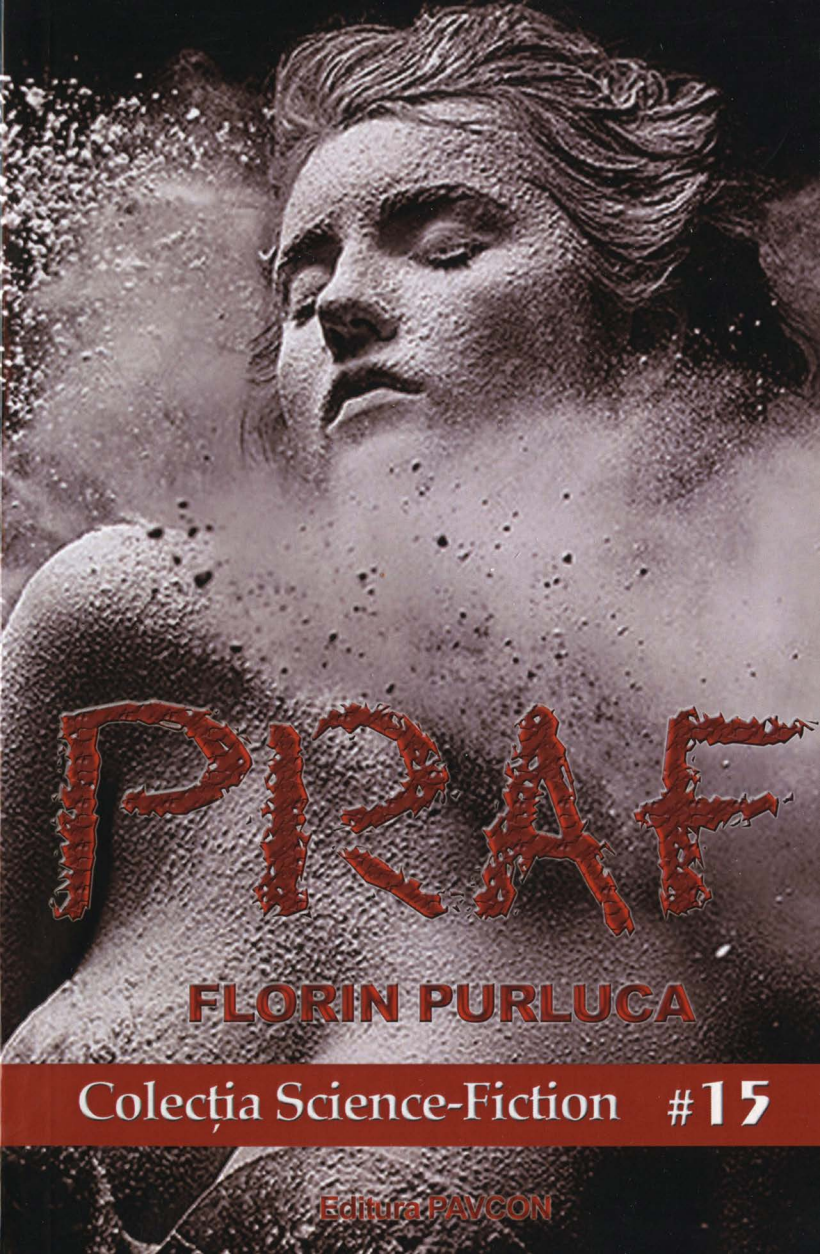
PIAF
FLORIN PURLUCA
Colecția Science-Fiction #15
Editura PAVCON

PRAF

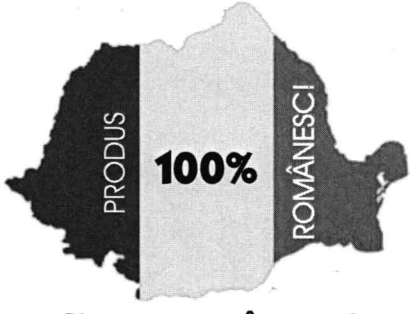

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

 # 15

Florin Purluca
PRAF

© 2016, Editura PAVCON
© 2016, Florin Purluca

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PURLUCA, FLORIN
Praf / Florin Purluca - Bucureşti: Pavcon, 2016
ISBN 978-606-8879-01-7

821.135.1-32

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.selfcoach.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Redactor: **Florentina Pavel**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-01-7

FLORIN PURLUCA

Praf

Editura **PAVCON**
București, România, 2016

Completează-ți ***Colecția Science-Fiction*** cu:

#1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel
#2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu
#3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de Ovidiu Vitan
#4 – **Scornituri spăimântătoare**, de Cătălin Pavel
#5 – **Rangkook** *(seria detectivului deCase – 1)*, de Constantin D. Pavel
#6 – **Vendetta lui Ucigă-l Toaca**, de Ovidiu Vitan
#7 – **În anul 4000 sau O călătorie la Venus**, de Victor Anestin
#8 – **Erezia egumenului Glicherie**, de Dan Ninoiu
#9 – **Scurtă istorie a viitorului aristotelic**, de Aurel Cărășel
#10 – **Forțe ale Naturii – Moartea Vie**, de Daniela Faur
#11 – **O tragedie cerească**, de Victor Anestin
#12 – **Cetiți-le noaptea**, de Ion Minulescu
#13 – **Marginea curcubeului**, de Aurel Cărășel
#14 – **Incredibila aventură a cuviosului Achim**, de Dan Ninoiu
#15 – **Praf**, de Florin Purluca
#16 – **Manuscrisul episcopului Petronius**, de Dan Ninoiu

Cine ar fi crezut că sfârșitul Pământului ar fi putut fi atât de melancolic?

Minți prevestitoare, milenare, gândiseră sfârșitul lumii drept un holocaust atomic, o lampă cu gaz sfărâmată peste un mușuroi de furnici. Alții văzuseră un final primar, valuri colosale punând la pământ structuri oțelite, cutremure despicând scoarța pământului, măcinând fundații de case și blocuri. Mai fuseseră unii care așteptau pedepse venite din ceruri – meteoriți uriași, mesageri ai Apocalipsului. Sau poate chiar nebunia soarelui, cu razele lui tot mai ardente, până la dimensiunea insuportabilă a unui cuptor, până când carnea oamenilor – a lucrurilor și ființelor, în genere – avea să se topească, lăsând în urmă doar oase albe și lucioase, oțeluri și betoane roase de dogoare. Și poate că n-ar fi fost chiar atât de rău, doar un final vitejesc, o luptă acerbă pentru supraviețuire și nu sfârșitul mielului în cuțitul măcelarului.

Suntem datori c-o moarte, obișnuia să spună lumea – și înc-o mai spune – căci fiecare își așteaptă sfârșitul în felul său: ba la locul lui, ba cocoțat pe-un vârf de munte, umblând haihui prin nu știu care colț de lume.

Și totuși...

Și totuși s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă.

A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și de nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. S-a minunat lumea, n-a putut să mai creadă și una ca asta (dar cine-ar fi putut?), să cadă cenușă din ceruri în loc de zăpadă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine.

Copiii râdeau, desenau fluturi și îngeri prin cenușa moale, dar sufletele oamenilor mari prinseseră a grijă, căci ce se va fi ales de soarta pământului, când el are nevoie de apă și ceru-i toarnă cenușă?

Și tot cade din ceruri, neîntrerupt, praful ușor. Cade lin și fără zgomot și se-ntețește, țese un văl de mătase gri, dincolo de care nu se mai zărește nimic, dincolo de care se moare ușor, dincolo de care lumea nu mai are speranță și putere de pricepere. Se așterne peste tot și peste toate, îmbracă acoperișuri de case și fabrici, îmbracă flori sau copaci, și numai oamenii ori jivinele își scutură spinările și se miră de tristețea apăsătoare.

Sunt oameni și sunt oameni!

Sunt oameni care-și așteaptă finalul nestingheriți, în patul lor, așteaptă ca praful să se strecoare în camere și cămări, dormitoare sau beciuri, să se așeze peste păturile lor învechite de vreme și de nevoi, să le astupe nările, să li se năclăiască plămânii, să moară sufocați. Dar mai sunt și alții, suflete destoinice, care luptă cu voia cerului, care mobilizează mașini și utilaje, care adună cenușa ce cade

fără oprire. O culeg și o aruncă în văi adânci și în canioane, dar plouă cu praf peste tot în lume, depunerile cresc tot mai repede. Acoperă gropi, acoperă hăuri, se transformă în dune, chiar în munți de cenușă, acolo unde tractoarele trudesc de zor.

Dar până și fierul are sfârșitul lui, pentru că praful cade și nu-l oprește nimeni. Se strecoară printre fulii și roți dințate, intră prin inimi oțelite, năclăiește angrenaje, face mașinile să tremure și să scârțâie. Nici biciclete și nici căruțe nu mai trag din pricina stratului compact care acoperă lumea.

Animalele mor, căci nu mai au ce mânca. Mor pomi, mor flori, ninge des și gros cu cenușă, și acolo unde nu mai este lumină, nu mai este nici viață. Nu mai zboară nici păsări, nu mai zboară nici mijloace mecanice făurite de om. Pentru că praful se așterne peste aripile lor, le frânge zborul, le face să cadă istovite. Și pasărea din carne și cea de oțel.

Mor câmpii, mor păduri, moare tot, moare lumea!

Se pierde și marea, pentru că praful face reacții ciudate cu sarea. Se înfiripă pe deasupra apei o peliculă negricioasă, la început firavă, apoi din ce în ce mai densă, până când nici măcar delfin sau pește spadă nu poate să rupă fibra bumbacului apocaliptic.

Dar omul este animalul care moare cel mai greu. S-a ascuns sub pământ, însă stocurile de mâncare și de apă nu pot să reziste o veșnicie, la fel cum nici filtrele nu-s nemuritoare. Se va vedea nevoit să fugă din vizuina lui, să râcâie pătura tot mai groasă de praf, suferind după aer.

Pentru că zi după zi, oră după oră, pătura se transformă în plapumă, iar plapuma în lespedea lumii.

Și nici măcar nu mai plouă, să spele pământul. Nu mai bate vântul, să spulbere blestemăția de colb. Totul zace în nemișcare, dar mai zărești câte un suflet întârziat, cu privirea ascunsă după ochelarii filtranți, cu gura acoperită de masca purificatoare. Umblă de colo-colo, râcâie praful ajutat de vreun băț, caută un stârv să-l poarte cu el, acolo sus, ascuns în ultimul nivel al zgârie-norului; acolo unde stratul de praf n-a ajuns încă, dar va ajunge, mai devreme sau mai târziu, n-ai nicio grijă.

Nimeni nu știe ce e sau de unde vine.

Poate că se autoconsumă soarele, poate că se sting stelele sau poate că mâinile unui titan dau pe răzătoare luna. Așa obișnuia să spună lumea, speriată din cale-afară de moarte, care știa că nu mai are mult până se va stinge de tot, până la ultimul suflet în viață. Pentru că omul și-a pierdut speranța, și-a pierdut fiii și fiicele, a pierdut rațiunea dreptății și nu mai știe încotro s-o apuce sau ce să mai creadă. Se aruncă în genunchi, și-i afundă în cenușă, își cere iertare și plânge cu foc, căci Dumnezeu este sus și iartă. Dar se prea pare că-i târziu pentru căință, căci poate nici Dumnezeu Tatăl n-a vrut așa sfârșit trist. Mâna omului a săpat cu bună știință propria-i groapă, a mânuit hârletul fără măcar să bage de seamă chinul din glasul Pământului: nu mă mai arde, nu mă mai otrăvi, nu mă mai împovăra cu mizerii! Lasă-mă să respir! Nu mai am aer, căci unde nu respir eu, n-o poți face nici tu!

Orașele sunt serbezi. Nu mai vezi străzi, nici trotuare, doar acoperișuri de autobuze sau tramvaie înghițite de cimentul nemilos al cerului, căci praful s-a bătut sub propria-i greutate. Nu a scăpat nimic. Cenușa n-are milă. Fină, sfărâmicioasă, s-a înfiripat prin crăpăturile obloanelor, a prăfuit manechine prin vitrine, a murdărit tejghele și rafturi, a mânjit până și luciul firesc al sticlei. S-a lipit de tot și de toate.

Copilul privește pierdut, cu picioarele încrucișate peste stârvul oțelit al unui troleu, cu mâna fixată pe arc și nici măcar nu-i joacă inima de frică. Demult nu mai arde lumina artificială. Electricitatea nu-i decât o amintire plăcută, o scânteie a unui trecut glorios al omului.

Stă cuminte, așa cum știe el mai bine. Răbdător, căci nu i-ar trebui decât puțin noroc să găsească ceva de mâncare. O pasăre istovită, un șobol rătăcit. Uneori mai râcâie cu bățul, cum l-au învățat ai lui – mamă-sa și tată-său –, căci bine au făcut de s-au ținut de el, chiar și așa cum se găsea, și mititel, și prost, și chiar nepriceput. L-au silit din fragedă pruncie să lase joaca și să priceapă viața „lumii de după cenușă", scurmând ori stând la pândă după păsări obosite, după șobolani sau cârtițe rătăcite.

Dar ei s-au dus, nu mai e unul. A rămas singurel, așa cum a știut și i s-a spus să știe, căci ce-l așteaptă nu-i altceva decât singurătate. Bojocii lor – vechi și pătați – n-au mai putut, acolo unde încă mai trudesc plămânii fragezi – și poate pe jumătate curați – ai lui Abu.

„E doar o joacă de om mare să știi să ai răbdare!", obișnuiește copilul să-și spună și râde singur cuc, căci nu mai are cu cine să se mai bucure, aparte de Cățel, prietenul lui din cârpe vechi și prăfuite. Când doarme, acolo sus, în casa lor, Cățel stă ghemuit la pieptu-i costeliv și-i ține cald. Mai stă el și pe lângă moalele capului, în loc de pernă. Dar asta numai atunci când Abu pleacă departe, prin lumea tristă și cenușie a orașului și drumul îndărăt spre casă cere osteneală mare, de se vede nevoit să doarmă prin vreun ungher colțuros și pierdut în bălți de întuneric. Dar ce mai e și întunecimea, când lumea nu mai știe de zi sau de noapte, de soare sau de lună, de stele sau de nori. Totul e o pâclă plumburie. Și pe pământ și-acolo sus, în ceruri.

Sare numaidecât în capul oaselor. Ceva mișcă! Ceva forfotește acolo, departe, prin vitrinele mohorâte. E prea mult ca Abu să priceapă pe deplin forma care strunește manechinele – le face să joace ba într-o parte, ba în alta. Cade praful de pe ele, se scutură de zici că sunt vii.

„Ce-o fi oare?", se tot întreabă copilul.

Își face palmele căuș deasupra ochelarilor filtranți, să mai alunge din funinginea plutitoare. Lentilele zumzăie și focalizează cu greutate, de uzate ce sunt. I-ar trebui unii noi, dar de unde să-i capete? Cu ăștia s-a pricopsit ca printr-o minune, cu mai bine de jumătate de an în urmă. Hoinărea prin măruntaiele unui bloc măcinat de singurătate, când a zărit cadavrul și...

Abu se scutură, își alungă visarea. Gândul acela poate să mai aștepte. Mai curând trebuie să priceapă ce se ascunde acolo; și e ceva mare, nu se îndoiește de asta.

„Pisică sau poate chiar un câine!", îndrăznește să creadă. „Nu! Șobol nu poate să fie!", se contrazice de unul singur. N-ar fi putut struni oamenii din plastic, să-i facă să se miște ca unii vii, mai judecă el.

Focalizează din nou. Praful s-a infiltrat peste tot – afurisitul de praf! – până și prin mecanismul fin al obiectivului binoclului. Se cocoață pe troleu. Îi scapătă un picior pe fierul ruginit și aproape că se prăvălește. Se agață în ultima clipă de cablul electric. Firul oțelit joacă prin aer, scoate un zgomot ascuțit, pare biciul unui uriaș. Lasă o dâră de praf, care dansează și se amestecă numaidecât cu cenușa cernută din ceruri.

„Afurisitul ăsta de praf!", judecă Abu pe cel ce a făcut una ca asta lumii în care s-a născut, pe cel care a răpit suflarea semenilor săi. „Oare să fiu ultimul din speța mea?", se mai întreabă el uneori, când noaptea se lasă peste lume – sau așa crede el, de vreme ce e ostenit –, căci cerul nu l-a cunoscut niciodată drept zi în toată regula, cu lumina lui caldă, puternică.

În anul în care s-a născut el a început să moară lumea.

Deslușește ceva – nu prea limpede – care aduce cu un câine. Silueta unei potăi care se foiește prin vitrină, scurmă și râcâie prin praf. Este ferită, ascunsă în decor, avantajată de imposibilitatea băiatului de a vedea prin lentilele prăfuite ale ochelarilor. Totuși, e acolo, și băiatul cunoaște jocul răbdării. O să se apropie tiptil, ca o nălucă. O să-l pândească și, în ultimul ceas – în cel de-al doisprezecelea – când foamea aprigă o să năucească simțurile câinelui, o să-l doboare cu arcul. O săgeată bine plasată în trupul costeliv, hămesit.

Abu se bucură nespus de mult. În sufletu-i până odinioară posac joacă artificii. Mâncare, va avea multă mâncare! Dacă-l va prinde – și să fie al naibii dacă n-are să fie așa! – va avea provizii pe puțin o lună. Îl va săgeta, îi va jupui cu grijă blana, îi va bea până la ultima picătură de sânge. Va face un foc mare, din resturi de cărți sau ziare, va frige carnea bine. Ciozvârte rumenite și presărate cu sare – multă sare! – să fie bune de mâncat chiar și peste o lună.

Băiatul sare. Praful atenuează zgomotul. Se aude numai o bufnitură înfundată, seacă, lipsită de putere, apoi se târăște.

„Nu-i departe!", se încurajează copilul. „Nu-i mult de viermuit prin pulberea morții."

Cum stă întins pe burtă, masca filtrantă se afundă în norișorii de praf, hârcâie și muncește să ofere plămânilor un aer cât de cât respirabil. Abu trage din greu, smucește din coate și genunchi. La intervale neregulate de timp își pipăie arcul și-și caută săgeata. Să fie pregătită la momentul oportun.

Verifică din nou: manechinele continuă să se zbânțuie; nu mai vede javra, dar e acolo, e sigur că-i acolo, n-ai nicio grijă de asta.

„Hârș!", se scrijelesc jeanșii. „Cârș!", se poticnesc coatele, în vreme ce trag.

„Nu mai e mult și-s acolo!", se bucură copilul.

Muncește din greu, căci trebuie să-și câștige mâncarea. Și nu s-ar fi oprit el din mersul târâș nici în ruptul capului, dacă n-ar fi fost sclipirea din ochii tulburați ai javrei,

care acum a ieșit pe de-a-ntregul la vedere. Dar nu-i o javră ca toate celea – nu domnule, nu! – cum mai văzuse el cândva, ba mai curând e o dihanie în toată regula.

Îngheață. Și unul și celălalt!

Nici copilul nu s-a mai găsit vreodată în așa încurcătură, dar nici lupul nu mai e ce-a fost cândva. Nu-l mai ajută ochii, căci sunt sătui de-atâta cenușă, dar băiatul știe, din auzite, că nasul dihaniei nu minte, și ar vrea să fugă, să-ncerce să scape, dar îi lipsește curajul s-o facă.

Rămâne țeapăn precum o statuie doborâtă de vreme, căzută pe jos. Și chiar că zici că-i una, învelit așa în cearșaful de pulbere gri. Lentilele bâzâie, focalizează și inima îi e un purice. Îi pare că zgomotul fin al motoraşelor se propagă prin aer cu puterea unor turbine și vor să-l deconspire. Dar vânătorul sur nu face nimic altceva decât să adulmece, să-și scuture urechile și blana de praful care-l necăjește.

Nu cuteză niciunul să facă mișcări îndrăznețe.

Abu așteaptă, dar așteptarea-i moale, e grea de zici că-i făcută din plumb, la fel ca lumea ce-l înconjoară. Nu se hotărăște, nu găsește puterea, dar n-are ce face, va trebui să se încumete să facă ceva, să găsească scăparea, cu vânătorul sur nicicând nu e de glumă. O știe, i-au spus-o de mult, când încă trăiau.

Se aruncă în picioare și praful se scutură de pe el, transformă împrejurimile într-un nor mare și cenușiu. Cât lupul se-nfoaie, cât își asmute dinții albi ca niște pumnale, băiatul e gata cu arcul. E cam departe fiara, dar n-are ce face, trebuie să-și forțeze norocul. Coarda se ascute, la fel

ca privirea dihaniei. Ambele sunt gata să taie în carne vie, și-o fac atunci când slobozește săgeata și sare prin aer și lupul.

I-ar fi prins bine băiatului un dram de noroc și o mână mai sigură, una nechinuită de foamete și sete, care l-a făcut să țintească strâmb. Vârful ratează cu puțin mijlocul pulpei piciorului, agață părul numai cu un colț. O dâră de sânge și un petec mic de blană, asta lasă săgeata în urma ei prin perdeaua de praf.

„Și totuși, e bun!", gândește copilul în grabă.

Măcar acum poate să gonească și poate chiar scăpa cu bine, de vreme ce lupul șchiopătează când își revine din săritură. S-aruncă iarăși fiara înspre Abu și nici măcar o clipă nu mai stă copilul locului, ci se pune pe o fugă sănătoasă. Cât îl țin picioarele și cât pot plămânii – mai ales plămânii! – căci ei sunt cei care suferă mai mult și mai mult în vremea cenușii.

Dinaintea lui se ridică un bloc. Îi cunoaște secretul, l-a răscolit de nu mai știe nici el de câte ori. Nici măcar nu-i departe, chiar crede că poate s-ajungă până într-acolo. Tălpile calcă stratul de pulbere, s-afundă puțin. Dar nu-l încurcă – nu-i prima dată când gonește –, cunoaște rostul alergatului prin cenușă, numai de l-ar ajuta puțin și norocul. Parcă vede, deși nu se uită înapoi, și aproape că și aude cum balele lupului biciuiesc aerul, cum lasă o dâră lucitoare și lungă ca un diamant amorf, în timp ce-l hăituiește.

Noroc că bestia șchiopătează, doar asta-i scăparea. Abu nu se lasă, Abu fuge ca vântul, cât poate el de tare și

nici măcar nu se-ntoarce să-l vadă. Nu-i frică, ci dorință de viață. Știe că lupu-i atins și asta-i dă speranță.

Urcă repezit scările. Plămânii torc mai ceva ca un motor diesel și-n gât se adună o mucozitate gelatinoasă. Hârcâie rău în piept. Repezit, desface masca, expectorează. Flegma cade, se afundă în praf, un ghemotoc mic și grețos.

Abu aude pașii. Puf, puf! Puf, puf! Se întoarce și-l vede cum vine, cu ochii scăpărând a foame și cruzime, aprinși ca doi cărbuni.

Nu mai e vreme de zăbovit. Apucă repede calea treptelor, una câte una, etaj după etaj, până acolo sus, pe acoperișul lumii muribunde. Gâfâie și simte cum îl apucă năduful. A gonit mult și bine, a câștigat avans, dar acum simte că aerul nu mai e destul, cum laringele i se îngustează ca o pâlnie și plămânii trag din ce în ce mai greu. Stă o clipă – numai atât! – și vede prin zăbrelele de fier ale scării cum sălbăticia nu se dă bătută. Încă e pe urmele lui, la fel de fioroasă, la fel de determinată. Pornește din nou.

„Nu mai e mult!", se îmbărbătează. „N-am altă cale!"

Ori fuge ori moare!

Ajunge la capătul scărilor și trage ușa. Bună și-așa șubredă cum se găsește. Chiar dacă o să cadă sub izbiturile lupului, tot o să-i cumpere ceva timp. O să vadă el ce și cum face. Aleargă încolo și încoace, scormonește de zor prin pulbere. Măcar de-ar găsi vreun capăt de țeavă sau ceva cu care să se apere.

Buf!, apoi liniște. Buf!, și ușa joacă din balamale, se cutremură sub izbitura hâtrului.

„Nu mai e mult și vine peste mine!", se necăjește Abu. Tot caută și nu găsește nimic. Are șuriul, n-a uitat de el –

nici vorbă! –, dar demonul e mare. O să se avânte asupra lui ca un vânt năpraznic. Are să-i dea de furcă, căci...

Poc! Tronc! Și ușa-i istorie.

Spaima copilului nu mai are margini când lupul stă în rama ușii, căci n-are de niciun fel cu ce să se apere. Stă locului, abia se mai mișcă, de parcă sângele i s-a sleit prin vene. Se uită la stânga, se uită la dreapta, dar lupul numai la el se zgâiește. Nu-l scapă din ochi nici cât o lingură de secunde. I se scurg balele, se râcâie dinții unii de alții, de parcă s-ar freca fier pe fier și nu maxilarele între ele. Ochii scapără, aruncă săgeți. În blana piciorului abia dacă se zărește o dungă, un fir subțire și negru.

Băiatul trage ușor cuțitul din teacă. Lupul pășește, mârâie, dar tot nu-l scapă pe copil din priviri.

„Acuma-i acum!", se îmbărbătează Abu de unul singur, căci n-are cine s-o facă în locul lui.

Se lasă pe vine, cu stângul în față și dreptul proptit în marginea de beton a acoperișului. Lupul rage, apoi se angajează în asalt. Copilul se aruncă și el, iar atunci când trupurile li se izbesc, Abu se prăvălește, cu fiara grămadă peste el. O bufnitură strașnică, peste tot numai praf, de abia se mai văd unul pe altul; dar se simt, căci stau încolăciți ca niște șerpi.

Greabănul lupului se încovoiază, se sburlește, la fel de bine cum și băiatul simte fiorul rece al luptei, ca un firicel de gheață care li se scurge prin măduva spinării. Colții caută beregata, dar nu dovedesc decât antebrațul, care se pune de-a curmezișul gurii hâite.

Clanc!

Și pulberea din jur se năclăiește cu sângele lui Abu. Fiara, acum c-a mușcat, că-l are în prinsoare, scutură din

cap cu frenezie. Durerea urlă pe dinăuntrul copilului, ascuțită, ca țipătul un șoim, dar el își ține suferința în frâu. Nu știe cât o putea să îndure, căci simte că stă proptea dinaintea porții unui grajd plin ochi cu tauri. Nu vor fi decât secunde până când una dintre bovine va forța scândura șubrezită a porții, însă până atunci copilul rezistă.

Ca prin minune găsește puterea să răspundă atacului. Ridică pumnul în aer și lovește cât poate el de tare.

O dată! De două ori!

Chiar nu mai contează că vârful tocit al șuriului nu face altceva decât să scrijelească blana, să se opintească în coaste. Oricum ar fi, loviturile tot împroașcă durere. O simte, chiar o și vede atunci când dihania bate în retragere – se dă îndărăt, scoate sunete guturale, aspre, hârâite. Ochii i se învârt în găvane ca niște vârtejuri.

Legănat, Abu se ridică. Scapă pumnalul, durerea-i face sufletul felii. Abia mai zărește, vede ca printr-un văl de pânză murdară.

Lupul se cambrează, tremură carnea pe el. Țâșnește și Abu nu poate decât să se lase în voia sorții, blegit, mai ceva decât o cârpă în bătaia vântului. Cade într-o parte copilul, și fiara-l ratează la centimetru, se duce de-a berbeleacul peste parapet.

Rămâne locului, privește în gol, fix, ca o stâncă.

„Cât să fi stat prăvălit în cenușă?", se gândește.

Și pentru numai o clipă crede că nu-i departe de răceala betonului din care-a fost clădit – cândva, demult – blocul.

„Abu, copilul tare ca piatra!", își mai spune.

Până la urmă, insensibilitatea stâncii are avantajele ei. Privește mâna, se uită cutremurat la felul cum hainele și carnea, zdrențuite în ultimul hal, atârnă fără noimă. Simte o durere pulsatorie, care urcă dinspre brat până la umăr și-i înțepenește ceafa. Ochii, și așa greu încercați de lacrimi și durere, abia dacă mai disting trupul neînsuflețit al lupului. O formă zgâită, după cum s-a prăbușit de acolo, de sus, trândăvind sub un strat gros de praf. Se pierde în decor, ascuns în masa compactă și gri.

Abu trebuie să coboare, să caute lupul prin praf. Să-l pună la adăpost o vreme, până când va fi în stare să se ocupe de el. Să-l jupoaie, să-l porționeze, ca mai apoi să-l rumenească la foc mic, din cărți vechi sau ziare, sau poate chiar lemn, de va găsi.

Se ridică și merge, puțin clătinat, se convinge că nu prea mai e în stare de multe. Simte că nu mai are vlagă. Se întinde pe spate, numai o țâră, cât să-și revină, apoi o să plece. Mai târziu o să-și revină el.

„N-ai nicio teamă, băiete!", își spune. „Te vei lua cu treburi și vei uita durerea."

Se întinde la loc pe jos, așa cum s-a trezit. Și nici măcar nu-i chiar așa de rău, mai crede el. E moale – praful – catifelat și ușor ca puful de pasăre. Îi cuprinde mai întâi obrajii, i se joacă apoi cu nasul, pleoapele și gura.

„Moale", își spune copilul în gând. „Catifelat. Plăcut."

Scormonește bine prin praf până găsește coada lupului. I-a trebuit o vreme să-l descopere prin pătura tot mai groasă de cenușă. Abu se gândește că poate chiar a ațipit

o vreme, dar tot e bine că s-a trezit la timp. Măcar de-ar fi dormit o vreme. Nu e sigur, poate a stat numai așa, pierdut într-o moleșeală grea ca o plapumă veche. Pentru că atunci când doarme, el vede lucruri frumoase. Îl vede pe Tom, pe Sara, pe mami, pe tati. Și mai sunt umbrele. Alea nu-i prea plac. Și nici măcar nu știe de ce, pentru că niciodată nu i-au făcut nimic să-l sperie. Nu poate să știe, pur și simplu nu-i place să vadă umbre prin visurile lui.

Apucă viguros de lupul mort și trage. Durerea mușcă din antebrațul stâng, hămesită, înghite din puterea băiatului cu îmbucături zdravene, nemestecate. Carnea tremură și suferința curge înspre cot. Dar nu se lasă așa ușor, cu una cu două. Strânge din dinți și continuă să tragă. Tare, fără să se uite îndărăt, smucitură după smucitură, e tot mai aproape de casă.

Ajunge până în dreptul geamului, mătură cu cizma cenușa proaspătă, după care intră. Trage și lupul după el. E bine că s-a mișcat cât a putut de repede, pentru că altfel animalul mort cade într-o înțepeneală. Cel puțin așa-i plăcea lui Abu s-o numească. Dar tati îl corecta mereu. *Rigor mortis*, băiete, spunea tati. *Rigor mortis*, nicidecum înțepeneală, așa cum o numești tu. Lui Abu nu-i plăcea denumirea aceea. Era grea, prea complicată pentru el. Înțepeneală. Așa era mai simplu. Știa că trebuie să se miște repede, ca trupul neînsuflețit să nu apuce să se rigidizeze.

Închide geamul în urma lui și apucă drumul scărilor. Antebrațul pulsează, carnea lui pare căzută într-o amorțeală. O să se îngrijească el și de durere, dar mai întâi trebuie să rezolve cu lupul. Odată ajuns acasă, la cel mai

înalt nivel al blocului turn, acolo unde praful mătăsos încă luptă să ajungă, dă drumul leșului. Merge în cămară, de unde ia funie – o trece colac peste umăr – mai ia un cuțit cu lamă lată și lucitoare, o piatră de tocilă și un lighean mare, din tablă, împestrițat de rugină pe buza-i largă. Se urcă pe scaun, în camera de zi, trece funia prin șanțul roții fixate în tavan cu un bolț. Coboară, dă scaunul la locul lui și face un nod zdravăn la baza cozii. După care se apucă să tragă, așa cum a văzut la tati de zeci de ori, chiar acolo, în camera de zi, înainte ca toți să nu mai fie.

Ridică trupul nemișcat la o distanță apreciabilă de pardoseală, care să-i convină, numai bună pentru statura lui. Înoadă capătul liber al sforii de cuiul din perete. Printre colți cade o limbă cu nuanțe albăstrui, ca o vânătă coaptă. Împinge ligheanul sub botul căscat al lupului. Tabla hârșâie discret pardoseala. Același sunet, poate ceva mai ascuțit, produce și lama cuțitului atunci când Abu o trece sistematic peste textura abrazivă a pietrei de tocilă. Șuieratul metalic umple aerul stătut din cameră, se lovește de pereții groși și se reflectă în urechile copilului, amorțite de atâta liniște.

Lumea a căzut într-o amorțeală apăsătoare și pare că nimeni sau nimic nu poate s-o mai dezmeticească. Cel puțin așa-i pare lui, de fiecare dată când stă proptit în pervazul ferestrei și privește pierdut înspre nimicnicia de dincolo de sticla prăfuită. Sara, Tom, mami și tati, când era cu mult mai mic, au încercat să-i spună, dar el pur și simplu era prea mic ca să priceapă. Acum Abu crede că s-ar dumiri dacă i-ar spune, doar că acum nu mai e nimeni

să-i spună de ce și, mai ales, cum. Și după felul în care lumea se consumă, nu pare că va mai ști vreodată rostul Pământului.

Își încheagă degetele în blana de pe căpățâna lupului și, cât poate el de tare, se-apucă să frece lama de carnea moale a gâtului. Câteva firișoare de culoarea vinului joacă voioase pe oglinda fierului și mai apoi se proptesc în mâneca gecii. Băiatul continuă să lucreze, repezit, și dacă cineva ar sta să-l urmărească acum, ar putea prea bine să jure c-a făcut asta de zeci de ori. S-ar înșela, își spune Abu, a făcut asta doar de vreo patru ori. Prima dată a fost mai încurcat în mișcări, neîndemânatic, cum obișnuia să-i spună tati deseori când se trudea să-l învețe lucruri multe și mărunte. Dar acum îi pare ceva mai simplu. Lama lunecă repede, ca și cum ar ști singură ce are de făcut, și treaba merge mult mai ușor ca la început.

Lucrează concentrat, până când țeasta mițoasă a jivinei nu mai stă prinsă decât în șiră. Dar și pentru treaba asta băiatul are rezolvare. Se șterge bine pe mâini cu un prosop și curăță și lama, după care dă fuga în cămară și scotocește prin mormanul de furculițe, linguri, cuțite și cuțitașe. Găsește unul potrivit, cu lama cât lungimea unui deget. Înfige vârful ascuțit în fanta dintre vertebre și scormonește jur-împrejur câteva clipe bune. Căpățâna cade în gol, iar băiatul apucă s-o prindă chiar înainte să se izbească de fundul ligheanului.

Deschide geamul și face vânt țestei. Ghemul de blană joacă prin aer o vreme, ca o minge murdară. Se izbește de căptușeala de scrum a orașului cu un bufnet sec, în-

fundat. Se întoarce la leșul decapitat, apucă o cană care zace răsturnată prin apropiere, se lasă pe genunchi și o afundă în lichidul roșietic. O duce la gură, privește o secundă buza pătată a cănii, scutură din umeri a neplăcere, cu un *bleah* nemulțumit pe buze și începe să soarbă cu înghițituri mici. Zeama e grea, uleioasă, dar copilul știe că mai aproape de atât de o masă proaspătă, sănătoasă, nici că se va mai găsi prea curând. Așa că bea de-a sila o cană plină. Și după ce o să-i mai vină stomacul la loc, o să mai arunce una pe gât. Poate chiar două, înainte ca sângele să capete crustă și să se împuțească de la stătut.

Privește cum se scurg și ultimele picături de viață din lup și chiar în acel moment tresare. A și uitat de antebrațul ciopârțit. Dă fuga în cămară și scormonește printre rafturi. Găsește caietul și frunzărește iute paginile. Ajunge acolo unde-i convine și urmărește atent rostul literelor. E bine c-a învățat să citească.

Și când te gândești, a urât procesul din cale-afară. Decât să buchisească la litere și, mai târziu, la socoteli, prefera să umble neoprit prin cenușă, prin case abandonate și prin magazine devastate, după mâncare. Prefera să care de-a spinarea rucsaci doldora de conserve și sticle cu apă, decât să învețe să scrie și să citească. Dar n-a prea fost după cum a vrut el. S-au ținut cu toții de capul lui și l-au învățat. Și-acum nu-i zi în care să nu le mulțumească pentru asta.

Își trece degetul peste coloana cu denumiri complicate, chiar în timp ce verifică micuțul lui stoc.

Penicilină

Cloxacilină
Oxacilină
Amoxicilină
Ampicilină
Cefalexină
Tetraciclină
Doxiciclină
Rifampicină
Cloxacilină (Asta-i trecută de două ori, își spune, și o taie cu două linii drepte de creion.)
Sulfasalazină

Verifică bine, chiar în mai multe rânduri, și se oprește când printre blisterele și fiolele din cutia mare de carton găsește flaconașele de *Penicilină V.* Alege vreo șase, le pune la vedere, într-un colț, pe raft, dar ia cu el numai unul. În camera de zi se dezbracă de geacă, de bluza groasă și de cămașa de corp. Toate, până la ultima, sunt zdrențuite. La fel și carnea. Îl doare când atinge locul cu degetul, totuși până și lui, un nepriceput, nu-i pare chiar atât de gravă rana. A văzut cadavre în ale căror cărnuri zemuinde erau crestături cu mult mai adânci. Pe lângă acelea rana lui pare mai curând o zgaibă ceva mai serioasă.

Dar mai trebuie ceva, înainte de toate. Trece din nou cu privirea peste indicațiile din caiet. Desigur, își zice. *Betanină* sau *Rivanol.* Înainte de toate, rana trebuie curățată. Ia o sticluță din cutia cu medicamente, în interiorul ei joacă un lichid verzui, întunecos. Înmoaie o cârpă curată și tamponează crestăturile cu grijă, ferindu-se să apese prea tare. Curățâ bine, desface dopul gumat al fla-

conașului de penicilină și toarnă pulberea albă, cretată, peste rană. La urmă acoperă totul cu o fașă albă, curată, abia desfăcută, și face un nod sănătos. Apucă hainele lepădate, le strânge grămadă la piept, deschide fereastra și le azvârle în gol. Desface dulapul mare din cameră și îmbracă altele.

Duce caietul la locul lui. Trebuie să fie cu băgare de seamă. Caietul este foarte important pentru el. Acolo sunt trecute lucruri care fac diferența dintre viață și moarte. L-a scris tati, printre reprizele serioase de tuse cavernoasă.

— Ce scrii acolo? voia Abu să știe, demult.

— Lucruri importante, copile. Când eu nu voi mai fi, când nimeni nu va mai fi în jurul tău să te apere sau să te învețe ce să faci, când ai o întrebare fără răspuns, frunzărește caietul. Răspunsul e aici, în paginile lui.

Se uită la trupul decapitat. Încă se mai scurge sânge din el, o picătură după alta, la intervale rare de timp. Apucă iar cana de toartă, o umple cu sânge din balta de pe fundul ligheanului și toarnă conținutul pe gât. De data asta hotărât, cu o mișcare fermă. Se așează în pat, întins, cât e de lung. Îl mângâie pe Cățel și parcă ar vrea să mai citească o poveste-două, dar oboseala zace în sufletul său ca un bolovan mare și greu pe fundul unui râu. Închide ochii și lumea în care cade este puțin mai frumoasă, mai veselă, mai luminoasă, mai zgomotoasă — s-a săturat de atâta liniște.

Privește pe fereastră. Același decor posac. Uneori nici măcar nu știe de ce-o mai face. Nu-i ca și cum s-ar mai schimba ceva vreodată. Mereu e la fel, acolo, afară. O

lume atât de tristă și de liniștită, căzută într-o cumințenie cutremurătoare.

Pentru început, trage o linie crestată, lungă și neîntreruptă, peste șira spatelui. Adâncește buricele în căptușeala organică de pe dedesubtul blănii și trage cât poate de tare. Pielea lipăie și plesnește atunci când se desprinde de pe hălcile de mușchi. O trage complet de pe coaste, pulpe și șale. Apoi, cu grijă sporită, feliază bucăți groase din carne, pe care le așterne într-un alt lighean. Unul curat, din tablă emailată. Din când în când aruncă peste hartanele de carne prafuri generoase de sare. Le va lăsa să se odihnească o zi sau două, până când cristalele tulburi se vor topi și vor săra din abundență carnea. Rezultatul va fi un lighean doldora de slatină, dar băiatul nu mai știe altă modalitate de a conserva mâncarea. Și, oricum, chiar și așa foarte sărată, cum va fi, carnea asta nu-i totuna cu hrana din conserve. Măcar, pentru o vreme, e altceva. Nimic nu-i mai bun ca o bucată zdravănă de carne friptă.

La urmă au rămas doar bucăți de carcasă din jivină, cărora, la fel ca toate lucrurile ce nu-i mai sunt de trebuință, le face vânt pe geam, în griul nesfârșit.

Iese pe casa scării, trece în apartamentul vecin. Rupe un scaun. Îl izbește de pereții din beton și îl calcă în picioare, până când nu mai rămâne din el decât un morman de lemne frânte. Mototolește câteva cărți în mijlocul camerei, peste urma tuciurie și resturile carbonizate ale multor focuri consumate cu zile, săptămâni sau luni în urmă. Așteaptă ca lemnul să fie lins de flăcări până la ultima bu-

cățică, învârtindu-și palmele desfăcute larg, cu degetele răsfirate, dinaintea dogorii plăcute a văpăilor lenețe. Umbra focului joacă prin cameră, peste resturile de mobilier stricat și peste chipul încremenit al copilului. Când din lemn nu rămâne decât o formă neregulată compusă din bucățele roșietice, pâlpâitoare, le strânge grijuliu sub forma unei grămăjoare. Pleacă și revine grăbit cu un grătar din sârme negricioase, strâmbe, și cu două bucăți mari de carne. Așează grila cu picioruşele lunguiețe pe ciment și potrivește jarul după forma dreptunghiulară a sârmelor. Întinde carnea și, când începe să sfârâie, înghite în sec, pofticios. O întoarce de pe o parte pe cealaltă, atent, ca nu cumva s-o scape prea mult la foc. Arsă nu-i nici bună la gust și, pe deasupra, mai însemnă și risipă. Să arzi o bucată de carne într-o lume ca asta e ca și cum Adam și Eva ar mușca iarăși din măr.

Când carnea s-a prăjit bine, înfige furculița, pe rând, în bucățile rumenite și le pune pe un fund din lemn vechi, negricios și tocit. Fixează bucata cu dinții de oțel ai furculiței și, cu lama cuțitului, taie mai multe bucăți, toate cam de mărimea unui deget. Apoi începe să mestece pofticios, cu zeama de friptură șiroindu-i până în barbă. Demult nu a mai simțit așa plăcere. Se lasă pe o parte, sprijinit într-o mână și cade în visare.

Când a venit, a lăsat geamul deschis, ca să alunge fumul. De afară, prin fanta ferestrei crăpate, răsună acum sunete guturale, aspre, hârâite, ca niște mârâituri șterse. De netrecut cu vederea pentru un suflet care mocnește într-o lume atât de silențioasă. Scapă furculița din mână și fuge înspre deschizătura geamului.

Acolo, jos, în inima decorului cenușiu, stă un om. Se poartă straniu. Chiar foarte straniu, insistă Abu în mintea lui. Așezat în genunchi, supus, ca și cum nu-i pasă în niciun fel de cele două dihănii de lupi care-și rânjesc colții năclăiți de salivă. Bărbatul – pentru că asta este, băiatul n-are niciun dubiu în privința asta – aruncă în lături un baston. Sau ceva care seamănă cu unul, dar copilul nu poate să vadă prea bine, pentru că distanța la care se consumă scena este un pic cam mare pentru a înțelege asta. Și mai e și cenușa – nenorocita asta de cenușă – care se cerne fără oprire și-i încurcă vederea, îl face să privească mereu cu ochii mijiți.

Fuge cât poate de repede înapoi, în apartamentul lui, deschide geamurile camerei de zi în lături, apucă arcul și-și caută ținta. Bărbatul este deja tăvălit de lupi prin cenușa moale. În jurul lor se ridică norișori de pulbere. Dacă nu se grăbește, în curând Abu nu va mai putea să vadă nimic din cauza rotocoalelor de cenușă tot mai mari. Și când te gândești, bărbatul nici măcar nu se împotrivește. Unul dintre lupi îl scutură cu forță de mânecă, celălalt de un picior. Abu speră ca omul să poarte haine groase, în mai multe rânduri, care să-l ferească cât de puțin, măcar o vreme, până când el va putea să... Dar nu mai e nicio secundă de pierdut în van.

Ține și trage!

Coarda biciuie aerul. Săgeata își taie cale, spulberând fulgișori moi, catifelați, cenușii. Izbește căpățâna unuia dintre lupi. Cu un scâncet prelung, jivina cade în spasme trupești concentrice. Cealaltă jiganie fuge. Pentru ea, labi-

rintul clădirilor amorțite înseamnă scăpare, prin a cărui vintre aproape că nu mai suflă nimeni sau nimic.

În toată lumea, la unu și douăzeci și cinci de minute, soarele avea să fie văzut pentru ultima dată, dar ei nu aveau de unde să știe asta. O undă cristalină de lumină, ca farurile unei mașini prea mari, luptându-se cu cenușiul norilor grei. Un tremur, un licăr, ca un soi de rămas bun. Apoi o serie de murmure. Vecini și necunoscuți, coborând grăbiți în stradă. Stan s-a ridicat din pat, s-a dus la fereastră. Oamenii ieșeau în șiruri indiene, scuipați afară de curiozitatea plumburie, tot mai apăsătoare cu fiecare minut, cucerind azurul cerului curat.

— De ce-or fi coborât? a întrebat femeia.

El nu i-a spus nimic. S-a dus în cămară, a vrut să aprindă lumina. Becul a rămas mort, orb, ca un ochi de lilicac. A fugit în baie. Femeia l-a privit speriată din hol, mușcându-și buza de jos, fără să mai îndrăznească un cuvânt. Prin geamul ferestrei mici cât un cuptor cu microunde, el s-a uitat afară. Ploua cu cenușă. A învârtit robinetele – nimic! Ea stătea în hol, îmbrăcată în pijamaua vaporoasă, trandafirie, sprijinindu-se de perete, cu pumnii încleștați de frică.

— Îmi e teamă, a spus ea. Ce fac toți oamenii ăia în stradă?

— Nu ştiu să-ți spun.

— E miezul nopții. Poate să fie alertă de război?

— Nu cred. S-ar fi auzit sirene. Avioane survolând cerul. Focuri de armă.

— Atunci, pentru ce sunt în stradă?

Fuseseră avertismente. Lucruri care nu păreau în regulă cu Pământul. Însă nu fuseseră decât șoapte scăpate din lumea academică. Se temeau ca lumea să nu fie cuprinsă de panică. Sperau să găsească soluții. Și a căzut sfârșitul. La început, cerul a fost spuzit de nori încărcați, întunecoși. Soarele a început să lucească în ceruri în culoarea sulfului, ca mai apoi să piară în spatele unei pâcle plumburii nesfârșite. N-au mai văzut nici luna și n-au mai ars nici stele. Ca și cum o forță necunoscută, eonică, învăluise Pământul cu un așternut murdar. O răzbunare grea, niciodată crezută, pentru toate păcatele din timpul modern și până hăt, departe, de la începutul lumii.

— O să avem nevoie de apă și de alimente. Trebuie să plec să caut.

— Ce-i cu tine? Ți-au luat mințile zvonurile alea prostești despre sfârșitul lumii? Mai bine stai, să așteptăm.

Femeia a fugit înspre comoda din camera de zi și a cules telecomanda. A butonat repezit, sperioasă, dar ecranul a rămas neschimbat, de un negru sec. El a apucat-o de umerii subțiri. A sărutat-o pe frunte, apoi pe burta de nouă luni aproape împlinite.

— O să ne fie greu, dar o să ne descurcăm. Cumva. Voi avea grijă să fie așa.

În noaptea aceea, și în multe altele care au urmat, Stan nu s-a oprit o clipă din hotărârea lui de-a supraviețui. A coborât scările, grăbit, lăsând-o pe ea singură în casă, profund înlăcrimată. Afară, oamenii stăteau în mijlocul bulevardului, în grupuri mici, de câte patru-cinci persoane și se minunau de negura care mâncase stelele și luna.

A luat o sfărâmătură de macadam, prima care i-a căzut la îndemână, o bucată colțuroasă și grea din bordura crăpată ce îngrădea peluza și a spart geamul unei vitrine. Oamenii din stradă nici măcar nu s-au întors. A păşit atent, dar grăbit, printre cioburile de sticlă. Nu s-a oprit o clipă. Toată noaptea a cărat alimente. Baxuri cu apă și suc, conserve și fructe confiate. Alune, nuci, miez de floarea soarelui. În pungi cât mai mari, ambalate ermetic. A pornit și alarma, la scurt timp după efracție, dar la numai câteva minute vocile țipătoare a sute de alarme au început să se înalțe spre cerul sigilat de ceața mâloasă. N-a sosit nici măcar un echipaj de poliție. La câte atacuri se porniseră prin tot orașul, unde să ajungă mai întâi?

Când n-a mai putut de oboseală, s-au închis în casă și au adormit, unul în brațele altuia, ca doi copii sperioși.

— Ce va fi cu noi? i-a spus femeia, dimineața, cu privirea furișată printre faldurile perdelei din bucătărie.

Bulevardul era plin de oameni. Mișunau în toate părțile, ca niște furnici dezorientate. Norii începuseră deja să-și scuture alarmant și fără întrerupere încărcătura de pulbere. Asfaltul, pajul, peluzele și bordurile, toate cămășuite cu un strat afânat de praf.

Stan a ridicat din umeri.

— Nu știu ce va fi. Plouă cu cenușă.

— Ce-o să ne facem cu el? și-a mângâiat ea pântecul.

Bărbatul a ridicat din nou din umeri.

— O să ne descurcăm noi într-un fel. O să găsim o soluție.

Oamenii din stradă lăsau urme adânci prin stratul generos de colb. La fel mașinile, ridicau perdele cenușii și

lăsau dâre lungi cu roțile lor scârțâinde, spre un loc ipotetic al absolvirii. Dar încă nu venise vremea păcatelor iertate. De sus, de la fereastră, Stan și Elena vedeau lumea sub o imperfecțiune glaucomatoasă.

O mașină de teren a derapat în graba șoferului chinuit de frica viitorului incert. O aură cenușie a îmbrăcat strada. Bolidul a alunecat și cauciucurile au mușcat din bordură. Botul compact, plin, a izbit cu luciul cromat corpurile câtorva trecători grăbiți. A trecut cu ei prin vitrina magazinului de la parter. Peste tot sticlă spartă, țipete, groază, patru corpuri inerte împodobite cu cioburi lucitoare. Marșarier, în trombă, doi curioși care au căzut răpuși de bara din spate. Pneurile rotindu-se furios în gol, canale evidente în cenușă, mașina dispărând în lungul bulevardului.

Abu merge cumpătat, de parcă tălpile încălțărilor scâlciate adulmecă încrederea slabă a stratului compact de funingine. Bărbatul stă jos, întins, cu mâinile și picioarele răschirate, cu fața pe jumătate îngropată în cenușă. Nu-i mort, de asta poate să fie sigur. Suflă. Băiatul știe, vede, pentru că dinaintea nasului și a gurii, respirația grea naște norișori mici de praf. Hainele omului sunt pârlite și negre, au luciul alunecos al slinului. Pe cap poartă o căciulă din blană neagră, tocită, zburlită. Nu are ochelari filtranți – abia atunci își amintește că și el i-a rătăcit pe ai lui, pe undeva prin casă. Niciun necaz, o să-i descopere mai târziu. Bărbatul se ridică cu greu, ca o bucată de ciment trezită la viață prin cine știe ce șiretlic magic. Ochii

omului sunt arși de mâhnire. L-a simțit pe copil cum s-a apropiat, și s-a ridicat, cu mișcări lente, tărăgănate. Înalt, cu umeri lați și încovoiați înainte, când se apleacă să vorbească pare băiatului că e o arătare dintr-o altă lume.

— Cine a făcut asta? arată înspre animalul răpus, cu degete noduroase, lungi și subțiri ca niște cioturi de salcie arsă.

Abu nu spune nimic. Scutură din cap și-i arată arcul, pe care, poate să fie sigur, din pricina buimăcelii, bărbatul nici măcar nu l-a văzut aruncat de-a spinarea lui.

— De ce nu m-ai lăsat să mor, băiete?

Glasul omului pare încordat, acum că s-a aplecat și mai mult asupra lui Abu. E ca o aşchie de obsidian, vocea. Mai ascuțită decât oțelul. Mai subțire decât firul de praf.

— N-am știut, domnule, că vreți să... Am crezut...

— Ce-ai crezut? îl întrerupe bărbatul. Nu te-a învățat nimeni să nu-ți bagi nasul în treburile altora?

Ei bine, în câteva rânduri, tati și mami i-au spus ceva în sensul ăsta. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă – cu prea mult timp în urmă – ca să-și mai amintească de la sine.

— Pleacă!

Abu fuge fără să privească îndărăt. Nu poate să priceapă. "Cu ce am greșit?", se ocărăște trist în sinea lui. Am vrut doar să-l ajut. În lumea asta, care se lasă peste sufletele oamenilor ca o pâclă soioasă, de ce să vrei să stai de unul singur? Urcă scările, trântește ușa și rămâne proptit în rama ferestrei. Privește afară, descumpănit. Bărbatul stă tot acolo, nemișcat, poartă povara cenușii pe

umerii spătoși. Epoleți cenușii, bogați, ca ai unui general. Un suflet tocit, mâncat de gânduri multe, plumburii, pregătit oricând să-şi întâmpine sfârşitul — asta pare omul din stradă.

Continuă să rămână nemișcat, necunoscutul, și dacă nu l-ar fi văzut, copilul, dacă nu i-ar fi vorbit, omul acela ar fi putut prea bine să treacă drept o statuie. Un morman inutil de cenușă, o adunătură de gânduri grele, în mijlocul unei lumi pregătite să moară.

Stă la geam, cuminte, fără să-l scape din priviri o clipă. Cu mâna pregătită, gata în orice clipă să apuce arcul, dacă s-ar impune. Oricum, băiatul este răbdător. Obișnuiește de fel să rămână locului cu orele. Stă și se uită în gol, de parcă din punctul acela fix s-așteaptă, dintr-o clipă în alta, s-apară ceva. Dar niciodată n-a apărut nimic. Acum, necunoscutul, vine ca o recompensă nesperată a încăpățânării copilului de a fi prada convinsă a deznădejdii. Cu toate astea, omul nu vrea să fie scăpat. Ca și cum lupii – moartea, în genere – l-ar fi trimis într-un loc mai bun.

Îl urmărește cum stă înțepenit, o noapte și o zi. Iar mai apoi, în seara lungă şi rece, în timp ce întunericul coboară lent, ca o cortină tărăgănată, Abu îi aruncă o conservă de fasole verde și o bucată de carne de lup, friptă, înfășurată într-o bucată curată de pânză. Cutia se rostogolește până în apropierea bărbatului îngenuncheat, la fel și friptura. Statuia din carne se ridică, privește în sus, în gol, pentru că n-are ea de unde să știe de la care fereastră a căzut pomana. Dar Abu poate să jure, are omul habar de la cine.

Desface cheița conservei, o duce la gură și bea din zeama de fasole, după care mușcă din carne. Nu-i departe

de un animal flămând și privește pe furiș înspre ferestre. Nu se aude un sunet. Nu bate vântul, nu plouă. Și măcar de-ar fi așa. Ar mai spăla din cenușă – blestemata de cenușă! N-o spune doar el, căci o gândește și necunoscutul, Abu poate să fie mai mult ca sigur de asta.

Odată cu lăsarea deplină a întunericului, frigul nemilos începe să muște. A stat o noapte, în răceală și în cenușă, dar oare cât poate să reziste acolo, jos, afară? se-ntreabă băiatul. Nu prea mult, socotește el. Fără pături groase, care să-l încălzească, fără mâncare, care să-i mai aline suferința trupului, și-așa destul de chinuit. Și, apoi, mai sunt și rănile. Nu pare să se vaiete și nici să șchiopăteze, în urma atacului. Poate că haina sa e din piele groasă și l-a ferit de colții ascuțiți ai fiarelor. Sau poate că are și întărituri trainice, din canafas. Asta chiar i-ar fi fost de ajutor.

Continuă să mănânce, așezat acum turcește, urmărind geamurile blocurilor, de parcă ar căuta ceva. Or, mai curând, pe cineva.

În lumina contrafăcută care se dă drept amiază, tot după faldurile subțiri ale perdelei din bucătărie, amândoi privesc bulevardul. Elena își mângâie burta, el o ține strâns în brațe. Bușituri în toată regula în ușa de la intrare îi fac să tresară. Stan cere femeii să intre în dormitor, să tragă ușa – și chiar s-o închidă cu cheia. Șșșt, o mai îndeamnă. Pleacă, pâș-pâș, înspre holul mic și pătrat de la intrare. Izbiturile se întețesc în lemnul rece și scorțos al ușii. Bărbatul se uită prin vizor și-i vede. Sunt doi. Bărbat și femeie. În lumea nebună în care au ajuns, cu toții, umbrele de dincolo de ușă totuși bat. Ar putea, la fel de

bine, să-ncerce s-o doboare. Dar uite că n-o fac. De ce oare? se-ntreabă bărbatul. Și-abia atunci când vor să plece, când sunt în capul scării, nehotărâți dacă să-ncerce să mai bată sau să fugă grăbiți în jos pe scări, de-abia atunci le deslușește Stan chipurile adumbrite.

Deschide, îi cheamă la el, în șoaptă, și trage zăvoarele, yala, la locul lor, exact cum au fost.

— Tom, Sara. Ce-i cu voi?

— Ne-am gândit că mai mulți înseamnă mai bine. Mai sigur. Tom arată înspre telefonul fix, prins în perete, și flutură un telefon mobil prin aer. Nu mai e linie de ceva timp. Drumul până aici a fost singura variantă.

Se strâng în brațe unul cu altul, a venit și Elena, cu burta ei grea și umflată, ca o minge mare din cauciuc gros. Laolaltă, beau, mănâncă și se chibzuiesc. Ele par speriate, ei hotărâți, aproape încrezători.

— O să trebuiască să ne sporim stocurile de hrană și băutură. Medicamente, lumânări, chibrituri, pături și haine groase. Vom merge noaptea. În felul ăsta va fi, cumva, mai sigur.

Dar în noaptea aceea n-au plecat. Pentru că în noaptea lungă și rece, Elena a născut în dormitor, în patul lor, la lumina unei lumânări. Sara a fost lângă ea, a ajutat-o să împingă, iar Stan a ținut-o strâns de mână. La început, căpșorul mânjit cu sânge, apoi umerii firavi. Mânuțe și picioruțe golașe, înotând prin aer, în gol, înspre tavan. Viața pâlpâind în ghemotocul crud de carne. Țipetele mamei, scâncetul pruncului, au însemnat deopotrivă frică și speranță pentru el, un tată nou, într-o lume schimbată

– o lume nouă, cum n-a mai fost alta. Zidurile reci, dimprejurul lor, i-au izolat de haosul de afară. În nesiguranța nopții, doar voci care urcă înspre cer. Furie, teamă, disperare. Focurile pâlpâitoare din stradă, oamenii agitându-se în jurul lor, zarvă. Sara a trecut pruncul în brațele tatălui. Un briceag, cordonul ombilical și mâinile tremurânde ale Sarei.

— N-am mai făcut asta niciodată.

A făcut o închinăciune, cu țipetele copilului pulsându-i în timpane, după care a tăiat cordonul. L-a învelit într-o păturică curată și moale. Bărbatul l-a legănat în brațele lui tremurânde, s-a cuibărit lângă soție, înfofoliți în pături călduroase. Au dormit fără un gând la lumea cenușie care avea să-i aștepte la sfârșitul orelor de somn profund.

— Trebuie să-l botezăm, a spus Elena, atunci când s-a trezit. Reziduurile somnului aproape mulțumitor i se citeau pe față.

Stan l-a plimbat prin bucătărie, așa îmbodobit cum era, în prosoape catifelate. Prin hol și prin camera de zi. S-a uitat pe geam, la felul cum nu se mai opreau din plâns norii. L-a sărutat pe frunte, părtaș.

— Abu, copilul din vremea cenușii!

— Eu sunt Stefan!

Bărbatul stă pe fotoliul din camera de zi și provoacă vârtejuri mici cu lingura în conserva de ananas, atunci când mănâncă repezit. Zeama-i șiroiește printre firele zburlite, care se unesc într-o barbă deasă și neîngrijită. Ochii coboară și urcă. Se uită când la conținutul conservei, când la Abu.

— Îți faci veacul pe aici de unul singur?

Băiatul scutură din cap. Stefan se oprește din înfulecat, numai pentru o clipă, ca și cum ar fi găsit soluția unei probleme apăsătoare, după care continuă să mănânce, la fel de lacom. Siropul din conservă continuă să i se prelingă prin barbă. Printre mestecături scapă și câteva cuvinte:

— Presupun că ești un puști isteț, dacă rezișți de unul singur, și ai parte și de mâncarea asta. Dar, în același timp, ești un prostovan. Pricepi?

Abu nu spune nimic. Se mulțumește să-l asculte. Nu știe de când n-a mai auzit glasul unui om. O lună? Două? Trei? Un an? Nici nu mai poate să priceapă timpul. Avea un calendar, pe undeva, îl învățaseră ai lui să țină rostul zilelor. Dar a uitat de el, a uitat să-l mai însemneze. Sau poate că l-a pierdut. Nici nu prea mai contează, dacă-l întrebi pe el. Nu ajută la nimic să ții rostul zilelor. Oricum, toate par la fel. Cenușii, cu nori pătați de umbre adânci, urâte.

— Ești un prostovan pentru că ai coborât după mine.

— Lupii pot să facă lucruri urâte, dacă nu le ții piept, domnule.

— Aș fi putut să-ți fac eu rău.

— Am arcul.

— Iar eu aveam pușca.

Abu zâmbește în colțul gurii. Bărbatul termină de mâncat și așează conserva pe pardoaseală. Se uită prin jur. Vede scripetele și urmărește sfoara. Înnodată bine în cuiul din perete.

— Dacă vă mai e foame, domnule, mai am și altele.

Stefan își șterge barba cu mâneca. Peste luciul slions al gecii rămân câteva firicele de umezeală.

— Mulțumesc! A fost de-ajuns. Păstrează-le pentru tine. Sigur o să ai nevoie de ele.

— O să mă descurc.

— Nu mă îndoiesc de asta. Pari un băiat isteț. Totuși, un prostovan. Nu vrei să-i cunoști pe oamenii răi. Arată înspre fereastră, cu degetele lui slăbănoage și cioturoase. Acolo mișună oameni foarte răi. Ar trebui să-ți vezi de treburile tale.

Bărbatul se ridică din fotoliu. Peste pielea scorojită rămâne fantoma prezenței lui.

— Eu o să plec. Mulțumesc pentru mâncare. Ai face bine să-mi urmezi sfatul.

Haina bărbatului e lungă până la glezne, de un negru fals din cauza jegului acumulat în urma purtării excesive. Peste mâneci, pe lungimea antebrațului, sunt cusute grosier, cu fir dublu de sfoară, manșoane din piele scorțoasă. Pline de julituri și găuri punctiforme. Părăsește apartamentul, Abu aude zgomotul pașilor cum se estompează în lungul scărilor. După un timp nu mai aude nimic. Băiatul fuge la fereastră și-l vede cum se apleacă asupra leșului. Îi scutură blana, îl întoarce pe-o parte și pe alta, după care scoate un cuțit. Despăturește o cârpă – sau poate un prosop – și mâinile lui se mișcă cu pricepere. Pe măsură ce tranșează, rânduiește fleicile, bucată cu bucată.

Strada se umple de un strigăt puternic. Bărbatul se oprește, nu mai taie în carnea animalului și este deja în picioare. O bubuitură cum Abu n-a mai auzit de mult, din

vremea în care oamenii erau mai mulți și muniție din belșug. Stefan cade pe-o parte. Acum se aud tot mai multe țipete și patru bărbați se împleticesc în fuga lor prin cenușă. Abu se repede înspre arc, dar oricât de rapid s-ar mișca, o știe și el, n-ar avea timp suficient. Ei sunt patru, el este numai unul. Mai apucă să vadă cum bărbatul căzut este înconjurat, apoi acoperă fereastra cu perdeaua negricioasă. Se lasă pe vine, cu spatele lipit de zidăria rece. Și, mai presus de toate, ei au și arme. De dincolo de siguranța betonului glasurile mârâite continuă să se împletească în dialoguri pe care băiatul nu le distinge. Sunt doar sunete informe. Zgomotele răului.

Când nu se mai aude nimic, când strada cade în calmul letargic obișnuit, Abu se ridică și fură câteva priviri prin colțul ridicat al perdelei. Cât să fie de când nu s-a mai auzit niciun glas? Un ceas, două? Stefan este încă acolo, căzut în cenușă. L-au jefuit, pentru că asta fac oamenii răi. I-au luat carnea de lup și, mai mult ca sigur, puținele lucruri pe care bărbatul le mai avea asupra lui.

Abu ia săgeți destule, cât să-i fie suficiente dacă l-ar ataca și zece inși. Coboară repezit și când ajunge la parter se oprește. Crede că dacă ar număra până la o sută, chiar în timp ce ar căuta semne ascunse prin decor, i-ar fi îndeajuns să-și facă o idee. Începe să numere și în același timp scrutează strada. Nimeni, nimic. Niciun sunet, nicio mișcare.

Nouăzeci și nouă, o sută!

Deschide ușa și face un pas. Cumințenie, ca-n amurgul dintr-un cimitir. Mai face unul. La fel de liniștit, decorul.

Pornește prin cenușă, cu ceva mai multă încredere. Îi pare că bărbatul stă întins și nemișcat. Este acolo, dar prădat. Puținul pe care nu l-au luat atacatorii zace împrăştiat, pe jumătate acoperit de praf. Pantofii lui vechi şi hainele zdrențuite. Nişte sânge închegat, care abia se mai distinge. Stârvul lupului a dispărut. Apropiindu-se, Abu găsește paltonul. O pereche de pantaloni rupți, ca și cum s-ar fi tras de ei în mare grabă. Dar nici urmă de bărbat. Mai face câțiva pași. Niște oase, şi piele, și blană. Toate sunt puse morman. O mocirlă de măruntaie și două capete îmbâcsite de sânge și cenușă. Unul este al lupului. Celălalt este de om. Băiatul împinge oasele cu vârful pantofului. Arată ca şi când ar fi fost lucrate de un măcelar nepriceput. Sau grăbit. Damful de carne stătută, de măruntaie ciupite de o lamă mânuită la repezeală și dejecții, îi provoacă băiatului un spasm de vomă.

Se-ntunecă din nou, între timp se va face foarte frig, aşa că trebuie să se întoarcă. În lumea asta nu mai e loc de jelit. Oricum, bărbatul păruse că și-ar fi dorit să moară. N-au reușit lupii, dar l-au salvat oamenii de chinul vieții. *Ar trebui să-ți vezi de treburile tale,* își amintește Abu. Măcar de-ar fi murit de pe urma împușcăturii și n-ar fi apucat să fie jupuit de viu.

Acasă, gânditor, mănâncă o conservă din carne de porc și caută prin debara după o cutie de aluminiu cu suc. O găsește pe ultima și-şi vâră unghia de la degetul arătător sub clama de la capătul dozei. O ține strâns cu mâna cealaltă şi o deschide. Mirosul de zahăr caramel scapă în aer prin deschizătură. Îşi apropie nasul de sfârâiala uşoară care iese din doză. Înclină doza şi bea. Se oprește, ră-

mas pe gânduri. Chiar e bună, își spune. Probabil chiar mai bună dacă ar fi băut-o cu cineva.

Se culcă, are cățelul din cârpe în brațe, și pentru a nu știu câta mia oară visează lucruri frumoase, primitoare, la fel de dulci ca sucul din doză.

Dimineață, roade câțiva biscuiți, bea puțină apă și simte nevoia să facă ceva. Își ia arcul, săgeți, un rucsac mic, în spate, din material de blug. Încap în el două conserve și o sticlă de jumătate de litru de apă. Se uită prin cămară, inventariind bunurile rânduite pe etajere. Mâncarea începe să se subțieze, la fel și apa, sucurile. Se gândește – deși înțelege că nu-i tocmai în regulă s-o facă – că poate-i mai bine c-a fost așa. Stefan era un om mare și oamenii mari mănâncă mult. Rezerva lui s-ar fi consumat văzând cu ochii.

Afară, după ce iese, după ce se asigură că nu-i niciun pericol prin preajmă, vede oasele mortului, care sunt acum o cocoașă crescută peste uniformitatea străzii – stradă, un fel de-a spune, pentru că nu mai există asfalt. Totul e o masă compactă de gri suprapusă peste macadam. Peste vreo săptămână, două, nimeni nu va mai ști urma actului feroce. În disperare, oamenii își pierd judecata. Nu s-a gândit niciodată ce gust ar putea să fie în carnea de om friptă. Strâmbă din nas. El nu-i așa, ca oamenii răi. El este altfel. Și dacă ar ști să cântărească realitatea, poate s-ar crede normal. Dar ce mai e normalitatea într-o lume dată peste cap? El, cu apucăturile lui blânde, ar putea prea bine să fie o arcă. Un muzeu de deprinderi umane, normale. Un cuvânt fără formă, pentru epoca care va să vină.

Traversează strada în grabă. Ține arcul în mână. *Stai lângă mine, la îndemână,* își zice în sinea lui. Înaintează pe ganguri, printre clădiri reci și goale, precaut, ca un infanterist. Cvartal după cvartal. Un miros palid de moarte umblă prin văzduh, ca o pecete a lumii care se vrea învinsă, sătulă de suferință, de foamete și de frig. Se refugiază într-un magazin, scrutează strada, dar nu se zărește nicio mișcare. Intră și răscolește prin gunoaie și resturi. Rafturi prăbușite și înșirate pe jos, ambalaje vraiște, cutii de carton rupte, bidoane din plastic strivite și aruncate la întâmplare. O sumedenie de lucruri inutile, lăsate de izbeliște. Nu găsește nimic. Magazinele au tot fost jefuite ani la rândul. Stocul de acasă, deși s-a diminuat simțitor, ar putea la fel de bine să-l considere o comoară. Ferestrele aproape că nu mai au geamuri niciuna. Cu toate astea, înăuntru e prea întuneric ca să vadă ceva limpede. Urcă treptele unei scări de interior, cu balustrada ruptă și căzută pe o parte. Câteva țoale prăfuite înșirate pe niște manechine căzute pe jos, într-o vitrină interioară. Se uită după ceva care ar putea să-i fie util. După pantofi pe măsura lui, haine mai bune, dar nu găsește de nici unele. Cotrobăie prin gunoaie, dar nu e nimic acolo care i-ar putea fi de folos. Se întoarce, coboară scara, adună hainele din vitrină, le scutură de praf, le-mpăturește și le îndeasă în rucsac. Dacă va găsi ceva de mâncare va trebui să le arunce, dar până atunci hotărăște să le păstreze. Dacă va înnopta pe undeva, fără pături groase, va tremura de frig. Așa, măcar are hainele astea.

Se gândește că poate totuși a mai scăpat ceva nefurat. Încă mai speră că ar mai fi ceva de găsit, scăpat de privi-

rea vreunui trecător, din vremuri trecute, flămând și neatent. Merge târându-și pantofii și lovește, când și când, în mormanele de gunoaie adunate pe spațiul lung și deprimant dintre rafturi. Ambalaje vechi, hârtii decolorate, ziare, un borcan spart. Conținutul – probabil roșii tocate – zace într-un stadiu avansat de putrefacție. Și pulbere omniprezentă. Blestematul de scrum s-a strecurat peste tot. Trece în revistă policioarele, căută făină sau griș – l-a învățat mami, doar puțină apă fiartă și-i de-ajuns. Vede o vitrină frigorifică. Se apropie de ea, își trece palma deschisă peste praful ușii și cântărește formele neregulate, încâlcite, prin sticla murdară. Tot ce o fi fost bun acolo vreodată, acum mocnește în putreziciune. Iese din magazin și se oprește în stradă. Se uită la cerul posomorât. Norii sunt granița, dincolo de ei nu mai știe nimeni ce e, sunt reflexia existenței. Poate că mai încolo o să am noroc, își spune ca pentru el. Niciodată nu poți să știi, obișnuia să-l învețe taică-său. Trebuie să fii perseverent.

Tot mai precaut, părăsește mănunchiurile de blocuri. Poate că micile gospodării de la periferia orașului se vor dovedi o țintă bună. Acolo obișnuiau să trăiască oameni destoinici. Se îngrijeau de ferme de legume, creșteau animale. Nu poți să știi niciodată ce poți găsi acolo. Merge o bucată bună de timp, tot ferindu-se să nu fie văzut, tot lipindu-se de forme adumbrite. Odată ajuns, urcă treptele din lemn ale unei case, intră într-o bucătărie micuță și se apucă să caute prin dulapuri. Uşile rămân larg deschise în urma lui. Găsește o cutie de carton. Nu se mai distinge scrisul. O desface, surescitat, pentru că nu-i desfăcută.

Cinci pliculețe. Rupe unul și-l miroase – inodor – după care toarnă conținutul alb în gol. Se uită lung la cele patru care i-au rămas în mână, nedesfăcute. Nu știe la ce i-ar putea fi de folos. Le aruncă cât colo. Răscolește prin sertarele și rafturile unui bufet. Veselă aranjată neglijent și tacâmuri aruncate la nimereală. Trece în sufragerie. Hârtie de tapet dezlipită, tencuială învechită, rămasă expusă de ani buni. Bucățele mici de hârtie – probabil ziare – risipite pe podea ca niște confetti atipice, sărăcăcioase. Miroase a vechi, a putregai, a pustnicie. În dormitor, un cadavru scofâlcit, acoperit cu o pătură din lână verde scămoșată. Capul stă într-o parte și resturile de păr, răsfirate dezordonat pe pernă, seamănă cu țesătura unui sac putrezit. Apucă cu sfială un colț de pătură și după ce trage de ea, o lasă să zboare cât colo. Sunt resturile deshidratate, descompuse, ale unei femei. Pielea e strânsă peste pomeți. Maroniu intens, pătat, crăpată pe alocuri. Verifică șifonierul. Două costume de iarnă – de damă și, oricum, prea mari –, așezate pe umeraşe din plastic îmbrăcat în catifea. Câteva umerașe căzute pe jos, pe covor. Probabil c-au mai căutat și alții și acum nu mai e nimic de luat. Renunță și iese în stradă. Urmărește linia unui parmalâc din piatră. Dinapoia lui, rămășițele a ceea ce-a fost cândva o livadă. Pomii stau ordonați – cine mai poate să știe din ce soi, pentru că băiatul nu-i recunoaște – cu trunchiurile negre, scorojite, cu ramurile rupte și căzute în stratul gros de cenușă. Undeva, mai departe, legate cu sârmă, de crengile unor pomi mai viguroși, deși la fel de negri și scorojiți, atârnă patru schelete. Lipsesc craniile, probabil aruncate prin preajmă și demult îngropate în scrum. Ițe late, încâr-

ligate, se-ntind pe lângă osemintele decapitate. Mațe puse la uscat. O friză a grotescului. Pedepsiți sau devorați? Cine ar putea să știe?

Mult în spatele livezii, linia orizontului se curbează într-un povârniș. Panta urcă, abruptă, și alunecă pieziș spre normalitatea liniară a zării. Casa din vârful ei este înaltă, impozantă. Un gard înalt, din lemn uscat, negricios. Pe lângă casele pe care le-a văzut până acum, dărăpănate, cu geamuri sparte și uși scoase din țâțâni, asta arată oarecum mai îngrijită. Cineva ar putea să trăiască într-o casă ca asta – deși, Abu se îndoiește, nici urmă de fum pe hoarnă – sau dacă nu, ar putea să găsească ceva. Pornește grăbit printre ramurile ciucite ale pomilor și chiar în acel moment doi oameni urcă pe coama colinei. Vin de undeva din spate, aproape în fugă. După ce-i vede, băiatul se ridică pe vârful pantofilor și se uită după ei. În aceeași clipă, cei doi se opresc şi unul dintre ei privește înspre livadă. Duce cu el un ciomag sau ceva în genul ăla. Băiatul îngheață. Hainele lui sunt în culoarea tăciunelui, deci greu să fie văzut, dar nu imposibil. Se gândește însă că poate mai sunt și alții, care pot apărea din alte părți. Ar putea să-l surprindă cu apariții spontane, nedorite. Abu se trage încet după trunchiul unui copac. Se lasă pe vine. Încă-i mai vede. Acum stau şi vorbesc unul cu altul. Ca mai apoi să-și vadă de fuga lor înspre casă. Se suprapun peste tencuiala murdară și Abu abia dacă-i mai distinge. Două forme tuciurii care depășesc în viteză ramele ferestrelor, care par că vor mai mult decât să privească. Se opresc în dreptul ușii. O deschid, unul

dintre ei se uită îndărăt, ca și cum ar vrea să se asigure că nu-i vede nimeni. Se-ntoarce și dispar prin dreptunghiul întunecos.

E clar, își spune. E vizuina lor. Poate să fie sigur că acolo sunt destule de găsit. Și, evident, de luat. Dar înainte de toate va trebui să găsească o portiță de intrare. O să aștepte ca oamenii să plece, să se asigure că nu mai apar și alții.

Se așează turcește, reazemă arcul și săgețile de un trunchi din apropiere, scoate hainele găsite și le îmbracă una peste alta. Socotește că s-a scurs doar jumătate de zi. Asta e bine, pentru că lumina anemică a amiezei îl va ajuta să vadă mișcările din preajma casei. Măcar pentru câteva ore. Desface una dintre conserve. Înghite repezit, tot uitându-se la stânga, la dreapta. Termină de mâncat și ia o gură zdravănă de apă. Înfiletează dopul cu grijă – dacă s-ar pierde jumătate de litru de apă, asta chiar ar fi o tragedie. O bucată de carne scăpată o ridici, o scuturi de cenușă. Apa, și așa destul de rară, odată pierdută nu mai poate fi recuperată. *O tragedie de neînchipuit,* își tot repetă în gând. Ia arcul și se sprijină cu spinarea de trunchiul scorțos. Stă bine și nici nu-i e frig. Fie chiar și numai niște țoale prăfuite, așa înfofolit cum stă în ele, resimte căldura. Așteaptă, n-are ce face, e învățat să privească în van. Cât va sta la pândă, n-are habar. Măcar acum are o cauză.

Izbitura îl face să sară din somn. Zace pe spate, căzut în cenușă, cu inima zbătându-i-se nebunește. Câteva firi-

șoare de praf moale îi scapă printre buzele subțiri, răcite, și-i vine să tușească. Pune mâna la gură, în niciun chip nu-i dă drumul. Cealaltă ține strâns arcul. Trebuie să se concentreze ca să-și înăbușe tusea și, în același timp, încearcă să asculte. Se întoarce pe o parte, pe burtă, împinge bărbia prin stratul pufos de pulbere, ca să vadă. Dar n-are ce. E totul îmbibat în semiîntuneric. A adormit, proptit în tulpina pomului, și amorțeala somnului l-a făcut să cadă ca un boboc obosit. Casa abia dacă se mai zărește, o formă ștearsă, o umbră grea și mare peste umbre ceva mai ușoare. Acum, că se vede în siguranță, simte cum frigul ciupește din carne. Lângă obraz, conserva pe care a golit-o, a dispărut sub un cerșaf fin de funingine. La fel și rucsacul. Și tolba cu săgeți. Le ia și le scutură. Le pune la locul lor, în spinare.

Probabil că oameii au părăsit demult casa de pe deal, se gândește Abu, și n-ar strica deloc să arunce o privire. O tură grăbită prin odăile întunecate și, pe urmă, fuga acasă. Nici nu mai stă pe gânduri. Aleargă cu pași mărunți, repeziți, taie semiobscuritatea ca lama unui cuțit nou în carne. Când e destul de aproape de gardul din lemn, așa de aproape de-ar putea să-l atingă, se-aruncă pe burtă. Se oprește și ascultă liniștea, lipit de sol. Nimic nu rupe țesătura calmului dimprejur. *Asta e bine*, gândește băiatul. Se târăște încet prin scrum, ca o șopârlă grea. Trece pe lângă gard, intră prin locul unde cândva fusese o poartă, ajunge până-n buza soclului. Deasupra capului, fereastra. Nimic amenințător în stânga, nimic suspicios în dreapta. Se ridică și se uită. Lipsește geamul și scân-

durile sunt bătute în cuie. Pe dinăuntru. Nu poate să vadă în casă de ele. Se duce tiptil la ușă. O găsește întredeschisă. *Au plecat*, se bucură Abu, *au uitat-o așa, crăpată, în graba lor.* Apucă arcul, să-i fie la îndemână, și pregătește o săgeată. Împinge ușa cu vârful pantofului. Se deschide către interior, încet și, spre surprinderea lui, alunecă destul de ușor pe balamalele-i mari, vechi, din metal. Scrutează curtea, cu un ultim suspin în suflet, apoi intră.

Un vestibul lung și lat. Tapet jupuit, dezlipit, căzut pe alocuri, ca limbile prelungi și despicate ale unor ofidieni gigantici. Tavanul, plin de umflături, bună parte din mulurile ferestrelor și ușilor lipsesc. Înaintează și, dincolo de un prag, vede o piesă de mobilier mare. Pare lucrat din lemn masiv. Ușile sunt rupte, cu balamalele nedesprinse și cuișoarele ieșind din ele ca niște colți de orătănii din altă lume. Sertarele lipsesc. De fapt, când se uită mai bine, sertarele sunt înșirate pe jos, prin cameră. Probabil, cândva, acolo fusese o cameră de zi primitoare. Într-un colț al încăperii, un adevărat munte de haine, adunate laolaltă în număr prea mare; înghesuite, îndesate, învălmășite. Pantaloni, tricouri, geci, bluzoane, jeanși și încălțări cu sau fără șireturi. În colțul opus sunt câteva pături vechi, zdrențuite. Va avea destul timp mai târziu să scotocească prin ele. Trece spre încăperea aflată în partea cealaltă, intră și se oprește. Același decor, plus o saltea de pat. Pe la colțurile roase ies sârmele curbe, ruginite, ale arcurilor. Murdară în exces, un iz înțepător de urină. Următoarea cameră pare să fi fost bucătărie. O masă din lemn încă la locul ei, în centru. Pe jos, câteva oale mari. Două, trei bor-

cane sparte și resturi împestrițate de flori de mucegai. Împuțiciune apăsătoare, grea cât o piatră de moară. Lângă piciorul mesei, un butuc. Lama unei securi înfiptă în el. Nu mai rezistă, duhoarea îl împinge pe ușă înapoi în hol. Merge mai departe și găsește o cameră mai mică. Deschide ușa – se miră în sinea lui că încă are una – intră și se oprește. Miros greu de stătut şi excremente. Multe dulapuri fără uși, cu rafturi la vedere. Sunt pline cu borcane. Probabil o cămară. Apucă unul și-l desface. Miroase a carne fripă. Poate nu proaspătă, dar oricum comestibilă. Gustă. Pusă la păstrare în untură. Atât de gustoasă, de zici că-i aproape divină. Îndeasă cât de multe borcane poate în rucsac – vreo șase – și, cu siguranță, se gândește că va găsi el o modalitate să ia mai multe la plecare. Ori într-o altă zi, dar nu e prea sigur de asta. Cei care își fac veacul pe acolo ar putea să observe borcanele lipsă. Va trebui să se mai gândească la treaba asta. Probabil că-i o șansă unică.

A mai rămas o cameră nevizitată. Intră, cu gândul tot la carnea conservată în untură. Gunoaie peste tot, în grămezi de mărimi diferite. În mare parte cartoane scorojite, ambalaje și cărți jumulite. Câteva haine, aruncate răzleț. Își târșâie picioarele printre ele, împingând mormanele încolo și încoace. Vârful pantofului i se agață de un obstacol și e cât pe ce să se împiedice și să cadă. Se apleacă, cercetează, îndepărtează deșeurile cu palmele. Încet, sistematic. În podea, o trapă. Încuiată cu un lacăt mare, cu toarta trecută prin două urechi groase, ridicate pe muchie, dinaintea mânerului, din două plăci din fier ruginit bătut în chiroane. E limpede, acolo sunt rezerve serioase.

Altfel nu s-ar fi deranjat nimeni să pună ditamai lacătul. Abu simte o emoție puternică. Bucuria, într-o lume fără speranță, este un lucru mare, aproape un lux.

— Cât crezi c-or să ne ajungă? îl întreabă Tim pe Stan.

— Nu știu. Probabil că destul de mult.

Se uită amândoi la dormitorul din apartamentul vecin, ticsit cu baxuri de conserve, pungi de făină de grâu, mălai, paste făinoase. Frunțile lor sunt pline de sudoare. Stan a avut o idee genială. La început au cărat pe timpul nopții, pe furiș, în rucsacuri, alimente de prin magazinele mici din apropiere. Dar orașul era mare, oamenii mulți și disperați, de cele mai multe ori se iscau adevărate scene de luptă. Toată lumea era într-o fugă continuă după mâncare și apă. La un moment dat, toți anticipau, magazinele aveau să se golească. Fiecare încerca să strângă cât mai mult.

Le era greu. În rucsacuri puteau să ducă o limită de greutate. Prea multe alimente și s-ar fi rupt. Și, oricum, era destul de anevoios drumul prin cenușa moale. Apoi mai era și distanța. Dar Stan îi propusese lui Tim să-și sacrifice o zi și să scormonească împreună prin arhivele companiei locale de Apă și Canal.

— Cu siguranță vom da peste o hartă, i-a spus Stan.

— Și la ce folos una?

— O să ne deplasăm prin canale.

La început, planul lui Stan le păruse tuturor o nebunie. Să mergi prin canale, spuseseră, ce să găsești pe-acolo? Dar nu era ca și cum Stan s-ar fi așteptat să găsească mâncare, ci voia să folosească tunelurile drept căi de acces spre diferite locații.

În cele din urmă au dat o șansă încercării. În sediul companiei n-au găsit pe nimeni. Locul era pustiu. Prin mai toate birourile erau semne clare că mai trecuseră și alții pe acolo. Piese de mobilier nelalocul lor, dosare aruncate pe jos. Totuși, nu era o dezordine expansivă, numai semne că trecătorii erau în grabă. Nu găsiseră nimic de mâncare sau ceva folositor, bun de luat, și părăsiseră birourile la fel de hotărâți pe cât fuseseră la intrare. Au început să scotocească prin fișete, unul câte unul, până când au descoperit o schiță a conductelor principale. După vreo oră de studii și contradicții s-au dumirit cum s-o folosească. Tocmai puseseră mâna pe-o comoară. Nu puteau să știe cum s-ar fi putut ajunge la subsolul unui magazin de cartier, dar aveau traseele sigure, negru pe alb, înspre locații cu adevărat importante.

Au plecat hotărâți să descopere cea mai apropiată cale de acces din vecinătatea blocului lor. Pe străzi, valuri minore de oameni care alergau. Ca și cum s-ar fi ferit din calea unui pericol iminent. Stan l-a apucat pe un bărbat de braț, oprindu-l forțat din fugă:

— Ce se întâmplă? De ce fugiți?

Bărbatul i-a aruncat priviri încordate. S-a smuls din prinsoare cu o scuturătură fermă de braț.

— Oamenii legii. Au luat-o razna. Au pus stăpânire pe un Carrefour. Țin oamenii la distanță cu mesaje amenințătoare scuipate prin portavoci. Iar pe cei care îndrăznesc să forțeze intrarea îi mitraliază din poziții sigure, de pe acoperiș. Se adunaseră prea mulți ca să le mai poată face față cu numai câțiva trăgători și în acel moment au decis

să treacă prin mulțime, la propriu, cu o dubă de intervenție.

— Dumnezeule mare!

— Ar trebui să fugiți și voi, să vă adăpostiți, să vă căutați un loc sigur.

Apoi bărbatul și-a continuat fuga, dispărând printre blocuri. Au așteptat să treacă toți. Voiau să se convingă. În depărtare se auzeau bubuituri răzlețe. Ar fi putut fi orice altceva, nu neapărat focuri de armă. Feriți, s-au strecurat cât de aproape au putut și s-au convins. Parcarea magazinului era un câmp de luptă. Trupuri întinse, în poziții ciudate, pe dalele din beton. Doi sau trei oameni în uniforme se plimbau pe acoperiș. Aveau arme și cercetau parcarea stând în picioare, lipiți de balustrada înaltă.

O mașină mică n-ar fi putut să răzbească prin stratul de cenușă, dar mașina de intervenție, cu garda la sol ridicată și fără bara din față șerpuia printre morți. Busturile a doi bărbați se vedeau ieșite prin trapă. Își fluturau automatele cu țevile lor lungi dintr-o parte în alta. Lumea chiar o luase razna și au fugit amândoi mâncând pământul.

În zilele următoare le-a fost frică să mai părăsească apartamentul. Au stat închiși în casă, toți patru, unul lângă atul, jucându-se cu micuțul Abu, trecându-l de la unul la altul prin brațe, ca pe-un artefact al fericirii. Zâmbetul și gângurelile copilului, lacrimile și durerile lor grele, de oameni mari.

Dar proviziile scădeau văzând cu ochii și asta nu era deloc bine. Și-au luat inima-n dinți, harta, rucsacurile cu barete întărite, care să suporte greutatea în exces a proviziilor strânse, și au plecat. Cel mai apropiat acces, un

punct termic din zonă. La nici o sută de metri de blocul lor, pierdut printre clădiri. Au intrat. Instalațiile de pompare a apei erau tăcute, roboți căzuți în moarte clinică. Ușa spre vintrele orașului era din tablă, cândva păzită de încuietori grele, acum deschisă în lături. Prin deschizătură scăpa un miros slab de apă lâncezită. Au coborât scările din beton, una câte una, cu băgare de seamă. Au aprins o lumânare și s-au holbat sec în lungimea canalului din căminul pătrat de unde stăteau. Pe podeaua căminului nu era apă, numai o mâzgă verzuie. Conducta era uscată. Demult nu mai cursese nimic prin ea. Alimentarea orașului cu apă încetase de luni bune. Nu plouase, deci colecții pluviale nici atât. Au trebuit să înainteze în patru labe, așa cum fac șobolanii. Și nici guzgani nu mai erau. *Unde fugiseră toți?* s-au întrebat.

Au mers mai bine de cinci minute până când s-au intersectat cu o conductă de-a dreptul uriașă. Un om înalt ar fi putut să-și ridice mâinile în aer și tot n-ar fi reușit să atingă tavanul. Aveau palmele și genunchii amorțiți de la atâta târât. Au aprins lumânarea, au stat o vreme, rezemați de conductă, și au studiat harta. Centrele comerciale mari și fabricile din zonele industriale erau singurele conectate direct la conducta principală. Singurele opțiuni. N-ar fi putut să rătăcească prin interiorul țevilor de calicalibru redus cu poveri în spinare. Și așa, drumul până acolo avea să fie un obstacol deloc de neglijat.

Într-un fel e bine că grupurile paramilitare au pus stăpânire pe principalele surse de mâncare, a zis Stan. Sunt un fel de paznici. Noi trebuie doar să găsim metoda să-i ocolim și să-i furăm, puțin câte puțin.

Prin conductă au ajuns mai repede decât s-ar fi așteptat. Era logic, pe sub pământ traseul era mult mai scurt. Stan a ieșit primul. A împins capacul de canal, temător. A ieșit din canalizare, la fel de iscoditor ca un șoarece speriat. Tim l-a urmat la numai câteva secunde. S-au ridicat în picioare, într-o cameră minusculă. Nici doi metri pe doi. Pe unul din pereți era o ușă. Tim și-a lipit urechea de ea și a stat nemișcat, ascultând. N-a auzit nimic și într-un târziu a deschis-o cu grijă. Decorul era clarobscur, ochii li se obișnuiseră deja cu întunericul. Un munte din baxuri de apă le stătea în cale. Au ieșit, unul împingându-se în celălalt. Doi copii tremurând în semiîntuneric.

S-a auzit o ușă, apoi un fluierat nepăsător și un fascicul de lumină lucind slab înspre tavan. S-au aruncat pe burtă. Un zăngănit de roți – un cărucior pentru cumpărături, puteau să jure. S-au târât pe vine până au putut să vadă ce era după muntele de apă. Depozitul era de-a dreptul colosal. Din pricina ecoului păruse ca și cum sursa zgomotelor era la zece metri distanță, dar între ei și omul în uniformă care încărca alimente și sucuri în căruț era o distanță la fel de mare ca lungimea unei jumătăți de stadion La câțiva pași de ei, un alt cărucior, gol. Tim a scuturat din cap, în direcția lui.

— Nu-i o idee rea deloc, i-a șoptit Stan. Așteptăm până ce pleacă și apoi luăm cărușul. O să-l folosim în canal. Așa ne economisim forțele și putem să ducem de două ori cât am fi putut căra în rucsacuri.

Așa au și făcut. Au dus căruciorul jos, în canal, prin deschizătura îngustă a scării de acces. Au urcat din nou și-au pus la loc sigur, în cămăruță, patru baxuri cu apă și

alimente. Pungi cu cipsuri, conserve, dulciuri. Ce-au găsit mai la îndemână. Le-au încărcat în cărucior și au plecat mai mult fugind decât mergând. În dreptul ultimei legături, acolo unde erau nevoiți să se târască, și-au încărcat rucsacurile, pe dos, cu chingile proptite de-a spinarea și greutatea atârnându-le în dreptul burților. Arătau ca niște gravide prefăcute. Au golit căruciorul după două drumuri.

Câte două, trei căruțuri pe zi și în prima lună bucătăria și dormitorul din apartamentul vecin au fost pline până la tocul ușii.

— Înc-o lună în ritmul ăsta și umplem tot apartamentul, s-a bucurat Tim.

— Nu-i nimic, l-a asigurat Elena. Umplem altul. Oricum, scara-i pustie. Aveam numai vecini bătrâni. Fie s-au prăpădit de pe urma lipsei de medicamente, fie și-au găsit sfârșitul prin oraș, pe-afară.

Într-una din nenumăratele curse care au urmat, în săptămâna următoare, în timp ce goleau cărușul, au auzit un zgomot identic cu cel pe care-l scotea cărușul lor de fiecare dată când era prea încărcat. Un zăngănit metalic, roți luptându-se cu imperfecțiunile canalizării. Au înghețat. De după colț a apărut mai întâi cărușul, ticsit cu pungi colorate și conserve cu etichete zdrelite, apoi bărbatul.

Omul arăta la fel de chinuit ca peisajul de afară. Țoalele îi erau jegoase din cale-afară, negre scoarță. Un ochi vânăt, închis. Părul, la fel de ciufulit ca o perucă de calitate îndoielnică. Când a trecut pe lângă ei și-a lăsat privirea în jos, ca și când făcuse ceva mult prea rușinos și-și pierduse demnitatea. Încălțările lui păreau foarte incomode,

tocite de la prea mult mers. De la câțiva metri distanță, după ce i-a depășit, a sporit pasul. Ei au rămas muți, urmărindu-l cum dispare la prima cotitură. Au terminat în grabă de încărcat și au dispărut prin gura de canal îngustă.

— Ar trebui să ne procurăm ceva arme, a spus Tim, în timp ce mergeau în genunchi și rucsacurile li se târșâiau de ciment.

— Unde crezi c-o să mai găsim arme?

— Nu știu, dar ar trebui măcar să căutăm.

— Poți fii sigur că nu mai găsești niciunde. S-au îngrijit militarii și polițiștii de asta.

— Măcar niște cuțite ar fi bine să purtăm la noi pe viitor.

În privința asta Tim avea dreptate. Cuțite aveau destule acasă și ar fi putut să poarte unul, două, la ei. Când au ajuns, le-au povestit femeilor. Ele i-au ascultat împietrite.

— Tim spune prea bine, a zis Elena. Nu mai ieșiți pe ușă fără cuțite.

A doua zi, când au plecat după alimente, s-au așteptat să-l vadă din nou pe omul acela, însă n-a fost așa. Nici în miercurea aceea posomorâtă, nici în zilele care au urmat, până la sfârșitul săptămânii. Dar într-o luni, când se pregăteau să pornească din loc, l-au auzit. Același zăngănit leneș, metalic. Bărbatul s-a făcut văzut de după colț. Căruciorul plin. Apă, sucuri, alimente. Oare de unde se aprovizionează, s-au întrebat mai apoi. De data aceea n-a mai lăsat privirea în jos când a trecut pe lângă ei, ci le-a zâmbit, așa cum faci unui amic ceva mai îndepărtat, pe care-l vezi doar o dată pe an. Au zâmbit, la rândul lor, și ei.

— Bună ziua! i-a surprins bărbatul cu salutul lui.

Ei n-au făcut altceva decât să scuture din cap, înmărmuriți. De când nu mai salutaseră pe cineva? De mult timp. De prea mult timp. Efigiu al unui tabiet înțepenit în trecut. Necunoscutul și-a continuat mersul agale, iar Stan și Tim au rămas locului. Și-au dat coate unul altuia.

— Cred că trăiește izolat, de unul singur, a spus Stan, în vreme ce pășeau grăbiți înspre depozit.

— Ce te face să crezi asta?

— Se aprovizionează o dată în săptămână. Mâncare și băutură puțină, cât pentru unul singur.

Discutând, concluzia era una: individul trăia la limita subzistenței. Nu fura mai mult decât consuma într-o săptămână. Și asta nu era tocmai bine, s-au gândit. Dacă stocul avea să se epuizeze? Dacă păgubiții aveau să-i descopere și le blocau accesul? Atunci, ce-ar fi făcut? Ei se gândeau în fiecare seară la scenarii de genul acela. Individul, după toate aparențele, nu prea. Trăia de pe azi pe mâine, la voia destinului.

În seara aceea, Sara și Elena au fost de-a dreptul extaziate. Micuțul Abu stătea așezat pe spate, într-o amestecătură de pături și perne moi, trudea cu dinții la un cățeluș din pluș, puțin cam tocit.

— Și cum l-o fi chemând? a sărit Elena.

— De unde ai vrea să știu asta, femeie? s-a amuzat Stan.

— Știi, din ce ne-ai povestit, omul pare politicos. Nu-i un borfaș ca oricare altul. Ar fi trebuit să-l întrebați.

— Bag seamă că glumești.

— Deloc!

— Ar putea prea bine să fie un doctor sau ceva în sensul ăsta, a intervenit Sara. Farmacist, asistent medical sau biolog. Cred c-ar trebui să-l invităm să vină. Nu ne-ar strica unul pe viitor. N-o să fim tineri și în putere o veșnicie.

— Sara are perfectă dreptate, a întărit Elena. Și Abu este mic, atât de vulnerabil. Ar trebui să-l chemăm pe doctor să vină.

— Hei! Hei! Ușurel fetelor. Să nu ne facem iluzii deșarte. Ar putea să fie orice altceva, mai puțin doctor.

— Foarte bine. Atunci, data viitoare când o să-l vedeți, să-l întrebați ce este.

Abu era căzut pe burtă, cățelușul sub el, părea învins de viclenia plușului. Sara i-a dat o mână de ajutor. L-a primit binevoitor și a zâmbit larg femeii.

— Poate că ar trebui să facem lucrurile cumpătat, a zis Stan, cu brațele încrucișate dinaintea pieptului costeliv. Data viitoare îl întrebăm cum îl cheamă. Și poate una sau alta. Întrebări banale. Nu poți să știi niciodată peste cine poți da.

— Stai! l-a întrerupt Sara. Am o idee genială. Să pariem!

— Ce!? De ce? s-au mirat cu toții în cor.

Abu a tresărit, speriat, ca mai apoi să-și reia foiala printre perne.

— Propun să încercăm să-i ghicim numele.

— Nu-i o idee rea deloc, a aprobat Tim.

— Ei, hai! Serios? Care ar fi șansele? s-a amuzat Stan.

— Prea bine! a tresărit Sara, cu fața ceva mai luminată decât de obicei. Fiecare alege un nume. Poftim! Să zicem

că eu optez pentru Nick. Voi câștiga chiar dacă va fi Nicky, Nicholas sau restul derivatelor. Pricepeți?

— Pricepem, pricepem. Dar la ce folos? s-a pus Stan de-a curmezișul.

— Ți-ar strica să fii scutit de treburile casei o săptămână? Sau, de ce nu, chiar o lună?

Elena a râs zgomotos, Tim l-a bătut ușor pe Stan pe umăr.

— Eu am să rămân la Nick, a reluat Sara. Tim?

— Adrian.

— Elena?

— Daniel.

Toți trei l-au privit pe Stan. Aveau chipurile numai un zâmbet.

— Așadar, tu? a insistat Sara.

— Hmm... Să zicem că George!

Și, în noaptea aceea, lumea de dincolo de pereții reci de beton n-a mai contat. Au băut doze de sucuri dulci, au rontăit ciocolată și cipsuri și fiecare dintre ei a calculat șansele de reușită. Încet, sufletul oamenilor începuse să capete imunitate la griul molcom de afară.

Tim îl urmărea pe Stan îndeaproape. Nu mai aveau lanterna cu ei – cunoșteau drumul de acum și, în plus, făceau puțină economie. Bateriile și așa se găseau destul de greu. Dar dacă era musai să-și lumineze calea pentru cine știe ce inadvertențe în traseul urmat mecanic, aveau cu ei o lumânare.

— Stai! l-a oprit Tim pe Stan, apucându-l de umăr.

Bărbatul a tresărit și a stat să tragă cuțitul de bucătărie din teaca improvizată, fixată de cureaua de la brâu.

— Ce-i?

Tim a stat locului, gânditor. Prin canal nu se mai scurgea niciun sunet, iar întunericul părea destul de cuminte.

— Mă întreb, dacă-i chiar doctor, atunci cum facem?

— Nu știu să-ți spun pe loc. Cred că ar trebui să-l avem în vedere un timp. Apoi, poate, dacă se dovedește să fie în regulă, poate c-o să-i cerem să...

— Nu mă referam la asta.

— Atunci la ce?

— Stan, amice, dacă îl cheamă Nick și pe deasupra mai e și doctor? Se prea poate ca Sara să fi prins un bonus gras.

Prin întunericul moale, Stan a râs înfundat. Și-au reluat mersul cu pași mărunți, după care i-a spus:

— Ai și tu o grijă.

— Nu. Tim a surâs la rândul lui, dar Stan nu l-a văzut cum surâde, pentru că întunericul mânca detalii. Acum, foarte serios, ar trebui să avem și noi câte o variantă de răspuns.

— Cred c-ar trebui.

— Așa ar fi corect.

— Ar fi corect.

— Stan, tu mă iei peste picior?

Bărbatul s-a abținut cu greutate să nu râdă zgomotos. Amândoi au continuat să înainteze cu pași mărunți.

— Noo! De ce aș face una ca asta?

Tim și-a proptit palma în ceafa camaradului și a împins încet.

— Râzi tu, dar eu asta cred. Și mai cred că înainte de cenușă a fost inginer. Inginerul Adrian nu-mai-știu-cum.

— Sau poate c-a fost bucătar.

— S-ar putea să ai o surpriză. A fost o meserie destul de răspândită printre bărbați, să știi.

— Întocmai!

Stan a aprobat cu un scuturat din cap, pe care Tim nici măcar nu l-a văzut, și abia atunci au distins amândoi forma incertă suprapusă peste materialul dens al negrelii din canal. S-au oprit în același timp. Pe toată lungimea undelor de tăcere nu exista nici măcar o vibrație perturbatoare. O liniște care făcea timpanele să pară din plumb. Unul a scos lumânarea, celălalt a scăpărat un băț pe banda de fosfor a chibritului. Conturul căruciorului a tremurat în lumina portocalie, pâlpâitoare. Era plin. Deasupra lui, o minge. Prinsă cumva de tavanul canalizării. Tim a înaintat sfiit și a ridicat suportul – un pahar de plastic prin al cărui fund găurit trecea lumânarea – cât a putut de sus. Lumina a dârdâit de jur împrejurul lor. N-aveau să mai știe vreodată dacă era doctor și dacă-l chema Nick, George sau Adrian.

Capul era prins cu o funie de tavanul canalului, într-o bucată de fier-beton ruginit, ieșit pintr-un petec de ciment ros. Căruciorul era plin cu restul. Mâini, picioare, multe alte bucăți de carne și oase rupte. Toate, tăiate mărunt, cât să încapă numai bine în căruț. Viscerele păreau aruncate la întâmplare, pe jos. „Vă mai așteptăm, cu drag, la cumpărături!" Mânjit, pe unul dintre pereți, cu sânge.

Analizează el bine și pricepe cum stau lucrurile. Oricât ar încerca, nu-i treabă ușoară. Lacătul este mult prea zdravăn, scândura chepengului viguroasă. Are nevoie de vreun fel de rangă, secure sau orice fel de sculă care i-ar fi de folos să rupă lacătul. Și mai e și timpul necesar manevrei. Bate în scândură. Suficient de trainică cât să te muncești minute bune cu un topor – pe care oricum nu-l are. Abu e nevoit să se mulțumească doar cu cele câteva borcane de carne la untură. Poate c-ar putea să vină în altă zi – sau noapte – cu toate cele de trebuință și să jefuiască ascunzișul atunci, deși e destul de riscant. Acum se mulțumește cu atât. Și dacă s-ar întoarce, pentru că ideea nu-i dă pace nici în ruptul capului, va trebui s-o facă la repezeală, se gândește băiatul, înainte ca stăpânii de drept să prindă de știre.

Se aud voci și pentru o clipă Abu se gândește că nu-s decât închipuiri din pricina neliniștii, dar vin din ce în ce mai clare, de-afară, de printre foile de întuneric care îmbrobodesc lumea de dincolo de pereții casei. Ar vrea să încerce să scape pe ușă, pentru că în ramele ferestrelor sunt bătute scânduri și nu poate să sară. Dar cel mai sigur va da nas în nas cu ei. Mai bine așteaptă.

Alege locul cel mai îndepărtat de ușă. Se așează într-o poziție bună de tras. Dușumeaua este din lemn și asta e bine. Scoate câteva săgeți și le înfige la repezeală cu vârfurile în jos, în dușumea. Vreo patru sunt pentru următoarea mână, una stă fixată în arc, pregătită să rupă din carne dintr-o clipă în alta.

Și așteaptă inevitabilul.

Vocile continuă să existe, însă oamenii întârzie să apară în dreptunghiul ușii, ca și cum s-ar fi rătăcit pe un coridor atemporal. Totuși, glasurile există, nu sunt plăsmuiri ale minții. Sunt acolo, la o distanță dificil de apreciat, zgomotele disctincte ale unei conversații banale. Și mai sunt și alte zgomote, unele aproape ritmice, un soi de izbituri înfundate. Intuiția băiatului alunecă înspre o explicație subconștientă: secure, buștean, bucătărie. Probabil că cei doi au fost la vânat. Și, la fel ca și el, sunt nevoiți să se miște rapid ca să evite *rigor mortis*. Sunt în bucătărie, tranșează vreun lup sau câine, și asta ar putea, la fel de bine, să fie șansa lui să scape fără să-i înfrunte.

Își culege săgețile, se ridică în toate oasele, ușor încordat. Trece de cadrul ușii, pășind cumpătat. Vocile sunt acolo – mai mult ca sigur nu s-a înșelat, în bucătărie. Aude și un zăngănit de oale. Portocaliul unei lumânări, scăpat prin ușa lăsată în lături, linge capătul holului. Înaintează, cântărindu-și pașii, ca o pisică care merge pe muchia unui gard înalt. Ajunge în rama ușii de la bucătărie. Lumina slabă îl îmbracă, îl adâncește printre umbrele dimprejur. Îl face și mai slab la față – aproape un schelet ambulant – îi sporește tristețea de pe chip. Și dacă n-ar fi fost din pricina piciorușului care atârnă în gol, pe cantul mesei, poate c-ar mai fi făcut un pas. Dar uite că Abu nu-l face. Rămâne locului, privește, zidit în neputință.

Femeia se rotește, cu mâinile ciolănoase pliate pe toartele unei oale, și-l vede. O secundă – sau poate chiar două – distanța dintre ei se comportă ca un izolator de realitate. Ea scapă oala, cu un „O" accentuat pe buze. Bărbatul slab,

dar cu trăsături brute, dure, se întoarce și, în același moment, pornește spre băiat. Cu o eleganță extrem de precisă, calculată, pentru felul în care țeasta omului are să plesnească exact în centrul distanței dintre gâvanele negre și adâncite de furie și foamete, Abu dă drumul săgeții. Un fâsâit prea scurt ca să umple o secundă întreagă. Cade, atât de îndoit, de-ai putea să presupui că acolo, după carnea și oasele acelea dogite, viața n-a existat niciodată. Femeia începe să strige și groaza de pe chipul ei pare atât de artificială, în timp ce scotocește decorul aproape fără noimă – probabil după un cuțit sau ceva în genul ăsta – încât băiatul nu simte milă în tot timpul cât pregătește o a doua săgeată. Armează și o eliberează. Vârful tăios mușcă din carnea gâtului. Țipătul se transpune într-un sunet păstos, sacadat. Femeia este în genunchi, cu mâinile lipite dimprejurul gâtului, cu sângele șiroindu-i printre degetele tremurătoare. Cade pe burtă, se zvârcolește, o anacondă falsă, picioarele zvâcnind cu putere, căutând parcă treptele unei scări din fum. Viața se prelinge din trup, progresiv, în vreme ce lupta devine din ce în ce mai lină.

Abu se apropie de masă. Un copil – trei, patru sau poate cinci ani, dar în niciun caz mai mult. Băiat sau poate fetiță, e despuiat numai pe jumătate, are părul în smocuri scurte, tăiat dezordonat și în grabă – este întins pe masă. Trupul golaș, uscățiv nu mai este întreg. Lipsește capul – care stă răsturnat într-o oală. Pe care o vede, destul de aproape, la numai un pas de el, sau poate doi mai mici. Îi mai lipsește și o mână. Nu complet desprinsă, tăiată nu-

mai până la cot. Nu-i pe jos sau pe masă, poate în oala care fusese în mâinile femeii.

N-a mai văzut copii de foarte mult timp. O vreme bună a crezut că el era, poate, ultimul copil din lume. Nu-și dezlipește privirea de la masă și gândește: *să fii mic înseamnă să fii neînsemnat și neajutorat.* Abu nu mai vrea în ruptul capului să fie unicul băiat al lumii. Lacrimi îi șiroiesc pe obraji. Oricum, nu este nici el prea mare, însă a avut parte de timpul și oamenii care să-l învețe despre apucăturile lumii din lumea cenușii. Cel de pe masă pesemne că n-apucase să priceapă prea multe despre treaba asta.

După episodul din canalizare le-au trebuit mai bine de două săptămâni să găsească o nouă sursă – depozitul unei foste brutării. Au cărat saci după saci, până în momentul în care li s-a părut că aerul din depozit nu era chiar cel mai liniștitor. A urmat un alt depozit, apoi un hipermarket. Se găsea la o distanță serioasă – sub ocupația unei alte grupări paramilitare, judecând după apucăturile și echipamentele oamenilor –, însă nu s-au dat bătuți. Depozitul era chiar mai mare decât primul și vreme de mai bine de un an s-au alimentat de acolo. Doar că au făcut-o mai rar. Una la mână, pentru că se temeau să nu lase de bănuit vizitele prea dese, și mai era și distanța, care-i muncea serios. Oricum, apartamentul vecin era ghiftuit cu rezerve și se gândeau serios că dacă le-ar fi mers tot în ritmul acela de bine, probabil c-ar fi fost nevoiți să folosească un altul. Abu avea pe atunci puțin

peste trei ani și pentru el lumea începuse să prindă contur. O lume, de altfel, normală, pentru unul de leatul lui.

— De ce nu mai sunt și alți copii, tati, ca să mă pot juca cu ei?

— Pentru că sunt cu părinții lor.

— Da?

— Da.

— Și eu de ce nu pot să-i văd?

— Pentru că nu stau afară, la vedere.

— Și de ce nu stau afară?

— Pentru că afară stau numai oamenii răi, care fură copii mici și obraznici, așa ca tine.

— Și de ce nu mă lași să mă uit pe geam, ca să-i văd pe oamenii răi, așa cum faci tu câteodată?

— Pentru că aricii n-au voie să se uite pe geam.

— Tati?

— Da.

— Ce-i ăla un arici?

— Un animal mic și țepos.

— Da?

— Da.

— Și ce-i ăla un animal?

— Niște ființe drăgălașe sau mai puțin drăgălașe, mici sau mari, care existau cu ani în urmă, și poate că mai sunt și acum, dar pe care nu le poți vedea.

— De ce?

— Pentru că ele trăiesc afară, iar tu nu mergi afară.

— Dar tu și cu Tim de ce mergeți afară?

— Pentru că trebuie să căutăm lucruri.

— Vreau și eu să caut lucruri cu voi.

— O să cauți, dar nu acum. Mai târziu.

— Mâine, tati? O să caut cu tine și cu Tim lucruri?

— Nu chiar mâine.

— Dar când?

— Când o să fii mare.

— Păi tu și mami spuneți mereu că sunt băiat mare și că nu trebuie să mai primesc cu linguriță. De ce nu pot să caut lucruri dacă sunt mare?

— Ești mare, dar nu destul de mare.

— Și cât de mare trebuie să fiu?

— Aproape la fel de mare ca mine și ca Tim.

— Și cât durează ca să fiu mare ca tine și ca Tim?

— Mult.

— Cât de mult?

— Atât de mult.

Bărbatul își desface brațele, cât poate el de mult.

— Oh! Asta e foarte mult. Și până atunci ce-o să fac?

— O să fii cuminte, în casă, și o să te joci cu mami și cu Sara și cu jucăriile tale.

— Dar eu n-am decât o jucărie.

— O să încerc să-ți mai aduc și altele.

— Ura! Mami, mami. Tati a spus c-o să-mi aducă jucării. O să avem mai multe jucării.

— Da? Așa a zis?

— Da, așa a zis. Multe jucării frumoase și colorate.

Dar jucăriile lui Abu n-au apărut niciodată, pentru că lumea de după cenușă a uitat de jucării. În schimb, au început zilele în care a trebuit să priceapă litere și numere.

Când a făcut patru ani, mami l-a luat de mână și s-au dus în apartamentul depozit. Tim și Stan inventariau conserve și pungi sigilate cu alimente și sticle de apă sau sucuri. Pentru câteva clipe, bărbații s-au oprit din munca lor, privindu-i.

— Cred c-ar trebui să-l luați și pe el cu voi. De acum e destul de mare, a spus Elena.

— Da. Sunt destul de mare ca să merg și eu afară, a întărit Abu.

Ochii femeii sclipeau. Două stele care se pregăteau să moară. Deși nu era tocmai lucrul pe care și l-ar fi dorit, Elena înțelegea că timpul nu era de partea lor. De fapt, timpul nu era aliatul nimănui. Era un tocător care funcționa cu viteză redusă, din a cărui cuvă uriașă nimeni n-ar fi putut scăpa vreodată, oricât de mult s-ar fi străduit.

Plămânii lor nu spuneau nimic bun. Silicoză sau o boală asemănătoare, presupuneau ei cu deznădejde. Dar cine ar fi putut să știe cu exactitate? Oricum, cine ar mai fi putut s-o trateze? Și nici măcar nu fusese o surpriză – cenușa aia blestemată, atât de multă cenușă. Ce te-ai fi așteptat de la o lume ca aia? Asta însemna viitorul, negreșit, pentru fiecare dintre ei. Poate nu și pentru Abu, se tot ruga ca pentru sine Elena. Poate că plămânii lui fragezi găseau resursele să lupte cu praful.

— Bine, l-a asigurat Stan pe Abu. De mâine vei merge cu noi.

Femeia avea dreptate. Mai devreme sau mai târziu inevitabilul avea să se întâmple. Accidental sau nu, aveau să plece și să-l lase singur. Poate nu toți deodată, pe rând,

dar cine să poată să-l învețe toate cele în grabă? Mai bine să facă asta din timp, să-i ofere copilului o posibilitate să lupte pentru supraviețuire.

— De ce trebuie să mergem prin întuneric, tati?

— Pentru că întunericul este sigur.

— Dar lumina de ce nu este sigură?

— Pentru că lumina te lasă descoperit și tu nu trebuie să fii descoperit. Lucruri neplăcute se pot întâmpla în lumină.

— Dar întunericul din canal nu mă face să mă simt în siguranță.

— Ești mai în siguranță decât dacă ai fi afară, în lumină.

— Eu nu mă simt deloc așa. Nu-mi place întunericul.

— Nici mie.

— Atunci de ce mergem prin canal?

— Pentru că trebuie.

— De ce trebuie, tati?

— Pentru că dacă nu mergem prin întunericul din canal, n-o să mai avem mâncare.

— Dar avem deja destulă mâncare acasă. De ce să n-o mâncăm pe aia și să nu ne mai plimbăm prin întuneric?

— Pentru că o să se termine dacă o mâncăm și nu aducem alta.

— De ce nu aducem alta din lumină, de afară?

— Pentru că acolo sunt oamenii răi.

— Și ei tot mâncare caută?

— Da.

— Și ce mănâncă oamenii răi?

— Tu ce crezi?

— Nu știu.

— Nici eu.

— Dar dacă o să-i vedem, o să-i întrebăm?

— N-o să-i vedem.

— De ce? Pentru că se ascund?

— Oamenii răi nu se ascund, fiule. Oamenii răi stau la pândă.

— Ce înseamnă să stai la pândă, tati?

— Atunci când cineva urmărește pe altcineva dintr-o ascunzătoare.

— Ce-i aia o ascunzătoare?

— Un loc sigur.

— Așa, ca întunericul ăsta în care suntem noi?

— Da. Dar noi nu stăm la pândă și nici nu suntem oameni răi.

— Dar ce suntem noi?

— Suntem oamenii buni.

— Și oamenii buni, așa cum suntem noi, ce fac?

— Merg prin întuneric, ascultă de părinții lor și nu pun așa de multe întrebări ca tine.

— Da?

— Da.

— Bine.

— Bine. Ai grijă pe unde calci.

— O să am.

— Bravo. Așa să faci mereu.

Odată au plecat numai ei doi, fără Tim, și au luat-o la întâmplare prin canalele pe care până și copilul începuse

să le cunoască. Au ajuns într-un vechi depozit. Materiale de construcții, utilaje abandonate la voia întâmplării, în grabă, mult praf și lucruri învălmășite pe pardoseală. Mai fuseseră și alții, cu ani buni în urmă, pentru că astfel de locuri, care nu ascundeau de-ale gurii, nu mai prezentau de mult interes oamenilor. Toți erau înnebuniți de foame. Nu și ei. Sau poate că mai erau și alții care procedaseră ca ei, care se puseseră în siguranță, măcar pentru o vreme. Dar, întocmai lor, aveau grijă ca lucrurile să rămână așa cum erau: tăcute, prudente, ascunse.

Au urcat scările și au început să răscolească prin mormanele uriașe de gunoaie.

— Suntem reciclatori.

— Ce sunt ăia, tati?

— Adică oameni care se plimbă, așa cum facem noi acum, și caută obiecte ce le-ar mai putea fi de folos.

— Ce fel de obiecte?

— Orice fel de obiecte. Orice-ți poate fi de folos.

— Și crezi c-o să găsim ceva care să ne fie de folos?

— Nu știu. Dar o să căutăm și o să vedem.

— Bine, tati. O să căutăm și o să vedem.

Nu-i trebuie mult băiatului să ajungă acasă. Se întoarce, tot o fugă, tot aruncând priviri iscoditoare în urmă, de parcă s-ar fi așteptat dintr-o clipă în alta să iasă cineva după vreun colț și să-l prindă din urmă. Dar nu e nimeni, la niciun colț, după niciun perete. Aleargă, mai mult prin întuneric – întunericul este sigur – și e întors cu bine.

Abandonează rucsacul în camera de zi și se proptește în rama geamului, cu nasul afundat în faldurile perdelei. Afară totul e inert, excluzând unduirile fulgilor de cenușă. A fost ceva, acolo, ceva care l-a mișcat. Un sentiment de neputință. Ori spaimă. Imaginea copilului tranșat a deschis o ușă, una despre care Abu habar n-avea că exista în lăuntrul său. Nu prea poate să priceapă de ce. A mai văzut și alții. Cadavre țepene, putrezite și prăfuite. Viscere deșirate prin copaci sau alte locuri. Ce putea să însemne asta? În ce stătea diferența? Avea nevoie de cheie, urgent, să închidă nenorocita aia de ușă. Probabil că dacă ar fi trăit, copilul acela, l-ar fi iubit pe Cățel, jucăria lui roasă de vreme. I l-ar fi dăruit, de bună seamă, oricum el nu prea mai găsește mult farmec în el. Uneori e bun în loc de pernă, dar nimic mai mult.

Poate că e frica și semnele ei stranii. Dar nu, n-avea cum să fie vorba despre frică. Abu nu se teme nici măcar de lupi – și lupii chiar sunt o amenințare serioasă – darămite de un cadavru ciopârțit. Sau poate că la mijloc stă teama că într-o zi o să-l pască ghinionul. Mai există și alte mese, nu e doar aia. La fel de bine, mai există și oameni cu topoare. Privirile lor sunt veșnic tulburi. Ascund lucruri nebănuite, deși, ce n-ar fi fost de bănuit? Faptul că lumea nu era așa cândva? Poate. Cu ce-l încălzea asta? Pentru el nu erau decât povești, ca-n volumele de basme pe care le mai răsfoiește când și când. De bună seamă Pământul a fost dintotdeauna așa, dar mami și tati au visat cu ochii deschiși, tot sperând în frumusețea poveștilor din copilărie. Lumea oamenilor mari e plină de ce-

nușă. Poate că până la un timp n-avusese el cum să priceapă asta, însă de la o vreme începuse să desfire ițele vieții. Creștea. Nu mai era demult un copil. Nu și după standardele lumii de după cenușă. Poate după alte standarde da, era un pușți, dar Abu n-avea să se mai încreadă în povești. În vorbe. Toți – tati, mami, Tim, Sara – îi promiseseră c-o să fie bine, că n-or să-l lase de unul singur niciodată. Și uite că-și încălcaseră promisiunile. E stingher.

Fiecare zi e o minciună, își spune. Are să crească, să ajungă în același punct în care au fost și ei, nu demult. Încă nu tușește chiar atât de des, dar o să vină și ziua în care va urma să o facă. Să se îmbolnăvească și să moară. Iar asta nu e deloc o minciună. Este realitatea. Este viitorul. Îndepărtat sau nu, momentul va să vină. Uneori se mai gândește la viața lui, însă el nu are o viață. Are una, în sensul că respiră încă, dar totul e ca și cum s-ar uita la un tablou. Un peisaj static, anost, înțepenit în tristețea fuliginoasă a norilor.

Ridică rucsacul și-i cântărește greutatea. Se uită la el, lipsit de curaj, pentru că știe că în el se găsește exact ceea ce crede că este: carne de om pusă la untură – probabil și aia tot de om. Scoate primul borcan și-l măsoară cu priviri crunte, pe furiș, de parcă o mie de ochi tăinuitori sunt căzuți peste el. Carnea friptă de om arată așa cum ar fi trebuit să arate o bucată de carne friptă. Ar fi putut să fie oricare alt fel de carne. De lup, de câine, pisică ori altă orătanie. Mai scoate unul. La fel. În schimb, al treilea borcan, și ultimul, ascunde prin stratul păstos și alb de untură ceea ce par a fi degete. Actul vomitiv vine ca un re-

flex, dar nu face altceva decât să scuipe. N-a apucat să mănânce pe îndelete, acolo, în casă. Doar a gustat, un pic. Totuși, reflexul e prezent, îl conștientizează, ca pe o pocitanie mică ce i se zbate în gât.

Deschide fereastra și borcanele zboară unul câte unul. Trei bufnituri consecutive. Merge în cămară și se uită printre rafturi. Tot caută ceva și nu știe ce. Pur și simplu, simte nevoia să-și țină mintea ocupată. Apucă un borcan de compot de caise și desface capacul. Înfulecă vreo două la repezeală, soarbe câteva guri din siropul vâscos, dulce-acrișor, numai de i-ar șterge gustul de carne de om. *Eu nu-s ca ei,* continuă să-și spună. Revine în hol și privirea i se tulbură, i se împleticesc picioarele. Se apleacă de la jumătate și varsă tot ce a mâncat, într-un gest spontan, violent. Se șterge cu mâneca și, cu un mers la fel de înnodat ca o plasă din sfoară, abia ajunge până la pat. Își trage pătura peste cap și nu vrea altceva decât liniște și întuneric.

Când se trezește, de afară pare ca și cum cineva vorbește. Dar la fel de bine pot fi rămășițele viselor. Nu sunt. Cineva chiar vorbește. Abu sare din pat ca și când ar fi avut o revelație. Fuge la fereastră și cercetează strada. Sunt trei. Doi bărbați și o femeie. Discută unul cu altul – pare mai mult ca și cum s-ar bucura – și flutură ceva înspre cer. Sunt borcanele, cele pe care el le-a aruncat. Le-au desfăcut și, în vreme ce-și încleiează lacomi degetele în untură, mestecă și preaslăvesc pomana.

— De unde or fi?

— Nu știu. Poate că le-a pierdut careva.

— Sigur că le-a pierdut, prostule. Cine ar fi aruncat așa ceva?

— Nimeni nu aruncă mâncare în ziua de azi. Nimeni!

— Ar trebui să-i luăm urma. Poate mai sunt și altele de unde au apărut astea.

— Și dacă sunt mai mulți?

— Mulți? Cât de mulți? Noi suntem trei și mai avem și cuțite.

— Da. Îi pândim și-i omorâm în somn.

— Da. Ar fi bine dacă ar fi mai mulți. Poate și un copil. Copiii sunt buni. Au carnea moale și oasele fragede.

— Asta nu-i de copil. E prea tare.

— Da-i bună și-așa cum e.

— E bună.

— Îhâm! E tare, da' e bună.

Continuă să scoată bucăți de carne de om din borcane și s-o mestece, iar Abu simte un fior rece pe șira spinării. Aproape că aude cum articulațiile degetelor îmbibate cu untură trosnesc. Dincolo de ziduri nu mai sunt oameni buni, doar oameni răi, cântărește băiatul lumea. Trage perdeaua și rămâne lipit de betonul rece. Numai oameni răi, niciunul bun. Și rămâne cu ochii închiși, de parcă gestul l-ar putea ajuta în vreun fel să fugă de lumea cenușii.

Nimeni nu poate să reziste la nesfârșit în singurătate. Norocul lor că nu se găseau în felul acela. Erau cinci, se îngrijeau unul de altul, ca și cum ar fi fost o familie mai numeroasă. Aveau mâncare destulă și chiar mâncând pe săturate proviziile tot ar fi ținut un an întreg — sau, cu ceva economie, ar fi lungit-o până la doi ani.

Stan și Abu desenau în stratul de pulbere, fiecare cu un băț. Tim era la câțiva pași depărtare de ei. Continua să ningă cu cenușă și era liniște. Singurul lucru bun pe care ți-l mai putea oferi o lume muribundă: tăcerea. Poate că prin nimicirea Pământului ar fi fost posibil, în cele din urmă, să se vadă cum s-a creat viața. Cum s-au născut mările, oceanele, munții, dealurile și iarba. Grandiosul spectacol retrograd al lumii ce încetează să mai existe. Deșertăciune, liniște, și-un strat gros, pufos, de cenușă plumburie.

— Mai știi să scrii? N-am mai repetat de ceva timp.

— Mai știu, tati.

— Asta-i bine.

— Vrei să-ți arăt?

— Dacă vrei și tu.

— Vreau. Ce vrei să scriu?

— Orice.

— Să-mi scriu numele?

— Da. Scrie-ți numele.

— Bine. Uite!

Părăsiseră apartamentul cu ore bune în urmă și hotărâseră că, deși tot curgea praf din ceruri, în aer plutea o acalmie care te făcea să-ți scoți nasul din vizuină. La multe, multe străzi depărtare de casa lor, s-au asigurat că nu era nicio primejdie și au ieșit în strada principală, părăsind siguranța colțurilor adumbrite. Oricum, în ziua aceea nu descoperiseră cine știe ce comori. Câteva borcane goale, sparte, și o mulțime de alte lucruri nefolositoare. Umblaseră toți trei de-a lungul multor străzi lăturalnice, scotociseră fără succes dulapuri și debarale, apoi

renunțaseră și ajunseseră din nou pe drumul principal, aproape în celălalt capăt al orașului.

Oboseala își spusese cuvântul în cele din urmă și fuseseră nevoiți să se oprească. Tim rămăsese proptit cu spinarea de un perete cu tencuiala roasă de timp, privindu-i pe cei doi cum scrijelesc cenușa. Stan, în timp ce Abu trudea la litere, a simțit cum ceva i-a șuierat pe lângă ureche, s-a lovit de un strat dur — probabil ceva din metal. Cel puțin asta a fost prima lui impresie. L-a smucit pe băiat și s-a trântit peste el, acoperindu-l complet cu trupul lui. A aruncat o privire peste umăr, în grabă. Tim era căzut pe spate. O tijă neagră i se ridica din capul căzut pe o parte. Îngrozit, bărbatul a început să scruteze împrejurimile. La o fereastră de la etajul unei case, nu foarte depărtată, a văzut o siluetă. A apucat umerii băiatului cu pumnii încleștați și a început să-l tragă cu forță, încercând să scape cât mai urgent din calea pericolului. Nu voia să-l sperie pe băiat mai mult decât era. L-a smucit cu putere, a continuat să înainteze și a mai simțit o săgeată care l-a ratat milimetric. Ajunși în dreptul unei mașini, Stan a apucat cuțitul pe care-l avea ascuns la spate. S-a ridicat. Băiatul se lipise de el, plângând înfundat. L-a împins în jos. A privit din nou înspre clădire. Fereastra era goală. Stan l-a smucit din nou pe băiat și au pornit în fugă înspre intrarea casei, trăgându-l pe Abu după el. Nu fusese doar spaimă. Era vorba despre ceva mai mult de atât. Simțise cum din adâncul lui se ridicase un talaz de ură și răzbunare. Odată ajuns în dreptul intrării, a trecut tocul ușii repezit, apoi l-a împins pe băiat în jos, cu putere. L-a lipit

de perete, fixându-l cu o privire tulburată de răutate. Umărul băiatului sângera, nu abundent, doar o pată roșietică, discretă, îmbibase mâneca ruptă.

Bărbatul l-a desfăcut la haină într-o suflare.

— Ești bine? Te doare? Ești bine? a tot repetat.

Abu a scuturat din cap, puțin nesigur. Rana era superficială și bărbatul a găsit întrucâtva puterea să-și canalizeze concentrarea înspre ce trebuia făcut.

— O să plec câteva minute. Să nu te miști din loc, i-a spus. Să nu te miști până nu vin după tine. Ai înțeles?

Abu a scuturat din cap. Din ochii mari îi curgeau lacrimi și i se opreau în bărbie.

— Stai aici! O să vin repede după tine.

Stan a intrat în casă, ținând cuțitul la îndemână. Casa fusese răvășită de hoți de așa de multe ori, că nu mai rămăseseră decât gunoaie și tot felul de lucruri inutile. A înaintat până în hol şi s-a oprit la baza scării din lemn. Prima treapă era pe jumătate fărâmată – trebuia să calce pe ea cu băgare de seamă. Sau mai bine să o sară. Pe un perete era un ceas mare, cu limbile înțepenite la ora douăsprezece. A ascultat foarte atent dacă mai răzbătea vreun zgomot, altul decât cel din camerele de la etaj. S-a uitat pe fereastra care dădea în stradă, către locul unde Tim zăcea răsturnat, cu săgeata înfiptă în cap, apoi a început să urce treptele, una câte una, sărind-o pe prima.

Holul de la etaj era și el gol. Câteva intrări fără uși. A ascultat cu băgare de seamă. Zgomote discrete de pași. Își scosese haina cât urcase scările pe fugă. Se gândise că avea să-l incomodeze. A trecut pragul primei camere, cea cu vedere înspre stradă, și l-a găsit acolo. Un bărbat de

statură potrivită, înfofolit în haine răpciugoase. Cerceta strada, cu disperare, prin rama ferestrei. Stan a pornit înspre bărbat. Scândura podelei a scâncit, revoltată de pașii apăsați, greoi. A auzit sunetul podelei și bărbatul acela s-a rotit pe călcâie. Cum li s-au lovit privirile încrețite de furie, omul a început să-l înjure și a ridicat arcul. În cameră stăruia un miros vag de lemn ars. Stan a luat-o la fugă, a traversat camera din trei pași, zigzagând, și l-a izbit cu putere în piept. Bărbatul s-a dezechilibrat, s-a izbit de perete și a scăpat arcul. A dat să se îndrepte și Stan l-a lovit din nou cu putere, în cap, cu mânerul tare al cuțitului. Omul a căzut în genunchi. Ochii acestuia au căutat cu disperare soluții. Cu fața mânjită de tăciune, cu părul cărunt, lins, arăta la fel de elegant ca un câine râios. Obrajii îi erau năpădiți de bube roșii. Stan și-a înfipt pumnii în gulerul gecii.

— Jigodie! E doar un copil.

Bărbatul l-a scuipat, furios. Stan l-a izbit din nou cu mânerul greu al cuțitului, apoi a dat un șut arcului, care a alunecat până aproape de ușă. L-a lăsat pe om acolo, prăvălit lângă fereastră, și a mers până în dreptul ușii. A privit în lungul holului. Ar fi vrut el să caute și prin celelalte camere, dar s-a gândit că bărbatul acela ar fi putut să scoată o armă ascunsă. S-a întors și i-a aruncat atacatorului o privire tăioasă.

— Cine mai e cu tine în casă?

— Nu mai e nimeni.

— Minți!

— Nu mint.

A strâns mânerul cuțitului cu putere și a pornit înspre el. Ochii omului s-au căscat larg. Un amestec de frică și ciudă. Când Stan a ajuns în dreptul lui, brațele i s-au ridicat, în același timp cu lama cuțitului, întruchipând un fel de apărare primară. Lovitura a scrijelit pielea de pe degetele noduroase. Omul a cerșit milă, dar Stan a lovit și mai tare, și mai iute. Fierul s-a înfipt în scalp, apoi în gât, după care a zdrobit o ureche. Pe măsură ce trupul s-a prăvălit moale și fără putere, trei lovituri au tăiat foarte adânc în gât.

Când bărbatul a încetat să mai miște, s-a oprit și el din lovit. Palmele îi erau scăldate de sângele cald. S-a șters, indiferent, pe haina mortului. A căutat prin camerele vecine. Nimic. Peste tot, lucruri nefolositoare. Haine și pături murdare, câteva maldăre de hârtii și cartoane. Din baia de la etaj răzbea un miros greu de urină și fecale. A coborât scările aproape fugind. Abu aștepta unde-l lăsase, lipit de peretele intrării principale. Era căzut pe vine, cu mâinile trase peste capul afundat între genunchii lipiți. Bărbatul l-a apucat de umeri, cu băgare de seamă, ocrotind rana, și l-a ridicat.

— Ești bine?

Băiatul a scuturat din cap. Stan a deschis uşa şi au ieşit în stradă, trăgându-l pe copil după el. Ochii bărbatului alunecau în toate direcțiile.

— Ești bine? a repetat mecanic.

— N-am nimic grav, i-a spus Abu.

— Te doare?

— N-am nimic. Sunt bine.

Au trecut prin dreptul lui Tim. Bărbatul era acoperit cu un strat fin de cenușă. Fulgii plumburii se topiseră peste sângele scurs.

— Tim? a spus Abu moale.

Stan l-a smucit pe copil de braț.

— Hai!

— Dar, tati, de ce îl lăsăm acolo?

— N-avem ce să mai facem pentru el.

— E mort?

— Da. Stai lângă mine.

— L-a durut și pe el? Bărbatul a dat din umeri. Ca pe mine sau mai tare?

— Nu știu. Probabil că da, mai tare.

S-au furișat în casa de peste drum. Au mers până într-o încăpere din spate, au închis uşa şi au proptit un dulap rablagit în dreptul ei, pe una dintre laturile lui zdravene. L-a dezbrăcat pe copil de haină, de bluzon și la final de tricoul jegos, cu mâneca sfârtecată și spoită de sânge. Băiatul îl privea, înfrigurat. Săgeata îi făcuse o rană superficială, avuseseră un noroc chior. S-a uitat la băiat.

— Stai să văd dacă pot să găsesc ceva pe măsura ta prin sertarele dulapului.

Abu a rămas locului, privindu-l în gol, pierdut. Stan a început să scotocească prin sertare. S-a întors cu un braț uriaș de haine, pe care le-a întins pe jos. A început să răscolească țoalele fără să scoată un cuvânt, le-a pus lângă el, pe podeaua din lemn. S-a întins şi a scos dintre haine ceea ce părea a fi o rochie vaporoasă de vară. A apucat cu dinții un colț și a tras cu putere. Materialul a pârâit sonor.

A repetat procedura de mai multe ori. A așezat fâșiile lângă el și a luat o altă haină.

— O să trebuiască să umblu puțin la zgaibă.

Copilul a scuturat din cap.

— Bine, tati. Stau cuminte.

— Ești un băiat foarte curajos.

— Da?

— Da.

A început să îndepărteze sângele coagulat, până a descoperit bine tăietura. Era chiar mai mică decât păruse la prima vedere. Într-adevăr, o zgaibă banală, s-a liniștit bărbatul în sinea lui. Când a devenit cât un fir de ață a ținut marginile rănii strâns între degete, ca s-o șteargă de sângele încă proaspăt. A scuipat pe cârpă și a tamponat rana de mai multe ori. A aruncat haina îmbibată cu sânge și a luat una dintre fâșiile curate. A învelit-o. A lucrat repede, fără să se chinuie prea tare. Abu se lăsase pe vine, lângă el. S-au uitat unul la celălalt, apoi bărbatul s-a concentrat din nou asupra rănii.

— Doare tare?

— Nu-i foarte dureroasă, dar doare.

— Ești bine?

— Sunt bine. Tati?

Bărbatul a continuat să improvizeze un bandaj.

— Da.

— Ce o să-i spunem lui Sara?

— Nu știu.

— O să-i spunem că Tim a murit?

— Da. O să-i spunem că Tim a murit.

— Că l-au omorât oamenii răi?

— Nu-mi plac întrebările astea.

— Bine, tati. Nu te mai întreb.

— Bine. Dar dacă simți nevoia să vorbești cu mine întreabă-mă, dar despre orice altceva.

— Ce?

— Ce vrei tu.

— Nu știu ce să te mai întreb.

— Bine.

Când bandajul a fost gata, l-a ridicat pe băiat, l-a îmbrăcat cu un tricou – puțin cam mare – un pulover și, apoi, o geacă mai pe măsura lui, doar o idee mai mare. A tras în lături dulapul care bloca ușa, l-a luat pe copil de mână și au ieșit în stradă. Nu înainte să se asigure că nu mai stăruia niciun pericol ascuns. Totuși, s-a gândit bărbatul, dacă ar mai fi fost cineva prin preajmă, probabil că până atunci s-ar fi decis să-i caute. Sau să dispară. S-a uitat în stânga, apoi în dreapta. Nu era nimeni și au ieșit în grabă, mai mult târându-l pe Abu, care nu înceta să privească înspre cadavrul lui Tim.

Au intrat în casa din care fuseseră atacați, au urcat scările amândoi. Bărbatul zăcea mort într-o baltă uriașă de sânge proaspăt, lucitor.

— E mort, tati?

— Da, e mort.

— Tu l-ai omorât?

— Da.

— Dar el este unul dintre oamenii răi, nu-i așa?

— Așa este.

— Iar noi suntem dintre cei buni?

— Exact.

— Dar de unde știm că n-a fost și el bun?

— Pentru că oamenii buni nu omoară oameni. El l-a omorât pe Tim și te-a rănit pe tine. Asta îl face un om rău.

— Și tu de ce l-ai omorât pe el, dacă spui că oamenii buni nu omoară?

— Știu ce-am spus. E mai complicat.

— Tati?

— Da.

— De ce-i complicat?

— Pentru că așa-i în timpurile astea. Încetează cu întrebările și dă-mi arcul ăla.

Băiatul l-a ridicat și i l-a întins. Stan l-a pus de-a spinarea.

— Hai să mai aruncă o privire prin camerele astea. Poate mai găsim ceva folositor.

— Tati?

— Da.

— Facem ce fac reciclatorii?

— Exact. Facem ce fac reciclatorii.

În următoarele zile, Abu n-a ieșit din casă, nici măcar n-a mai privit pe geam. S-a gândit mult timp la ce-i spusese tatăl lui, odată: *dacă omori un criminal, numărul criminalilor din lume rămâne același.* E treabă destul de complicată, îi mai spusese bărbatul, pentru că legile lumii după cenușă sunt altele. Deși, indiferent dacă Pământul era altul, bună parte dintre legile vechi n-ar fi trebuit să se

schimbe. N-o spusese doar tati, o spuseseră și mami și Sara. Și poate c-ar fi spus-o și Tim, dacă discuția n-ar fi fost deschisă prea târziu pentru el.

Își amintește destul de limpede ziua de după accident. Săraca Sara, n-a primit vestea prea bine. Dar cine ar fi făcut-o? Până și pentru ei, care teoretic erau niște străini, a fost realmente dificil să treacă peste dispariția bărbatului, darămite ei. Câteva zile bune Abu parcă-l și vedea umblând prin casă, scotocind pe ici și pe colo, dar de fiecare dată când fugea să-i prindă urma, nu era nimic. Din camera lor – a Sarei și a lui Tim – săptămâni bune s-au auzit plânsete înfundate. Abu își amintește că ai lui erau destul de îngrijorați, până în punctul în care ajunseseră să facă cu rândul, supraveghind-o pe femeie. La un moment dat, hotărâseră că toate obiectele tăioase sau contondente care ar fi putut fi folosite drept armă, trebuiau ascunse. Însă ar fi fost un gest extrem pe care Sara era imposibil să nu-l observe. S-au gândit că poate ar fi făcut mult mai rău comportându-se așa și au abandonat intenția. Timp de șase luni nu s-a întâmplat nimic. Totul părea să fi revenit pe făgașul firesc. Apoi dezastrul a căzut peste ei ca o cărămidă grea.

Deși ascunseseră bine sticlele de băutură printre provizii, cumva, Sara dăduse peste ele. Urletul femeii a rupt liniștea de mormânt a nopții. După jumătate de sticlă de Jack, Sara se furișase afară, în crucea întunericului, și începuse să blesteme cerul și lumea care-i furase bărbatul.

La început, Stan și Elena nici măcar n-o recunoscuseră, stând acolo, în beznă, îngenuncheată și urlând.

— Pare a fi glasul unei femei, a spus Elena.

Stan a aprobat, scuturând din cap, apoi s-au uitat unul la altul și fețele li s-au transformat în măști de spaimă. Au dat buzna în camera Sarei. Au strigat-o și, în lipsa unui răspuns, au aprins o lumânare. Patul era gol. Pe jos, înșirate, câteva dintre hainele lui Tim și o sticlă de wiskey, pe jumătate plină.

Între cei doi s-a consumat un schimb de replici rapid. Indecizia le încremenise mâinile și picioarele. Știau că soarta femeii stătea în mâinile lor, însă riscurile... Dumnezeule!, riscurile erau colosale. Tot descoperind argumente și contraargumente, din stradă, prin fereastra crăpată de la bucătărie, s-a auzit urletul sfâșietor al Sarei. Și nu era numai durerea doliului, ci puteau să jure că era ceva mai mult de atât. Ceva care implica durere fizică, deopotrivă cu cea sufletească. Apoi voci agitate de bărbați. Au fugit în dreptul ferestrei și au văzut formele neclare zbătându-se prin negreala păstoasă. Una dintre ele lovea, o alta ținea și ultima se zbătea, luptând zadarnic să scape. Când s-a consumat jocul, două dintre umbre s-au retras, târând grăbite ceva pe urma lor, ceva care arăta ca un sac prea mare și prea greu ca să poată fi urnit numai de o pereche de mâini. După care noaptea și-a refăcut tabloul static. Liniște, aproape de absurd.

Elena a început să tremure. Bărbatul a strâns-o de umeri, cu tărie, a tras-o la pieptul lui.

— Nu am fi avut ce să facem pentru ea. A fost durerea ei, decizia ei.

— Nimeni nu poate să reziste la nesfârșit în singurătate, a întărit femeia printre lacrimi.

Bărbatul a mângâiat-o pe cap și a continuat s-o țină strâns la piept.

— Nimeni nu poate, a mai spus el.

Abu își amintește că într-o dimineață mami și tati priveau triști înspre stradă. Chipurile lor arătau ca și cum ar fi trecut peste lupta cu o boală grea și n-a prea înțeles de ce arătau în felul ăla.

— Unde-i Sara? a vrut el să știe.

Mami n-a spus nimic. În ochii ei parcă se topiseră două stele.

— A plecat, a spus tati.

— De ce?

— Așa a vrut ea.

— Dar unde s-a dus? Spuneai că acolo, afară, nimic nu mai e sigur. De ce să vrea să plece?

— Nu știu să-ți spun.

— O să se mai întoarcă?

— Nu cred c-o să se mai întoarcă.

— S-a dus după Tim, tati?

— Cred că asta a vrut să facă. A vrut să meargă la Tim.

— Și ce o să facă când o să-l găsească?

— Nu știu. Probabil c-o să-l țină strâns în brațe multă vreme.

— Așa cum o ții tu pe mami când este tristă?

— Da. Așa.

— Aș fi vrut să-i spun la revedere, tati.

— Nu-ți face griji, știa asta.

— De unde putea să știe, tati. A plecat cât eu am dormit.

— Pur și simplu, știa.

— Bine, tati. Acum ce-o să facem? O să căutăm alți prieteni?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu mai sunt prieteni dincolo de zidurile astea.

— Dar oamenii buni nu pot să ne fie prieteni?

— Ar putea.

— Atunci ar trebui să-i căutăm.

— Bine. O să-i căutăm. Dar nu acum.

— Când o să-i căutăm, tati?

— Nu știu. Poate când o să crești mai mare.

— Da?

— Da.

— Și până atunci ce o să ne facem fără prieteni?

— Nu știu. Lucruri, ca să nu ne plictisim.

— Ce fel de lucruri?

— Vedem. Uite, aș putea să te învăț să tragi cu arcul. Ai vrea?

— Daaa! Aș vrea să învăț să trag cu arcul. Mami, mami! O să știu să trag cu arcul.

Femeia s-a lăsat pe vine, și-a trecut palma peste obrajii umeziți, apoi l-a prins în brațe.

— Foarte bine, Abu. O să fii un vânător iscusit.

— Ce înseamnă să fii un vânător iscusit, mami?

— Înseamnă să știi să tragi cu arcul ca nimeni altul.

Și a devenit unul, numai că asta s-a întâmplat într-un timp mult mai îndelungat de cât crezuse. La început, aproape un an întreg, nici măcar n-a putut să țină arcul

așa cum s-ar fi cuvenit. Dar tati nu s-a supărat, a tras în locul băiatului, arătându-i de fiecare dată, explicându-i pe îndelete principiile arcului și al săgeții. La început, băiatul a crezut că tatăl său nu era nici pe departe un vânător iscusit, însă după ce într-o zi el a stat numai cu mami acasă, acesta s-a întors cu o carte. Vreme de câteva zile nici măcar n-au mai mișcat arcul din loc, timp în care bărbatul a stat și a citit întruna. La lumina fadă a zilei sau la lumina lumânărilor. Apoi s-au apucat din nou să exerseze, pe-o fundătură dosită, folosind drept ținte câteva bucăți de scândură înfofolite în țoale pe care nu le mai foloseau.

Și deși băiatul era mai bun pe zi ce trecea, mami era tot mai supărată. Iar Abu nu pricepea de ce.

— De ce stă mereu supărată, tati?

— Din pricina singurătății.

— Dar nu e singură, este cu noi.

— Ea vede lucrurile altfel. Sunt un fel de boli. Unele care-ți îmbolnăvesc sufletul.

— Și mami are o astfel de boală, tati?

— Da, mami are o boală a sufletului.

— O să facem și noi boala asta?

— Nu știu. Nu neapărat. Dacă nu te deranjează prea mult că ești numai în preajma noastră, n-o s-o faci.

— Nu mă deranjează.

— Atunci e bine.

— Tati?

— Da.

— Pe tine te deranjează?

— Nu, nu mă deranjează să fiu numai cu voi.

— Atunci e bine.

Apoi, într-o noapte în care Abu chiar nu avea somn, s-a dus să le spună că nu poate să doarmă. A găsit ușa dormitorului întredeschisă. Licăririle limbilor focului de lumânare aruncau fâșii rarefiate de lumină peste pereții holului. I-a auzit vorbind, aproape în șoaptă.

— Suntem luptători, a spus umbra lui tati, alungită peste flacăra lumânării.

— Ce fel de luptători? n-a înțeles mami.

— Am rezistat atât de mult, noi trei. Ce poate să însemne, dacă nu asta?

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să-mi arăți cu asta? Nu suntem luptători. Suntem cadavre umblătoare. La ce folos să trăim, dacă suntem goi pe dinăuntru? Mai bine mor decât să mai trăiesc ca un șobolan. O să folosim cuțitul. El, apoi noi.

Stan s-a lăsat moale pe o parte.

— N-aș face asta nici în ruptul capului. Nici tu nu cred că ai putea s-o faci. Spui numai așa, ca să mă necăjești.

— Ba aș face-o! Ești un prost. Un laș. Preferi să ne vezi suferind. Nu ne vrei binele. În tine lucrează întunericul. Nu te vezi în oglindă? Îți curge culoarea cenușii prin ochi.

— Elena..., te rog! Oprește-te. Nu mai spune lucrurile astea.

— Ești un laș, asta ești.

Abu a deschis ușa și a intrat. Mami arăta la fel de rău ca în ziua în care se prăpădise Tim, ca în dimineața în care aflase că Sara plecase. Umbrele unduitoare, născocite de

flacăra lumânării, îi adânceau și mai mult suferința. O făceau aproape de nerecunoscut. Nici tati nu era prea departe de suferința arătată de ea. Totuși, în ochii lui băiatul găsea ceva mai multă căldură.

În noaptea aceea Abu a dormit între ei. Când s-a trezit era doar tati. Plângea, privindu-l de la marginea patului.

— Ce-i, tati? De ce plângi?

— O să fie bine, puiule. Ai să vezi, o să ne descurcăm.

— Unde-i mami?

— Mami o să lipsească o vreme, dar o să fie bine, ai să vezi.

— A plecat, nu-i așa tati? A plecat, așa cum a plecat Sara. Cum a plecat și Tim.

— Da.

— O să pleci și tu, tati? Și apoi am să fiu singur?

Bărbatul l-a tras la pieptul său.

— N-o să plec, puiule. Eu n-o să te părăsesc niciodată. O să fiu mereu lângă tine.

— Nici eu. Te iubesc mult, tati.

— Și eu, Abu. La fel de mult.

Mai târziu, când avea să mai crească, a aflat că femeia folosise un cuțit de bucătărie. Îl ridicase deasupra. Bărbatul a urmărit-o pe furiș, tot sperând că nu avea să o facă, dar în cele din urmă Elena a ridicat cuțitul tot mai sus, hotărâtă să-l înjunghie pe copil. Stan a izbit-o cu putere, peste mâna pregătită să ucidă. Ea a fugit în baie, bolborosind cuvinte fără noimă. A stat acolo ore la rând, rugându-se la Dumnezeu și diavoli. Implorând, suduind, râzând. S-a întins în cadă și tati a găsit-o târziu. Avea răni

adânci pe toată lungimea antebrațelor. Mult sânge peste albul sec al căzii. A scos-o, a înfășurat-o în cerșafuri albe și a săpat o groapă, afară, în cenușă. A întins-o acolo, ca pe o mumie, cu grijă, de parcă ar fi întins-o într-un pat, pregătită pentru un somn prea lung. A acoperit-o cu cenușă și apoi a plâns. Fără oprire, până când băiatul s-a trezit din somn și i-a spus că-l iubește. Deși i-a lăsat pradă disperării, el a iertat-o. Poate că dacă boala minții n-ar fi mușcat cu sete din sufletul femeii, poate că ar mai fi putut să reziste. Dar ea n-a mai avut pastile, iar lui tati i-a lipsit puterea de convingere. Însă moartea nu are adversar. N-ai cum s-o îndupleci.

În noaptea aceea simplă, mată, Abu se trezește și se uită afară, pe fereastră, ca și cum ar fi fost ceva de văzut în pustiul gri. Se uită, dar după cum bine presupune, nu e nimic. Cu toate astea, după mult timp de privit în gol, are o stranie senzație de bine. Deși nu înțelege motivul pentru care simte asta. La urma urmei, n-a făcut nimic deosebit care să-i câștige starea. Ca și cum toate necazurile lumii de după cenușă au ostenit să mai trudească să-i îngreuneze sufletul și l-au lăsat, o vreme, liber. Merge de parcă plutește și asta e mulțumitor. Și dacă tot nu are somn, se apucă să inventarieze bunurile. Oricum, era de părere, chiar de ceva săptămâni bune, că debaraua avea nevoie de o intervenție, doar că-i fusese silă să pună osul la treabă.

Cotrobăie printre cutiile și ambalajele de pe rafturi, iar rezultatul este la limita alarmantului. Oare cât timp i-ar

mai ajunge proviziile? se întreabă. O lună? Poate puțin peste, cu ceva economie. Apoi? Noroc de carnea de pe urma lupului, altfel chiar ar fi fost în belele.

Ceva îl trezește din reveria socotelilor. Se răsucește pe o parte, scoțându-și capul dincolo de ușa debaralei și rămâne așa locului, ascultând o vreme. Parcă ar fi fost ceva, acolo, venind din stradă. Un zgomot straniu, un ansamblu de sunete? Își înalță încet capul, se ridică pe vârfurile picioarelor, ca și cum gestul l-ar fi ajutat să audă mai bine. Fuge până la fereastră și privește în lungul străzii. Se uită în jos, se uită la stânga, apoi la dreapta şi, când privește din nou spre stânga, îl vede pe primul dintre ei ieșind de după colțul unei clădiri. *Dumnezeule!*, şoptește ca pentru el, fără să-şi ia ochii de la drum. În urma primului văzut mai apar și alții. Merg târşâindu-şi picioarele prin cenuşă, întorcându-şi capetele ascunse de glugi prăfuite într-o parte şi-n alta. Poartă cu toții măşti de gaze pe față. Sunt mulți. Prea mulți ca să-i poată număra. Merg prin noapte fără milă, lipsiți de frică, câțiva dintre ei ridicând facle înspre cerul ca smoala. Unul dintre ei este îmbrăcat destul de straniu. Un soi de costum militar și mască de gaze. Pătat, jegos. Înaintează greoi, dar sigur. De la primul până la ultimul au arme. Bâte, țevi din fier, lungi, ca niște suliți. Topoare, unul pare că sprijină de umăr o carabină. Apoi s-aude un zgomot apăsat, un hârșâit prelung, venit din spatele lor. O vede. Ceva ce pare să fie un fel de sanie. Este trasă de vreo patru indivizi. În urma ei mai apare una. Și apoi o a treia. Acolo trebuie să fie provizii serioase, se gândește Abu. Altfel nu-și explică cum pot supraviețui

atât de mulți oameni. Băiatul scutură din cap, violent. Chiar ia în serios și varianta unui vis. Dar scuturatul nu schimbă peisajul. Caravana tot înaintează pe stradă, în ritmul ei lent, dar precis. Își apucă arcul, ia vreo câteva săgeți. *De parcă asta te-ar ajuta în vreun fel,* se gândește. Temător, curios, intrigat, Abu nu se clintește din rama ferestrei. Oamenii aceia mulți, hotărâți până în adâncul oaselor, tot mergând lipsiți de rețineri, uitându-se în jur, cercetători, lipsiți de orice urmă de frică.

Primul dintre ei strigă cu putere – băiatul chiar tresare – și întreg convoiul rămâne locului. Limbile de foc portocalii ling pereții clădirilor din jur, transpunând acolo, în stradă, imaginile pline de mister pe care băiatul le-a aflat numai din basme.

Acum sunt aproape toți adunați într-un cerc gros și neregulat. Dau din mâini și vocile lor, care răzbat de după măștile complicate sunt de nepriceput. Probabil ajung la un consens, pentru că cercul se sparge și fiecare dintre ei începe să se foiască dimprejurul săniilor. Sunt trei grupuri egale și împing săniile într-o parte, ca și cum le-ar pune la adăpost. Au hotărât să campeze și inima băiatului stă să-i sară din piept. Continuă să-i urmărească cum se grupează, desfăcând corturi artizanale, făcute din prelate groase, impermeabile. Copilul nu le scapă nicio mișcare și par ca și cum ar fi făcut asta de sute de ori. La urmă fiecare dispare în cort. Doar patru rămân afară, fiecare în câte un colț al taberei, rotindu-și precauți capetele dintr-o parte în alta, fluturând torțele dogoritoare și luminoase prin noapte.

Cât reușește să rămână treaz, Abu se tot frământă. Cine sunt oamenii aceștia? De unde sunt? Și încotro se îndreaptă? Dar oboseala și întrebările îl pun în cele din urmă la pământ. Cade în neștire, adormit pe-o parte pe cimentul rece, ore bune și lungi.

Sare din somn speriat, suspinând, repezindu-se să cerceteze strada prin fereastră. Sunt toți, grămadă, adunați dimprejurul unui foc. Mănâncă și beau. Băiatul aude vocile bărbaților. Dau din mâini, arată înspre mai toate clădirile din jur. Și asta nu-i trezește lui Abu niciun sentiment de liniște. Pun la cale razii, poate să jure că asta fac. Un grup atât de mare are nevoie de provizii serioase și popasurile sunt prilejuri numai bune pentru refacerea stocurilor de alimente, băutură și cele de trebuință.

Imediat ce termină cu masa și discuțiile, se împart în grupuri. Abia atunci reușete Abu să-i numere. Sunt douăzeci cu toții. Cinci grupuri a câte patru. Unul rămâne drept strajă în inima taberei, iar restul de patru grupuri pornesc repezite înspre clădirile cele mai apropiate.

Se aude limpede, de la cel mai de jos nivel, cum oamenii scotocesc fiecare apartament în parte. O vreme este o liniște profundă și apoi li se disting vocile dogite, dându-și semnale unul altuia. Băiatul stă locului, pitit în cămară, cu arcul îndreptat înspre ușă. Își calculează șansele și știe că nu prea sunt. Poate dacă ar fi fost doar vreo doi, i-ar fi putut surprinde. Dar sunt câte patru de fiecare grup și mai au și arme. Chiar dacă ar lua pe unul prin surprindere, oamenii ăștia își dau semnale. S-ar alarma numaidecât. Cu toate astea, ce-i de făcut? Care-i soluția? Care-i scăparea lui?

O izbitură zdravănă și sunetul ascuțit al ușii care se propteşte în perete. Pași repeziți, foiala lucrurilor lui aruncate dintr-o parte în alta, apoi semnalul. Un fluierat prelung. Alți pași, la fel de repeziți. E clar, s-au prins că-i cineva aici. Poate că se gândesc că-i plecat, dar nicio clipă nu poți să nu înțelegi că, după felul cum s-au adunat toate cele, aici e vizuina cuiva. Șușoteli, pe care Abu le culege cu teamă. Un scârțâit de ușă – probabil bucătăria. Urmează dormitorul și camera de zi. Și mai rămâne debaraua. Pașii lor, cumpătați, dinaintea ușii. Câteva șoapte ce au greutatea pufului de pasăre. O izbitură și Abu abia reușește să-și țină teama în frâu, să nu scape săgeata.

Poate că dacă nu trage mai e o scăpare.

Poate...

Sunt trei în rama ușii, doar ei au încăput, și probabil că cel de-al patrulea e dinapoia lor. Doar unul are carabină. O țeavă ruginită și un topor, ceilalți doi. Cu toții au măștile date jos, le atârnă blegite de gâturile lungite de mirare.

Unul, cel cu arma de foc, ridică încetișor din mână. Cumva, un semn că băiatul n-ar trebui să se agite. Are ochii cuprinşi de două cercuri mari de mizerie, înfundați în orbite, de la atâta lipsă de soare. Arată ca un lup care a stat ascuns prea mult prin colțuri adumbrite, la pândă. Deși are o barbă slinoasă, forma ei arată ca și cum ar fi fost luată de cineva din foarfecă. Nasul este totuna cu negreala nopții, buzele subțiri, zvântate de la lipsa apei. E înalt, slab ca un drac, dar pare ca și cum picioarele i se înfig bine în podea, dacă situația ar cere-o. Îmbrăcat cu o geacă răpciugoasă, probabil cândva, demult, roșie. Pe cap poartă un fes negru, împestrițat de fulgi de cenușă căzuți

la întâmplare. Căciula are și o etichetă mare, în frunte, însă mult prea murdară ca să se mai înțeleagă ce-i scris pe ea.

Ceilalți doi sunt versiuni asemănătoare, ceva mai scunde, alte tipului cu arma.

— Ușurel, puștiulică, îi spune bărbatul.

— Aș fi putut să trag.

— Știu și mă bucur că n-ai făcut-o. Nu vrei să pui arcul ăla deoparte, să mai vorbim puțin?

— Nu prea. Ce-am putea să vorbim?

— Care-i povestea ta, spre exemplu. Ce faci aici? Ești de unul singur?

— Nu. Suntem mai mulți.

— Da? Și unde s-au dus?

— Scotocesc prin jur după provizii. Probabil c-or să apară și ei dintr-o clipă în alta.

Bărbatul înalt râde. Ceilalți fac la fel. Poate și cel care-i în spatele lor. Chiar dacă nu-l vede, Abu știe că-i acolo, așteaptă în caz de probleme. Și băiatul mai știe că, oricum ar fi, nu are nicio șansă. După prima săgeată trasă, nu-i atât de rapid să mai apuce una. Și chiar de-ar fi, ei sunt patru.

— Știi ce cred eu? îi zice slăbănogul.

— Nu știu, dar presupun c-o să aflu.

— Poftim! se uită înspre cel din dreapta. Un puști foarte isteț. Ne-ar prinde bine unul în echipă. În fine, spuneam, cred că nu mai e nimeni pe aici cu tine și mai cred că îți e frică de noi și că știi să-ți apreciezi șansele de reușită.

— Nu știi nimic.

— Ba știu, puștiule. Și încă știu multe.

— Ce mâncați?

— Orice. Presupun că în sensul ăsta vrei să te asiguri de ceva anume? Dar tu, ce mănânci?

— La fel. Mănânc orice.

— Sigur?

— Sigur.

Bărbatul ridică din mână, tamponând aerul în gol, cu răbdare, indicând undeva înspre dreapta lui.

— Care-i povestea ligheanului mânjit cu sânge uscat?

— E de la carne.

Ochii bărbatului capătă o dimensiune pe care băiatul n-o poate pricepe.

— Carne, zici?

— Da. E de la carne de lup.

Privirea bărbatului trece într-o clipă de la încordare la curiozitate.

— Și, cum se face că a ajuns pe mâna ta carne de lup? Ai șutit-o de la careva?

— Nu. L-am omorât eu. Cu arcul.

— Mă bucur să aud că ești un vânător iscusit. Ne-ar prinde bine unul, să știi.

— Am să mă gândesc la treaba asta.

Și chiar în acel moment slăbănogul face un gest pe care Abu, pentru a doua oară, nu știe cum să-l interpreteze. Se trage îndărăt, cu mâinile întinse, larg, în lateral, forțându-i și pe cei doi camarazi să se retragă.

— Prea bine. Așa să faci. Noi o să fim acolo, afară, până spre amurg. Dacă vrei să ni te alături, te așteptăm. Acum,

noi o să plecăm. Să te gândești bine la ce ți-am propus, băiete. Provizii ai, vedem și noi prea bine. Dar să știi că nu îți vor ajunge o veșnicie.

Îi aude cum ies, bodogănind pe înfundate, cu tălpile bocancilor teflegiți răpăind pe cimentul ros al scărilor. Ar fi putut să-l jefuiască, ar fi putut să-l omoare, pur și simplu. Poate că, totuși, ei sunt dintre cei buni. Ultimele suflete curate din lumea de după cenușă. Altfel nu-și poate explica de ce l-ar fi lăsat să aleagă.

Când socotește că sunt deja ieșiți, se duce la fereastră și se uită pe furiș. Toate grupurile sunt în inima taberei. Unul dintre oameni arată înspre clădirea lui și toți se uită înspre ea. Băiatul se trântește numaidecât pe burtă.

Îi urmărește vreme îndelungată cum robotesc dimprejurul taberei și, în cele din urmă, se duce în ușa debaralei și se holbează fără țintă la rafturile pe trei sferturi goale, cu mâinile amândouă înțepenite pe linia rece a arcului. Poate că bărbatul acela are dreptate. Dacă nu are să mai găsească nimic de mâncare? Iar lupii, de la o vreme, sunt destul de rari. Ultima dată a fost o întâmplare fericită. Dar apa? De unde o să mai găsească el apă când se va epuiza rezerva lui, și așa destul de modestă?

— În cele din urmă se vor termina și astea, chiar dacă par destule pentru o vreme.

Vocea îl face pe băiat să sară din loc ca un pui de mâță sperios. Se trage în lături, aproape gata să cadă în fund, și numai în ultima clipă izbutește să-și recapete echilibrul și să-l fixeze pe slăbănog cu vârful ruginit al săgeții.

— Îmi pare rău că te-am speriat, puștiule.

— Nu m-am speriat, minte Abu și nici măcar el nu s-ar crede.

— Te-ai hotărât ce vrei să faci?

— De ce nu plecați? Ce vreți de la mine?

— Nu-ți vrem răul, să știi.

Bărbatul își dă fesul jos de pe cap. Părul îi este murdar și tuns scurt. Tăiat din foarfecă, la repezeală. Îl fixează pe Abu cu privirea lui indiferentă. Ochii spălăciți ai slăbănogului nu par să ascundă viclenie, dar cine ar putea să-i garanteze asta?

— Dar este numai decizia ta.

Bărbatul își pune fesul la loc pe cap, peste părul scurt și neîngrijit.

— Nu vreau să-ți fac niciun rău, repetă el, apoi suspină. Bine, atunci am să plec.

Abu coboară încet mira, totuși corda arcului rămâne în sarcină, chiar dacă săgeata-i țintită înspre podea. *Numai un gest nesăbuit și-i gata,* se gândește Abu. Și peste imaginea bărbatului îndepărtându-se cu pași deznădăjduiți, cu pușca de-a spinarea, în mintea lui Abu se transpune singurătatea crasă a lumii de după cenușă.

— Nu pleca, se trezește vorbind.

Bărbatul stă locului, se întoarce pe călcâie.

— Vrei să mai stau cu tine?

— Un pic.

Și poate dacă n-ar fi atât de murdari, poate că în ochii omului Abu ar putea să recunoască mila.

— Ai rămas de multă vreme de unul singur?

— Da.

— Știi să-mi spui de cât timp?

— Nu. N-am mai ținut rostul timpului de ceva vreme. Oricum, sunt ani buni.

Bărbatul se arată surprins.

— Știi să măsori timpul. Asta e bine. Dar câți ani ai poți să-mi spui?

— Ți-am zis că n-am mai ținut rostul timpului.

— Da, mi-ai spus. Iartă-mă. Doar ca să-ți faci o idee, la prima vedere, spun că ai undeva la treisprezece, paisprezece ani.

Abu înclină din cap, într-o parte. *Se prea poate,* gândește el, la ultima socoteală ținută avea unsprezece. Doi, trei ani să tot fi trecut de atunci. Omul îl măsoară din priviri, se uită destul de insistent la el. Se lasă într-un genunchi, ia puşca de pe umăr, o pune cu vârful țevii în podea şi se sprijină cu un cot de patul din lemn. Acum, că stă aplecat, haina i se trage în lături ca o cortină grea. Pe sub ea se întrezăresc vârfurile lucitoare ale gloanțelor, fixate într-o centură. Sunt așezate unul da, altul nu, dar destule cât să țină departe pe orice curios. Bărbatul miroase puternic a fum de lemn ars. Probabil de la nenumăratele focuri de tabără împrejurul cărora a stat. Și mai e și un miros puternic de mizerie organică, acumulată de la cine știe câte săptămâni – poate chiar luni – de la lipsa apei.

— Puștiule, zice el, este decizia ta. Rămâi sau vii cu noi. Totuși, eu spun că o să-ți fie mai bine și, nu te mint, nici nouă nu ne-ar strica unul care se pricepe cu arcul, dacă ești chiar așa de bun pe cât spui tu.

— Sunt.

— Asta-i foarte bine.

— De unde să ştiu eu că eşti unul dintre băieţii buni şi nu-i tocmai invers?

— Din păcate n-ai de unde să ştii asta. Va trebui să mergi la risc. Deşi, dacă stai să te gândeşti puţin, dacă aş fi vrut să te omor, aş fi făcut-o deja. Nu crezi?

Abu îşi lasă capul pe-o parte, încet.

— Unde mergeţi?

— Tot spre sud. Vrem să ajungem la mare. Avem o hartă după care ne ghidăm. Ştii ce-i aia o hartă?

— Da, ştiu. Tata a avut harta oraşului. S-a folosit de ea ca să meargă prin canale şi să strângă mâncare.

— Atunci, tatăl tău înseamnă că a fost un tip grozav de isteţ.

— Da, a fost.

— Ei bine, care-i alegerea ta?

— Când o să plecaţi?

— Imediat ce termin discuţia cu tine, ne apucăm să ridicăm tabăra.

— Şi o să fie bine?

— Tu ce crezi?

Abu ridică din umeri, a nedumerire.

— Nu ştiu ce să cred. Ce o să mâncăm?

Slăbănogul zâmbeşte. Îşi vâră mâna în sân şi scoate o bucăţică de metal lucios, care atârnă de-o bucată de sfoară, înnodată dimprejurul gâtului. Băiatul recunoaşte simbolul, l-a mai văzut pe coperta neagră şi scorţoasă a unei cărţi din care mami şi tati obişnuiau să citească rugăciuni, uneori, în noapte.

— O să ne descurcăm, îl asigură omul. Avem rezerve. Și mai sunt și proviziile tale. O să fie bine.

— Deci nu mâncați oameni?

— Nu. Nu mâncăm oameni.

— Și vreți să merg cu voi?

— Asta numai dacă vrei și tu.

— Și n-o să mă mâncați?

— Nu.

— Cred c-am să merg. Dar n-o să vreau să-mi luați arcul.

— Nici vorbă. Va fi doar al tău. În schimb, va trebui să ne arăți că te pricepi cu el. Nu vrem să avem parte de accidente neplăcute. Chestia asta nu-i tocmai o jucărie. Poate fărâma un cap numaidecât.

— Știu.

— Bine. Hai cu mine.

Bărbatul se ridică, își pune carabina de-a spinarea și-i face semn din mână. Face câțiva pași, însă Abu stă locului.

— Vii?

Băiatul scutură din cap, puțin cam neîncrezător.

— Vin. Dar ce facem cu toate proviziile de aici?

— Lasă-le, deocamdată. O să venim pe urmă după ele.

Coboară scările în urma lui, cu mâna tot încleștată pe arc. Când ajung afară, în stradă, toți se opresc din ce fac și-l privesc lung. Murdari, triști, pierduți în gânduri și-n fulgi mari de cenușă.

— Chemați copiii să-l cunoască, zice bărbatul pe un ton ferm și, de printre oamenii opriți în loc, ies jumătățile de oameni. Vin înspre el, destul de reticenți. Când ajung în dreptul lui, își întind mânuțele slăbănoage. Băiatul ridică mâna în semn de salut.

— Eu sunt Abu, copilul cenușii.

Toți izbucnesc în râs.

— Și noi suntem tot copii ai cenușii, Abu, spune cel mai înalt dintre ei. Pare a fi cel mai îndrăzneț dintre toți. Probabil și cel mai mare. Asta ne face frați, într-un fel, nu-i așa?

Abu ridică din umeri. Le zâmbește.

După ce se cunosc, cât de cât, pornesc în șir indian pe scările care duc înspre apartament. Fiecare apucă cât de multe poate se ducă și aerul se umple de vorbe admirative. *Probabil că n-au mai văzut conserve de fructe de mult timp*, gândește Abu. După două drumuri, rafturile din cămară sunt goale. Nu mai e nimic de luat. Băiatul stă în rama ușii, privind goliciunea cămării. Bărbatul înalt și slab îl bate ușor pe umăr.

— Suntem gata, puștiule.

— Mai lasă-mă puțin, Ed.

— În regulă, puștiule. Noi o să fim jos. Când ești gata, plecăm. Bine?

— Bine. Mulțumesc.

— Numai să nu întârzii prea mult. Avem mult de mers.

Cum stă întors într-o parte, Abu zărește carnețelul pe unul dintre rafturi. Îl ia și-l strânge la piept.

— Ce-i ăla? întreabă bărbatul.

— Vrei să-l vezi?

— Numai dacă vrei și tu asta.

Abu i-l întinde, bărbatul îl ia și îl frunzărește, citește printre rânduri.

— Știi să și scrii?

— Da, știu. M-au învățat ai mei. Dar nu e scris de mine.

— Atunci de cine?

— De tatăl meu. Mi l-a scris înainte să..., băiatul face o pauză scurtă și trage aer în piept, adânc. Înainte să nu mai fie. De fiecare dată când aveam o întrebare fără răspuns, căutam acolo.

Ed îi înapoiază carnetul.

— Tatăl tău a fost un om foarte isteț, dacă a făcut treaba asta. Presupun că ești foarte mândru de el.

— Sunt.

— Păstrează-l, dacă vrei, ca amintire. Nu o să-ți mai folosească, oricum, pentru nimic altceva. Avem oameni care se pricep să-ți răspundă la întrebări, de-acum încolo.

Bărbatul se întoarce și iese din apartament. Pașii lui se aud pe scări și Abu se uită pentru ultima dată la camerele goale. Mintea născocește fantome care umblă de colo-colo. Mami. Tati. Sara. Tim. Râd, vorbesc unul cu altul, se plimbă dintr-o cameră în alta. Își trece mâneca peste obrajii umeziți de lacrimi.

Trage ușa în urma lui atunci când iese. Pornește încet spre ieșire, treaptă cu treaptă. În spatele său, vocile celor dragi, de mult plecați, continuă să stăruie prin apartamentul de acum abandonat.

Mira, cea mai mică dintre fete, îl privește pe furiș. Are nasul numai cenușă, de la atâta scormonit. Este tunsă scurt, mai mult ciuntită, ca de altfel toți cei din grup. Bărbați și femei, deopotrivă. Părul lung nu prea mai prieste nimănui pe o vreme ca asta. Zâmbește, atunci când Abu îi face cu mâna. Caravana merge de mai bine de o zi, fără

oprire. Nu s-a oprit niciodată, nici chiar atunci când au mâncat. Drumul prin stratul gros de praf este anevoios și oboseala începe să-și spună cuvântul. Ca și cum l-ar simți, Ed se apropie de el.

— Cum te simți, puștiule?

— Puțin cam obosit, dar mai pot să merg o vreme.

— Foarte bine. Mai sunt câteva ore până se înserează și atunci o să facem o nouă oprire. În regulă?

Băiatul scutură temeinic din cap.

— Îhâm.

— Bun.

Sunt două femei care merg în urma convoiului. Alte două pe flancuri și doi bărbați în față. Restul adulților, până la douăzeci, trag de sănii. Copiii și Ed se învârt de colo-colo, după cum cred. Cei care trag sunt niște oameni spătoși, înhămați așa cum a văzut el o poză într-o revistă despre cai. Deși-i o vreme neprielnică, picioarele lor sunt la fel de groase ca trunchiurile unor copaci. Ritmul este destul de încet, dar să tragi atât de mult timp nu-i chiar de ici de colo. Probabil că sunt niște bărbați destul de puternici. Sigur n-ai vrea să ai ceva de împărțit cu oricare dintre ei.

În prima sanie sunt câteva bidoane cu motorină și altele cu apă – acolo au fost puse și sucurile lui Abu. Copiii au fost de-a dreptul înnebuniți să împartă o cutie de suc și era cât pe ce să se nască un scandal de proporții, dacă Ed nu le-ar fi confiscat cutia la timp, lăsându-i cu buza umflată. A improvizat un dop din hârtie și a pus doza de aluminiu la loc, lângă cele neîncepute.

— Când o să știți să împărțiți așa cum se cuvine un lucru, o s-o primiți înapoi. În grupul nostru nimeni nu primește mai mult decât restul. Dacă doriți o lingură de mâncare în plus, vă invit la sanie – au scuturat cu toții din cap, bosumflați. Atunci, prea bine. Valea! Să nu mai văd unul care strâmbă din nas!

În sania următoare stau de-ale gurii, iar în ultima lucruri de trebuință – haine de rezervă, pături, corturile, câteva oale și bidoane goale. Toate trei sunt învelite cu pături groase. Și, periodic, sarcina copiilor – unica, de altfel – este să mai scuture de pe sănii pulberea care se tot cerne din nori.

Au lăsat de ceva timp orașul în urmă. Acum merg prin locuri pustiite, învelite în materialul nemilos al morții. Pe o parte și pe alta sunt copaci uscați. Unii stau în picioare, alții sunt prăbușiți. Au crengile uscate îngropate în praf. Ici-colo se mai zărește câte un semn de circulație, așa cum se găseau odată multe prin oraș. Probabil că mai demult, pe acolo, pe sub picioarele lor, șerpuia asfaltul unei autostrăzi. Acum e numai cenușă bătucită.

Ed face câteva semne din mâini. Convoiul se oprește. Toți privesc în depărtare – cât mai departe. O siluetă măruntă, în lungul drumului, gârbovită. Își apucă fiecare arma și nimeni nu zice și nu face nimic, minute bune. Ajuns aproape, la o aruncătură de băț de caravană, abia atunci se oprește și el. Stă o vreme locului, ca și cum nu ar ști ce să facă, apoi începe să-și târșâie din nou picioarele prin cenușă. *Se face că nu ne vede sau poate că-i întocmai așa,* se gândește Abu.

Nici nu poți să pricepi dacă are ceva de încălțat. Picioarele îi sunt încotoșmănate în țoale pline de jeg și cenușă. Sunt legate cu un cablu negricios – sau ceva sfoară mai groasă. Are capul mititel, ca o gutuie crescută prea mare, înfofolit într-un prosop și cine mai știe câte straturi de haine soioase zac dedesubtul gecii prinse dimprejurul mijlocului cu un fular dezlânat. Arată ca un cuier înțesat cu boarfe murdare, aruncat de careva în stradă.

Când e destul de aproape, deși caută să facă un oarecare ocol, într-o încercare prudentă de a feri convoiul, i se zăresc ochii mâncați de-un început de cataractă. Are o barbă lungă, de culoarea sării geme.

Ed se apropie de el. Moșneagul se oprește și-și ridică brațul, o încercare nereușită de-a se apăra.

— Nu vreau să-ți fac niciun rău, îi spune Ed.

— N-am nimic asupra mea. Dacă vrei, poți să mă cauți.

— Nu suntem hoți. Unde mergi?

— Încotro apuc. N-am niciun scop anume.

— Mai ești cu cineva?

— Nu.

— Bine. Poți să-ți vezi de drum.

— Mulțumesc.

Bătrânul își reia mersul, la fel de anevoios, poate puțin mai grăbit. Abu se apropie de Ed.

— Nu-l luăm cu noi?

— Nu. N-aveam de ce. Ne-ar consuma proviziile fără rost.

Băiatul se uită prin împrejurimi, ca și cum ar căuta ceva, apoi fixează cu privirea forma deja îndepărtată a moșului.

— De ce mai stăm în loc?

— Trebuie să fim siguri că nu apar probleme.

Abu zâmbește.

— De la unul ca el? Ce-ar putea să ne facă?

— Te-ai uitat la ochii moșului?

— Da.

— Și?

— Probabil că nu vede prea bine.

— Desigur, dar unde-i toiagul? N-ar trebui să aibă unul?

Băiatul nu prea știe ce să creadă. Se uită înspre moșul ce dispare în depărtare. De spus, nici atât.

— Cei de teapa lui, atunci când umblă în grupuri, sunt folosiți de obicei drept momeală. N-ar fi primul. Așa că fii cu ochii în patru o vreme. Dacă vezi ceva suspect nu ezita să pregătești arcul. Sunt sigur că restul bandei așteaptă pe undeva, acolo – arată înspre firmament sau ceea ce o fi mai rămas din el. Dar nu îndrăznesc să atace. Suntem prea mulți, o priveliște deloc satisfăcătoare.

Mai stau o vreme locului. Nu se întâmplă nimic și asta îi face să-și reia mersul obositor prin cenușă. Nu după multă vreme noaptea coboară peste lume, ca un giulgiu murdar. Campează. O parte dintre bărbați ridică în grabă corturile, ceilalți doboară copaci cu topoarele lor cu lame boante. Loviturile seci răsună în decorul pustiu, lătrăturile unor dihănii de noapte, și împrăștie așchii cât colo. Strâng lemnele în cinci mormane. Câte unul în fiecare colț al taberei și unul mai mare, în centrul ei. Trag la sorți primul rând de străji, iar restul s-adună dimprejurul focului. Mănâncă și beau – măsuri bine cântărite. La urmă desfac

două dintre conservele cu fructe din rezervele lui Abu. Primește fiecare câte o bucată de fruct și o lingură plină cu sirop. Îi mulțumesc cu toții băiatului pentru răsfăț. Mai stau un timp dimprejurul focului, cu toții, preaslăvindu-i dogoarea în sufletele lor pătrunse de frigurile nopții.

Femeile și copiii pleacă să se culce, în corturi, iar bărbații se strâng lângă Ed. Bărbatul are în față hârtia boțită a unei hărți. Abu stă și el, într-un colț de umbră, și-i privește în tăcere.

— Cât crezi c-ar mai fi? îl întreabă unul dintre cărăuși pe Ed.

— O sută. Plus sau minus vreo zece kilometri.

— Pfff! se strâmbă altul dintre bărbați, cu pulpele ca niște butuci.

— Prass, zice Ed. Cum stăm cu proviziile?

Un individ, cu fața ridată peste măsura acceptabilului, scotocește după un caiet, coperte la fel de jumulite ca materialul rucsacului în care-l ține. Îl găsește, îl scoate și începe să-i frunzărească paginile, urmărind cu degetul arătător calcule care sunt invizibile pentru toți cei ce așteaptă nerăbdători răspunsul.

— Binișor, acum că avem și surplusul de pe urma pușt iului.

— Concret, câte zile?

O nouă pauză pentru socoteli precise, după care sosește și răspunsul:

— Cu ceva economie, suficiente pentru două săptămâni întregi.

Se lasă cu toții pe spate. Par mulțumiți de răspunsul primit. Pentru Abu, e la limita subzistenței, dar el a privit

dintotdeauna lucrurile din prisma unui suflet singur. Acum sunt douăzeci de adulți și șase copii. Două săptămâni de mâncare pentru douăzeci și șase de suflete înseamnă multă mâncare, socotită chiar și numai la o masă pe zi – *chiar foarte multă mâncare*, se gândește.

Tabăra zace înconjurată de un întuneric greu, păstos, atât de dens încât ai putea să îndrăznești să crezi că-l poți prinde cu mâna dacă te-ai întinde puțin mai mult. Noroc de focurile de tabără, altfel ai presupune că Pământul a fost îngropat de viu. Umbrele focului pâlpâie peste corturi, peste sănii, peste chipurile îngândurate ale bărbaților. Un colaj al tuturor relelor posibile, un antet al Răului Suprem.

În cele din urmă, Abu simte că nu mai poate să reziste din pricina oboselii. Intră în cortul destinat copiilor, se cuibărește lângă Mira, care doarme rășchirată în faldurile tocite ale unei pături, și adoarme imediat ce pune capul pe perna îngustă și bătucită.

Dimineața iese ultimul din cort. Fusese atât de obosit de pe urma drumului, încât n-a simțit niciuna dintre mișcările copiilor, când s-au trezit. L-au lăsat așa, căzut în somnul lui profund, până când o undă anemică de lumină a căzut prin fanta cortului uitată întredeschisă. A zăbovit o vreme peste chipul său și în felul acela l-a trezit.

Are o durere mocnită de cap, poate să fie de la prea mult somn sau de la cine mai știe ce mizerii pe care le inhalează cu toții, și se gândește că nu-i nici pe departe ultima. Au să mai vină și altele, în timp. Și dacă a învățat un lucru, atunci acela e că timpul are mai multă răbdare

decât toți oamenii din lume la un loc. Oricum, se mai gândește Abu, mulți tare nu prea pare să mai fi rămas. Deci, nici răbdarea timpului nu are să mai țină prea mult.

Ed vine la el și îi întinde o căniță din metal. Băiatul ia cana, bărbatul îi zâmbește. În recipientul pe sfert plin joacă un lichid brumăriu, aproape negru.

— Ce-i asta?

— Bea, îl îndeamnă Ed. E cafea. O să te ajute la drum.

Gustă și nu-i prea place aroma puternică și amară, dar continuă cu alte sorbituri mărunte, pentru că-și mai amintește – deși nu poate să fie chiar sigur de asta – parcă și ai lui obișnuiau să consume o licoare de genul ăla, într-o vreme, când încă se mai găsea.

— De ce vreți să ajungeți la mare? Tatăl meu spunea că peste tot în lume nu prea mai e mare lucru de găsit.

Bărbatul își freacă barba pătrunsă de prea mult praf.

— Vino cu mine.

Abu merge pe urmele pe care omul le lasă în cenușa proaspătă, căzută peste noapte, până ajung în dreptul uneia dintre sănii. Ed ridică colțul păturii. Stratul fin de pulbere, deranjat de mișcarea bruscă, se împrăștie prin aer și se amestecă cu decorul. Se distinge, vagă, forma colțuroasă a unui obiect din metal. Se întrezăresc și câteva tuburi încâlcite și un robinet – probabil la fel de nefolositor ca și cel pe care Abu îl vedea în fiecare zi în baia din apartament. Odată, prin ele, curgea apă – ce minunăție, să o poți avea doar la o simplă rotire de robinet. La stânga rece, la dreapta caldă, îi povestiseră ai lui. Dumnezeule mare! Apă caldă, fără să ai nevoie de lemne, de foc?

Acum însă toate sunt moarte. Demult nu mai curge nimic prin niciun robinet din lume. La ce folos să cari după tine o fierătanie atât de mare, atât de inutilă?

— Un filtru manual pentru apă de mare. Cu ajutorul lui o să putem să transformăm apa sărată în apă potabilă. Dacă avem destulă apă, avem oarece posibilități.

Și dacă bărbatul nu se înșală, dacă apa mării nu s-a transformat într-o mâzgă nămoloasă, așa cum a auzit Abu de la tatăl său, poate că atunci toată strădania lor de a trudi la căratul ansamblului de tablă și furtunuri nu este tocmai un act de nebunie, așa cum îi pare acum. Pentru că apa, peste tot și toate, e resursa cea mai greu de găsit. Poți să vânezi un lup sau altă jivină și să ai puțină carne. La naiba!, cu ceva noroc ai putea să scormonești prin cenușă și să găsești o conservă. Chiar el a găsit vreo două, trei, în felul ăsta. E drept, asta s-a întâmplat demult și norocul aproape că a uitat de oameni. Dar apa nu e nicicum așa de ușor de găsit. O știe și el, prea bine. Dacă n-ar fi fost rezervele adunate cu sudoare de ai săi, probabil că n-ar mai fi suflat de ani buni.

Pornesc la drum, cu a mia parte din viteza unui marfar încărcat peste măsură, și băiatul își amintește de un timp pierdut, de vorbe și de chipuri dragi.

Odată, într-o noapte în care nu prea își găsise somnul, într-o vreme în care imaginea mamei nu mai era o pată chiar atât de grea pentru suflet – timpul, se-ngrijește el de toate – tată-său l-a ridicat din pat, văzându-l cum se tot zvârcolește. Au luat fiecare câte un scaun, fără spătar,

și s-au așezat dinaintea ferestrei. Și deși afară era un întuneric consistent, colorat și greu ca gemul de prune, ei au stat, au vorbit, holbându-se în matul de dincolo de sticla prăfuită.

— Ce s-a întâmplat, tati, cu lumea, de-a ajuns așa?

— Nimeni nu prea poate să știe asta.

— Ar fi putut să fie de la o bombă?

— Ar fi putut să fie. Da, sigur, ar fi putut să fie de la o bombă atomică.

— Ce-i aia atomică?

— Este o bombă foarte mare.

— Cât de mare?

— Foarte, foarte mare.

— Cât o casă de mare?

— Ei, nici chiar așa de mare.

— Dar cât?

— Cât tine de mare.

— Cât mine?

— Da.

— Și dacă n-a fost de la bombă, de la ce s-ar mai fi putut întâmpla asta?

— Poate de la un meteorit.

— Ce-i ăla, tati?

— Un bolovan mare, căzut din ceruri.

— Și cine ar putea să ridice un bolovan așa de mare și să-l arunce peste noi?

— Nu trebuie să-l ridice nimeni. Vine el, de unul singur.

— De ce?

— E puțin mai complicat ca să înțelegi tu acum.

— Da?

— Da.

— Bine, tati. Dar de la ce altceva ar mai fi putut să fie?

— Nu știu. Poate de la un act divin.

— Asta ce mai e?

— E un lucru pe care niciun om nu prea poate să-l înțeleagă.

— De ce? E chiar așa de complicat cum spui tu?

— Da, este.

— Atunci cine l-a făcut?

— Cineva care înțelege lucruri complicate.

— Tati?

— Da.

— Tu înțelegi mereu lucruri complicate.

— Ei, nici chiar atât de complicate.

— Și nu putem să-l rugăm să facă lumea la loc, așa cum spui că era?

— Am putea să încercăm.

— Am putea?

— Da.

— Și ne-ar auzi? Ar face lumea cum era?

— Nu cred.

— De ce?

— Probabil pentru că e supărat.

— Și tu te superi uneori pe mine.

— Așa-i.

— Dar pe urmă mă ierți. El de ce nu vrea să ne ierte?

— Nu știu să-ți spun.

— Dar dacă l-am ruga frumos, crezi că ne-ar spune?

— Nu cred.

— De ce?

— Nici asta nu știu să-ți spun.

— Păi, atunci, hai s-o furăm.

— Ce să furăm?

— S-o furăm. Să luăm înapoi lumea, așa cum furăm mâncarea.

— N-o să putem.

— De ce?

— Pentru că-i puțin cam mare ca să putem s-o luăm cu noi. Nu crezi? Ai putea să ridici o casă?

— Nu. N-aș putea.

— Vezi, deci nu putem să furăm lumea.

— Dar ce putem să facem?

— Putem să așteptăm.

— Până când?

— Până când cel care ne-a luat-o o să vrea să o facă așa cum era.

— O să vrea?

— Nu știu. Sper.

— Și dacă o să fie tot supărat?

— O să așteptăm și mai mult.

— Păi cât de mult putem noi să așteptăm?

— Până la un moment dat.

— Și pe urmă, când o să ne plictisim și nu o să mai vrem să așteptăm, ce o să facem?

— O să aștepte alții pentru noi.

— Păi cine o să vrea să se plictisească în locul nostru?

— Alți oameni.

— Știi tu sigur că or să vrea?

— Da, știu.

— De ce?

— Pentru că nu o să fie altă variantă și vor fi siliți să aștepte să fie izbăviți de păcatele lumii.

— Cum vine asta, tati?

— E puțin mai complicat.

— Da?

— Da.

În zilele și în săptămânile care urmează străbat ținuturi pustii, îngropate în mormane deprimante de cenușă. Copaci uscați, rupți, despuiați, cu oseminte legate de ramurile lor chircite precum membrele unor creaturi uitate de moarte. Ici-colo, rămășițele unor case sau benzinării, jefuite într-atât de multe ori încât nici hârtii sau cartoane rupte nu mai sunt de luat. Lumea pare ca o rană uriașă, care încet-încet vrea să prindă crustă, și numai câteva suflete încăpățânate, asemeni lor, se pun de-a curmezișul destinului.

Nu-i soare – doar lumina anemică scapătă printre vălătucii norilor negri – care să le mai alinte pielea. Nu-i nici vânt – și pulberea morții continuă să îmbrace tot – care să mai curețe lumea de apăsarea ca de beton a tristeții. Când și când se mai opresc, numai câteva minute, privesc înspre zare, peste abisul plumburiu care stăpânește lumea dimprejurul lor. Zarea este anostă, plictisitor de obositoare în cumințenia ei.

Ziua a început să fie frig, noaptea și mai frig – poate chiar de două ori pe-atât de frig pe cât este în timpul zilei.

Corturile oricum nu țin cine știe ce căldură și au început să le lase cu prelatele intrărilor trase în lături. Toate, până la ultimul, converg în jurul uriașului foc de tabără făcut pe timpul nopții. În felul ăsta se mai bucură întrucâtva de căldură. Și așa era destul de frig, dar dacă n-ar fi fost nici focul, nopțile aveau să fie și mai lungi și mai întunecoase şi mai reci decât tot ce-şi putuse Abu închipui. Un frig de îți scutură oasele, cu un fior de răceală hoinărind prin măduva lor.

Uneori se mai gândește la ce a avut, dar nu regretă nicio clipă că a lăsat totul în urmă. Măcar acum mai sunt și alții. Și deși nu se vorbește prea mult prin tabără, faptul că îți mai arunci o privire de la unul la altul, fie ea și lipsită de substanță, tot e mai bine decât pustnicia.

Câteodată se trezește și se plimbă prin noapte, dincolo de linia străjilor, dincolo de haloul focurilor de pază. Negura prin ca orbecăie îl face să umble după puncte de sprijin plăsmuite de mintea lui dezorientată. O beznă în care te dor ochii de la atâta privit chior și urechile de la atâta liniște. Decorul îi amintește de visurile sale, de umbrele care-l tot răscolesc prin somn. Niciun zgomot, afară de pocniturile lemnelor în foc, și ele destul de rare ca să mai conteze în vreun fel. Se ridică pe vârfuri şi stă fix ca o statuie. Uneori se clatină în oceanul de negreală, cu brațele depărtate, ca să-şi păstreze echilibrul, să nu cadă. Ori că te uiți în noapte, ori că-ți prăbușești pleoapele peste lume, e totuna. Nulitate orbească, în vreme ce înăuntrul capului calculezi riscurile posibile. *O apucătură străveche,* obișnuia să-i spună taică-său. Omul și noaptea n-au făcut

prea des echipă bună. El caută mereu lumina. Și deși nici în ea nu găsește prea multe, totuși, prin resturile de speranță, continuă să bâjbâie după o scăpare. Cu pași mărunți, temători, spre nicăieri, numărându-i pentru atunci când i se va fi arătat lumina de la capătul tunelului.

Cu ochii închiși, brațele bătându-i ca aripile unei păsări grăbite, caută verticalitatea. Vrea să fie drept, dar față de ce? Ceva din lumea asta mai poate să definească verticalitatea? Mai poate să spună cineva ce-i echilibrul? Unde începe și unde se termină Pământul? E ca și cum ai privi un lințoliu învelind ceva. Ce anume, n-ai putea să fii prea sigur. Ai putea doar să îți faci o idee. Și, mai mult de toate, ce putere ai tu, un suflet uitat într-o lume pe jumătate ucisă, să redescoperi lumina?

Într-una dintre zilele lungi și apăsătoare, după o jumătate de zi de mers – sau poate mai bine – Ed oprește convoiul. Lui Abu i se pare că au mers atât de departe c-ar fi destul de posibil ca peste alte câteva zile să ajungă la capătul Pământului. La metri buni de convoi, din stratul molcom de pulbere, urcă înspre cerul mat, șoreciu, o clădire. E mare, ai putea spune că e chiar uriașă, respectând linia atât de subtilă a decorului. E ridicată din grinzi grele de fier, care răzbat prin colțuri de beton tocite. Probabil o fabrică veche, lăsată de izbeliște.

Se face o echipă de șase oameni, care să scotocească prin măruntaiele fabricii. Abu insistă să-i însoțească. Ușa-i în lături și un covor de praf se lungește din rama ei, până se pierde, răsfirat, pe pardoseala din ciment. Role mari, care trăgeau cândva sute de metri de bandă, acum zac în-

țepenite. Fier ruginit, câteva ciolofane rupte, aruncate într-un colț, și scule abandonate la întâmplare. Bărbații se uită printre ele și aleg unele care arată mai bine. Un morman impresionant de cutii de conserve. Se apropie de el, să vadă mai bine. Sunt vraiște, desfăcute, lipsite de conținut. Un miros fad de acreală. De după cutii, un cadavru scofâlcit ca o stafidă. Îi lipsește capul.

Pe unul dintre pereți e fixată o scară. Un acces înspre o cabină. O poziție bună, din care ai putea să arunci o privire de ansamblu. Ed urcă treptele cu băgare de seamă. Ajunge în dreptul ușii. Încercă mânerul. E închis. Se dă un pas în lături, cât îi permite platforma minusculă din fața ușii, și-i aplică câteva picioare. Cedează cu un pocnet surd, care face înconjurul halei. Prin ochiurile largi ale ferestrelor poți să-l vezi pe bărbat cum scotocește prin niște fișete. Câteva hârtii zboară de colo-colo, apoi cercetează hala. Face un semn cu mâna – *încolo,* pare că le-ar spune, sau ceva în sensul ăsta – după care coboară.

— Dincolo de sala motoarelor par să fie niște uși, le spune Ed. Ar fi bine să aruncăm o privire.

Pornesc în direcția respectivă și, după câteva serpentine printre roți dințate, mănunchiuri groase de cabluri și pistoane încremenite, ajung în fața ușilor. Sunt patru. Cu toții sunt dinaintea primei uși, cu armele ridicate, fiecare cu ce are la îndemână, mai puțin Ed, care trebuie să o deschidă. Probabil o cameră frigorifică, pentru că duhoarea de carne stricată năvălește peste ei ca talazul unei mări agitate. Bărbatul trântește ușa la loc. Fantoma mirosului greu continuă să-i bântuie. Restul ușilor arată la fel și probabil că sunt totuna pe dinăuntru. Totuși, le verifică. Nu

poți să știi niciodată. Două se deschid – un miros similar, de hoit, dacă nu chiar mai puternic –, iar ultima are încuietoarea blocată.

Mai fac câteva ture printre mașinării. Nu găsesc nimic de luat și pleacă. Afară, sub clarobscurul cerului noros, noaptea coboară lent peste pământ. Cei rămași să păzească convoiul au adunat lemn și acum stau și se încălzesc împrejurul unui foc mărunt. Mira și restul copiilor se rotesc, ca niște sateliți nehotărâți în jurul unei planete. Încă nu e timp de stat, hotărăște Ed, și câțiva oameni privesc îndărăt, tânjind după căldura focului care va fi lăsat în urmă, aprins, după ce strâng tabăra.

Taică-său obișnuia să-i povestească, despre vremea de dinainte de cenușă, că exista un soare pe cerul de peste zi și o lună, cu stele peste mătasea nopții. Chiar și în cea mai cruntă noapte din acele timpuri scurse, întunericul nu a fost niciodată la fel de înfricoșător ca în nopțile care au venit deodată cu funinginea.

Cât poți să vezi în lungul pământului desecat, niciun semn de viață. Uscăciuni, ici-colo câte o carcasă de mașină, cu roțile îngropate, adânc, în colb. Gheara rea a frigului încearcă tot mai simțitor, pe zi ce trece, pielea expusă. Toți au și poartă măști de gaze, dar nu poți să stai prea mult cu fața îngropată în ele. Curelele rod pielea, sticla ochelarilor încastrați se aburește și, la un loc cu griul sec împresurat la nesfârșit, abia dacă mai poți să vezi pe unde mergi. Și ești nevoit să o lași atârnată de gât, ca să ai habar pe unde umbli.

— Stai! răsună un glas dogit.

Ed e cu mâna în aer. Convoiul îngheață. Abu face un pas în lateral, încearcă să vadă de ce s-au oprit. Nu distinge mare lucru, nimic din ce nu a văzut până acum, dar probabil că ochii experimentați ai bărbatului scrutează altfel profunzimea zării. Câțiva dintre oameni s-au adunat grămadă. Copiii stau cu nasurile lipite de păturile groase ce învelesc săniile. Aburii neprecișii ai respirației lor se ridică încet și se consumă în aerul răcoros.

După ce bărbații se sfătuiesc o vreme, grupul se sparge. Toți își reiau locul. Ed vine lângă Abu.

— Puștiule, pot să mă bazez pe priceperea ta de vânător?

Băiatul confirmă.

— Ai mai tras și-n altceva decât în lupi?

— Da.

— Nu vorbesc despre cutii de conserve goale.

— Da. Am tras și-n oameni.

— Bine. Când o să ajungem printre clădiri să fii cu ochii în patru și să ai arcul pregătit.

Abu scutură din cap, apoi se apleacă pe o parte. Cerul și pământul sunt totuna. Sudate de griul glaucomatos al cenușii. Nu e nimic care să rupă ceața. Și totuși, dacă-și mijește ochii, dacă insistă mai mult să priceapă, parcă distinge silueta vagă a unui oraș nămolos. Un mănunchi de umbre, clădiri nedefinite. Multe linii boante, neclare.

Caravana are nevoie de ceva timp ca să ajungă la granița orașului, dar când ajunge, în cele din urmă, până și respirațiile copiilor par încordate. Abu vrea să știe de ce nu ocolesc orașul, dacă tot se tem c-or să apară necazuri.

— Provizii, puștiule. Căutăm provizii, i s-a răspuns.

Și răspunsul a fost mai mult decât lămuritor. De săptămâni bune solitudinea nu era decât o formă emaciată. Acum băiatul trebuia să gândească colectiv, să-și pună apucăturile în balanță. Era parte dintr-un întreg. Un angrenaj social.

Clădirile urcă înspre norii tulburi. Par niște monștri din beton măcinat și oțel mâncat de rugină. Coloși, cu rame oarbe, lipsite de geamuri întregi, numai colți din cioburi. De o parte și de alta a hugului care a fost odată stradă, multe carcase de mașini arse, abandonate la voia întâmplării. În unele dintre ele, cadavre răscoapte, chircite. Stâlpi, cândva licurici artificali ai omului, acum doar țevi metalice desecate de lumină. Strâmbi, ruginiți, orbi sau prăbușiți. Fire de electricitate care trec dintr-o parte în alta, de pe un acoperiș pe altul, fără nicio utilitate, ca niște liane artificiale.

La prima răscruce de străzi se opresc. Noaptea începe să coboare peste oraș, griul betonului se intensifică treptat și Ed hotărăște să aprindă făcliile. Jumătăți de conserve înfipte în țevi subțiri. Cocoloașe din cârpe îmbibate cu motorină. Convoiul, poate, e ultima formă de organizare socială viabilă.

— Puștiule, îi spune Ed, după ce tabăra este instalată. În tine pot să văd moartea copilăriei. Tu nu mai ești asemeni lor, arată contingent înspre copiii grupului, care roiesc dimprejurul focului. Tu ești acum un soldat. Abu, războinic al cenușii.

Băiatul îl privește descumpănit.

— Eu lupt pentru ceva ce nici măcar nu cunosc. Dacă mă întrebi pe mine, uneori mă gândesc că nu-i nimic în neregulă cu lumea.

— Ba sunt multe lucruri greșite în lumea asta. Omul nu a fost făcut să trăiască în felul ăsta. Bărbatul scoate din buzunarul interior al gecii o foaie de ziar – sau poate de revistă – împăturită. O desface, are colțurile franjurate. Femei, copii, bărbați care aleargă, vorbesc sau se joacă. Sunt multe lucruri pe care Abu le recunoaște în ea – pe altele, nu –, dar cel mai mult și mai mult, în pagina asta de revistă, stăruie verdele. Frunze și iarbă din belșug.

— Pentru asta ar trebui să lupți, puștiule.

Băiatul știe ce-i acolo, pe hârtia veche, i-au povestit ai lui. Erau cu sutele de mii, prin toate orașele lumii de dinainte de cenușă.

— Trebuie să lupt pentru un parc?

— Nu. Lupți pentru ca într-o zi să poți cunoaște fericirea.

Omul pune hârtia la locul ei, îl bate pe Abu pe umăr, bărbătește.

— Dimineață facem razii. Dacă vrei, poți să ni te alături.

— Ed?

— Da.

— Crezi c-o să regăsim fericirea?

— Nu știu, puștiule. Dar dacă nu facem nimic în sensul ăsta, n-o să aflăm niciodată răspunsul la întrebarea ta.

Zorile spălăcite ale dimineții îi găsesc deja grupați, pregătiți de razii. Sunt două grupuri a câte cinci oameni și unul de șase. Abu face parte din ultimul. Pornesc gră-

biți înspre clădiri, scotocesc apartamente pline de gunoaie, haine murdare, aruncate la nimereală, și găsesc chiar și câteva cadavre. Unul mai scofâlcit ca altul, ca niște mere trecute, uscate. După un timp se regrupează și cad de acord că raziile nu sunt decât o pierdere de vreme. Este un oraș mic, care nu poate să ascundă prea multe lucruri de trebuință. Puținele lucruri care ar fi fost cu adevărat de valoare au fost mâncate sau furate demult. Acum, acolo, ca în multe alte locuri din lume, nu mai este nimic de găsit sau de luat.

— De dimineață o să ridicăm tabăra, hotărăște Ed, și niciunul nu-l contrazice.

Abu doarme dus și e prima noapte, după mult timp, în care visează lucruri frumoase. Fără umbrele trecutului, care obișnuiesc să-i scormonească prin visuri deseori. Poate să fie de la oboseală sau poate să fie un mecanism natural de apărare. O încercare a sufletului de a păcăli rațiunea. Mami, tati, Tim și Sara sunt în visul lui. Îi vorbesc, îi spun lucruri frumoase, îl încurajează. *De ce vin morții în visurile celor vii?* se întreabă Abu când se trezește. *Ce vor de la lumea pe care au lăsat-o în urmă? Aici n-a mai rămas decât cenușă. Nu mai e nimic după care să tânjești. Plâng după mine?* se mai întreabă Abu. Fără rost, pentru că oricum, nu peste mult timp, băiatul va apuca același drum. Va apuca drumul pierzaniei, drumul cenușii.

Primește puțină cafea, pe fundul unei căni din tablă, și după jumătate de oră sunt deja plecați. Se mai consumă o jumătate și clădirile pustii, mohorâte, roase, ale orașului rămân înțepenite în griul fad din urma lor. Același cenușiu care să găsește în orice parte ai privi.

Ai lui i-au vorbit despre o vreme în care roșul păta petalele florilor, nu doar rănile adânci. O lume în care cenușiul simboliza tăria blocurilor turn, nu doar tristețea prafului. Albul oglindea prospețimea așternuturilor, nu doar luciul sticlos al oaselor dezvelite de carne. Dar lucrurile frumoase au încetat să mai existe. Lumea e plină de tot felul de probleme.

Își pune arcul în spinare, își numără săgețile: douăzeci. Suficiente, pentru că, oricum, după fiecare lovitură, în măsura în care poate, și le recuperează. Vârfurile, puțin cam tocite, dar încă își mai fac treaba. Ed și restul au terminat de discutat dimprejurul hărții. Unii cred că vor reuși, alții spun că nu vor izbuti, nici vorbă de așa ceva. Marea este prea departe, spun ei. O să murim de foame sau de sete. Ba o să ne descurcăm, îi contrazice Ed, de fiecare dată când are ocazia. Și, cumva, bărbatul are puterea să-i facă pe oamenii din jurul lui să îl asculte, fără să provoace niciun fel de conflicte. Are ceva, omul ăsta, își spune Abu și îl urmărește pe furiș, de obicei atunci când se încălzește la marginea focului, în nopțile tot mai friguroase. Căldura focului sau lumina din ochii bărbatului sunt totuna. Ba mai curând flăcările par reflexia căldurii sale lăuntrice și nu invers. Cu omul ăsta lângă tine ai putea să ceri socoteală unui zeu pentru ce a făcut lumii. Nu cred că s-ar teme, își mai spune Abu. Ar avea curaj să îl privească în ochi. Drept, o verticalitate fără cusur, nicidecum îngenuncheat. Da, se prea poate una ca asta. Bărbatul ar putea să se certe cu un zeu și zeul și-ar lăsa capul plecat, privirea înspre pământ.

— Să-ți fie rușine pentru tot ce ai făcut, l-ar ocărî el. Pentru toate sufletele pe care le-ai furat. Pentru tot răul semănat pe Pământ.

Apoi pornesc înspre sud – sau ceea ce cred ei că este sudul – și merg timp de mai multe ore la rând, de-a lungul unui peisaj anost, o schiță aproape reușită a ceea ce ar putea simboliza cu succes poalele iadului. De o parte și de alta sunt arbori, iar sub arbori praful este un strat gros, afânat, neumblat. Abu se bucură că a plecat, pentru că dacă ar fi rămas locului proviziile i s-ar fi terminat și, oricum, în cele din urmă tot ar fi fost nevoit să plece. Acum măcar nu mai e de unul singur. Ed i-a dat niște mănuși scămoșate, pe mărimea lui, și o pereche de bocanci îmblăniți, care-i împiedică picioarele să înghețe. Restul trupului este amorțit – inima, mintea, sufletul, și ele au căzut în amorțeală. Și își dă seama că amorțeala aceasta are să dureze mult timp și că a început cu multă vreme în urmă, doar că el nu a fost atent la semne ca să observe cum a început să moară, puțin câte puțin, pe dinăuntru.

Speră ei să găsească salvarea la marginea mării? se întrebă băiatul. Dar nu găsește niciun răspuns, așa că se mulțumește să meargă mai departe prin așa-zisa pădure, pas după pas, în urma convoiului. Arborii îi par familiari, unele zone ale peisajului îi trezesc un sentiment de *déjà-vu*. Merg oare în cerc? Poate că au să meargă și să tot meargă, până când o să li se termine apa și mâncarea, dulciurile și sucurile, iar atunci o să se așeze, să caute soluții, și să nu se mai ridice niciodată.

Și poate că nu ar fi chiar așa de rău, se mai gândește Abu. Până la urmă, de ce i-ar ocoli moartea pe ei?

Taică-său tușește cu putere, până când pieptul i se eliberează de povara unei flegme gelatinoase. Apucă arcul și continuă să îi explice puștiului ce are de făcut, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Trebuie să-l ții cu putere.

— Nu vreau să pleci.

— Nici eu nu vreau.

— Și pentru ce îmi spui mereu că o să pleci, că o să rămân de unul singur?

— Nu o să plec. În orice caz, nu în sensul larg al cuvântului. O să mor din cauza plămânilor mei obosiți.

— Mie nu-mi place deloc treaba asta. O să fie prea greu pentru mine de unul singur. Nu găsim nicio soluție ca să amânăm clipa?

— Pentru asta ne-ar trebui medicamente.

— Și? Avem. De ce nu le folosim?

— Pentru că astea pe care le avem nu știu dacă îmi sunt de folos în vreun fel. În plus, credeam c-am lămurit problema lor. Sunt pentru tine. Cu siguranță o să ai nevoie de ele și nu vreau să le consum pentru mine.

— Mi-e frică. Caietul ăsta de mi l-ai scris tu nu poate să cuprindă răspunsurile la toate întrebările mele.

— Ai dreptate. Nu le cuprinde pe toate, dar cuprinde răspunsul la câteva întrebări foarte importante.

— Și dacă o să am nevoie de un răspuns pe care nu o să-l descopăr în caiet, ce o să mă fac?

— O să te adaptezi.

— O să mă adaptez? Cum vine asta?

— Adică o să înveți să pui numai întrebările corecte, cele care au răspuns. Cele care contează cu adevărat.

— Asta-i numai o închipuire de-a ta, tată, numai ca să mă faci pe mine să cred că o să fie bine, să mă faci să cred că o să mă descurc. Dar eu nu vreau să fie așa. Eu vreau să căutăm o soluție pentru boala asta de plămâni.

— Băiete, mi-e teamă că nu prea ai de ales. Nu există cale de întoarcere. Cel puțin nu acum, cel puțin nu în lumea asta. Deci, mergi mai departe. Ai răbdare, rămâi mereu atent și stai ferit de oamenii răi.

— De parcă aș putea să-i ghicesc.

— Poți, totuși, să încerci. Ochii sunt secretul. Întotdeauna privește-i în ochi. Și hai, n-o mai lungi, apucă arcul și convinge-mă că nu mi-am bătut gura cu tine de pomană.

Stan zâmbește, la fel și băiatul, doar că o face puțin mai reținut. Ridică arcul, strânge pumnul drept cu putere peste vergeaua din fibră, apucă penajul cu degete încordate. Trage coarda, privirea îi alunecă în lungul liniei desăvârșite a săgeții, după care eliberează strânsoarea.

Stan surâde mulțumit.

Întuneric profund. Simte că se prăbuşeşte – ca şi cum ar fi căzut într-o groapă imensă, fără fund. Cade în beznă cu viteză. Pe lângă el trec tot felul de figuri care plutesc în întuneric, dar fiecare figură dispare înainte ca el să o poată distinge.

Brusc, fără nicio tranziție, se pomenește că nu mai cade. Se află acum într-o peşteră – pe fundul ei, mai exact – şi nu mai este singur. Abu privește în ochii familiari, mari, de un albastru lichid. Ochii clipesc.

Da, este sub pământ. Își amintește locul. Mami, tati și restul i-au povestit despre locul acesta. E o graniță între lumi, spuseseră ei. Un fel de loc de așteptare. E liniște, o liniște care rupe timpane, și în aer plutește un miros plăcut, pe care băiatul nu l-a mai mirosit până acum. Între Abu și umbrele nedefinite arde un foc. Lumina lui se reflectă în pereții umezi, care par a fi din piatră, dar la fel de bine pot fi din pământ, scoțând la iveală imperfecțiuni stranii, multiforme.

— De ce nu vreți să mă lăsați în pace? întreabă Abu. Voiam să mă odihnesc. Drumul de peste zi este obositor.

Umbrele dau încet din cap. Buzele lor nu se mișcă, sunt niște linii sublime, care vibrează ca un fir de păr în bătaia vântului. Dar în capul băiatului răsună un glas variabil:

— Unde te duci, băiete?

— Mergem spre sud. Vrem să ajungem la mare.

— De ce?

— Și unde ați vrea să mă duc? Acolo merg ei, acolo am să mă duc și eu. Dacă aș fi rămas de unul singur, ar fi fost mult mai rău.

În visul lui Abu, care se supune logicii viselor, decizia pare ca un jurământ, deci nu există cale de întoarcere. Acum face parte din convoi, este unul dintre puținii nomazi post apocaliptici.

Umbra – sau umbrele, nu poate să priceapă dacă e doar una sau mai multe – întinde o mână în văpaie, răscolește jarul şi lemnele pe jumătate mâncate de foc, până se face o cunună mare de foc, din care scapără floricele mici de scântei.

— Peste tot domnește praful, spune umbra.

Are mâinile murdare de cenuşă şi le şterge de pielea fină de pe fața băiatului, lăsând pe chipul lui dâre negre de funingine.

— Voi îmi spuneți întruna chestia asta. Pot să te întreb ceva?

Urmează un interval de tăcere, după care umbra îi spune:

— Dacă vrei, întreabă-mă.

— E sfârșitul lumii?

Vorbele nu sunt chiar cele pe care le caută, dar par a fi cele mai potrivite pentru a exprima deșertăciunea din sufletul lui.

— Ce înțelegi tu prin sfârșit? întreabă umbra.

— Nu ştiu să-ți explic cu exactitate, dar prin asta înțeleg moarte.

Abu se așteaptă ca umbra să-i explice ce-i sfârșitul, să-i spună ce este cu toată nenorocita asta de cenușă și de ce el trebuise să fie născut într-o lume care aduce izbitor de mult cu un coșmar. Dar umbra nu-i spune nimic din toate astea, îi spune doar:

— Mergeți spre sud, pentru că acolo-i marea. Da, acolo-i marea!

— O să ajungem la apă?

Umbrele – acum par să fie zece, o sută, chiar o mie – își trec mâinile prin limbile de foc auriu, într-un continuum schematic, vibrant.

— Da, o să ajungeți la apă. Acolo, în sud, vă așteaptă marea.

— Nu mă vor crede când o să le povestesc ce mi-ați spus.

— Da, acolo-i marea...

Mira e nevoită să-l scuture de trei ori ca să se trezească. Gândurile copilului continuă să bălțească în albastrul lucitor al ochilor umbrelor. Băiatul sare, speriat, strânge pătura scămoșată cu putere, până ce articulațiile degetelor încep să-l doară.

— Trebuie să mergem în continuare. Nu cred că mai e mult până o să ajungem la apă.

— Ce zici? Ce să facem? se miră fata.

— Unde-i Ed?

— Afară. Ce-i cu tine?

Pleacă repezit și aproape c-o dărâmă pe Mira. Rămășița de pădure unde au campat peste noapte pare o necropolă vegetală, o adunătură care nu mai servește vieții, aproape că nu mai are niciun scop – unicul ei scop, poate, acela de a susține focul. *Oare o să vină și vremea când o să moară lumea, în adevăratul sens al cuvântului?* se gândește puștiul, în graba lui. Când nu vor mai fi ape să-ți poți alina setea, când nu vor mai fi lemne să-ți încălzească trupul?

Bărbații stau adunați cu toții împrejurul unui foc anemic. Unul scormonește jarul cu un băț lung, altul analizează o bucată de hârtie – probabil harta, se gândește Abu. Ed ascultă ce-i spune unul dintre cărăușii săniilor și scutură aprobator din cap, la intervale scurte de timp.

— Vino lângă noi, puștiule, îi spune Ed, atunci când îl vede. Așează-te.

Băiatul se așează și primește o cană de metal cu emailul sărit, împestrițată de rugină, pe fundul căreia dansează o măsură de două degete din lichidul acela negricios, care te face să vrei să tot mergi înainte câteva ore în plus, deși oasele și carnea, înainte să-l bei, aproape că te sileau să te oprești, să-ți cauți un culcuș și să te prăbușești în el.

Bărbatul cu bățul – care e de fapt o femeie, pe care copilul n-a reușit s-o deosebească din pricina părului scurt și-a hainelor prăfuite, care par toate la fel, indiferent de cine le poartă, bărbat sau femeie, copil sau adult – aranjează jarul, adaugă câteva bucăți de lemn, peste care fixează o pirostrie.

La fel ca toți ceilalți, Abu stă și privește captivat cum femeia potrivește un vas din lut gros pe cercul mâncat de rugină. Stă nemișcat, încălzindu-și palmele pe cana cu lichid fierbinte, își mișcă degetele înghețate de reziduurile de întuneric și frig de peste noapte, ce continuă să mânjească firmamentul, aerul dimprejur. Dogoarea și jocul flăcărilor cu sclipiri albăstrui îl hipnotizează, îl fac pe băiat să își înece vorbele în gânduri frumoase, calde, lucitoare.

Acum, pentru prima dată după luni întregi, Abu se simte bine. Se gândește la ai lui. La mami. La tati. La Sara. La Tom. Și, după visarea stranie, adulmecă aroma speranței. Deși la fel de mohorâtă, înțepenită tot mai mult cu fiecare zi scursă într-o nemișcare de o greutate de nepătruns, lumea îi pare cumva... altfel.

Apa din vasul de lut începe să bolborosească și femeia aruncă în unduirile minuscule, opărite, alimente tocate

mărunt. Abu soarbe o gură de cafea. După un timp lung, în care nimeni nu plăsmuiește un cuvânt, mirosul de fiertură urcă domol înspre fețele lor chinuite de foame.

— O să fie bine. Suntem pe drumul cel bun.

Abu aude vocea disparată, care pare să fie a unei creaturi din plumb, asemănătoare cu cea a umbrelor din vis. Ed îl atinge pe umăr și băiatul tresare, îl fixează cu privirea tulburată de gânduri, nedumerit. Culoarea ochilor lui Abu aduce destul de mult cu verdele frunzelor în lumina soarelui, își spune bărbatul. Dar de unde ar putea să înțeleagă copilul una ca asta, se mai gândește. Pentru că puștiul n-a văzut niciodată lumina curată a soarelui, a privit lumea prin griul cenușiu al norilor, ca printr-o lentilă uriașă, deformatoare.

— Am spus că o să fie bine, puștiule. Suntem pe drumul cel bun.

— Îhâm. Da, știu. O să fie bine, îl îngână băiatul, cuvinte născocite aproape la limita insesizabilului.

Bărbatul își întoarce privirea înspre linia mâloasă a orizontului. Din firea tuturor, nu doar a lui, pare că tensiunea nervoasă a mai pierdut din amplitudine. Poate că și-au alungat cu toții rațiunea, voit, până la ultimul, se gândește puștiul. Un efort schizoid pentru a face loc speranței. E ca o încercare de a îndesa o mie de gânduri frumoase într-o minte care nu poate să accepte decât o sută. Trebuie să comprimi nădejdea, să descoperi formula esenței de speranță. Abia atunci poți să crezi că o așa încercare nu are parfumul nebuniei.

Dar pentru ce să mai speri? Lumea a devenit o mocirlă în care vântul nu provoacă nicio perturbație în liniaritatea

decorului. Trunchiuri de copaci sculptați în pleu, încremeniți în pământul mai dur decât cimentul. Construcții izolate sau orașe întregi zidite într-o așteptare grea, care macină sistematic duritatea zidurilor din beton, respectând un traseu precis înspre colaps.

Și totuși, cu tot rezultatul catastrofal al propriei imixtiuni, omul găsește curajul să cuteze în iertarea naturii.

— O să fie bine, repetă bărbatul. Ai să vezi. Poți să simți umezeala? Poți să guști aroma de sare? Plutește, e peste tot prin aer.

Abu ridică neputincios din umeri.

— N-am văzut niciodată marea. Doar niște pagini jumulite dintr-o revistă.

Se împliniseră două zile de când Stan începuse să respire prea greu ca să se mai poată ține pe picioare. Abu i-a dat apă și zeamă de compot, cu o căniță din ceramică cu buza ciobită pe o parte. Bărbatul, sleit de vlagă, abia dacă a mușcat de vreo două ori dintr-o felie de ananas moale. Și-a pus capul la loc pe perna scămoșată, privirea lui găunoasă, rătăcită, fixând albul răpănos al varului de pe tavan.

A început să tușească cavernos, din ce în ce mai des, și copilul a priceput că acela era semnul. Așa au făcut toți înainte să plece. Abu a simțit un fior rece, intens, simptomul deznădejdii. A mai trăit durere sufletească, de fiecare dată când a plecat unul dintre ei. Dar taică-său era, într-un fel, ultima redută. Structura de rezistență a castelului lăuntric numit voință. Stan a refuzat vehement să încerce

cu antibiotice, deși băiatul a tot încercat să-l înduplece să accepte.

— Astea sunt pentru tine, băiete, când momentul o va impune. Pricepi? Mie nu-mi mai sunt de folos. E mult prea târziu să încerc ceva în sensul ăsta.

Când puterile l-au lăsat și mai mult și Stan n-a mai putut să se împotrivească, Abu a încercat să strecoare praf de penicilină în mâncare. Mult prea târziu, bărbatul abia dacă mai reușea să mestece.

Băiatul s-a uitat la trupul costeliv, la toracele cu mișcări slab perceptibile, s-a uitat atent, cu bruma durerii căzută peste obraji. A văzut dincolo de informitatea trupească, scheletică, a tatălui său. Plângând, cu fața prăbușită în palme și palmele fixate între genunchi, a auzit vocea plumburie și mai apoi a văzut, printre lacrimi, un înger plăsmuit din cenușă ridicându-se înspre tavan. S-a șters la ochi, repezit, iar îngerul acela n-a fost decât un nor tulbure. Un crâmpei de lumină murdară mânjind pereții sub forma unor umbre umblătoare.

A stat lipit de cimentul rece al peretelui din bucătărie, ascultând foșnetul liniștii și zgomotele disparate care veneau de dincolo de fereastră. În tot timpul acela, din camera de zi, de acolo de unde se întinsese taică-său, nu s-a mai auzit nimic. Pătura grea, zdrențuroasă, nu aducea deloc a lințoliu, ba mai curând ai fi spus că era o piatră funerară atipică. I-au trebuit câteva ore bune copilului, să își caute curajul și să treacă de ușa camerei de zi.

— *Rigor mortis*, băiete, îi spusese Stan, într-o noapte târzie. Să nu uiți! Va trebui să te miști cu repeziciune, ca

să nu trudești inutil. Să nu-ți fie milă, i-a mai spus. Aruncă-mă afară, în cenușă. Contează doar spiritul, nu-mi plânge carnea.

Dar a fost târziu. Înțepeneala cadaverică l-a chinuit pe băiat ore în șir. Și-a prins părintele în două pături grele, din lână scămoșată, întărite cu mai multe legături din sfoară. La început picioarele, fixate în rama ferestrei, apoi o ultimă strădanie să-l ridice și să-l împingă. Imaginea corpului prăbușindu-se în gol, răscolind fulgii de cenușă, apoi lacrimile tulburi amestecate cu pulberea fină de pe obrajii copilului. Atotputernică, durerea, înmănușând lumea dimprejur. Și scut și lance – suferința, ascuțită, precisă ca o lovitură de pumnal în suflet.

În dimineața următoare a coborât scările și trupul tatălui său era doar un morman de cenușă, un dâmb în liniaritatea posacă a decorului. A stat o vreme să-l privească, cu genunchii înfipți în stratul moale de colb, cu reziduurile durerii sclipindu-i în ochii triști, resemnați. A strâns vergeaua arcului cu putere. Un fir de lacrimă i s-a prelins pe obrazul murdar.

— Am să fiu un vânător iscusit, tată. Îți promit! O să fiu atent și n-o să uit ce m-ai învățat. O să mă feresc de băieții răi.

S-a ridicat, a întors spatele mormanului de cenușă şi s-a îndreptat înspre blocurile vecine.

Cu mult înainte măcar s-ajungă să vadă marea, proviziile aproape că li s-au terminat. Lumea e jefuită şi pustiită, în lung și în lat, astfel încât nu găsesc nimic în casele

şi clădirile pe lângă care trec. Benzinării devastate, hoteluri în paragină, parmalâcuri marcate cu sprayuri colorate. Mesaje stranii, din zilele în care lumea nu-şi pierduse încă firea.

„Acesta este felul în care lumea se termină. Nu cu o explozie, ci un scâncet — Omul Gol."

sau

„Apocalipsa a venit şi a plecat. Noi suntem doar pleava care îngroaşă cenuşa."

ori

„Nu există nicio Apocalipsă mare. Doar o procesiune nesfârşită a celor mici — N.G. semnalizează zgomotul."

Campează în câmp deschis, atenţi la detalii ca o bandă de fugari. Fiecare se aşează pe unde şi cum poate, mănâncă resturi de pâine uscată şi sorb câte o jumătate de cană de apă.

Ed e trist, s-a aşteptat ca până acum să găsească marea, dar marea nu e de găsit. Răsfoieşc secţiunile hărţii jumulite, bărbaţii din grup, şi tot căută răspunsuri.

— Suntem pe o rută greşită. Cred că ne-a furat decorul aproape identic şi lipsa reperelor. Harta asta nu prea face multe fără semnele din teren după care să te ghidezi, îi spune Prass lui Ed. Desenează nişte cruci pe hartă. Ăştia cred că suntem noi, mai spune el.

Bărbatul mai trasează o linie imaginară pe hartă, cu degetul, ruta până la mare. Ed şi restul îl urmăresc cu interes.

— Câţi kilometri mai sunt? spune Ed.

— Zece. Poate chiar mai mult.

— Crezi că ne vor mai ajunge proviziile? zice unul dintre cărăuși.

— Cinci sau șase zile, da. Poate o săptămână.

— Realizabil. Dar dacă și ruta asta e greșită? Dacă nu mai găsim nimic în drum?

Nimeni nu mai zice nimic. Se privesc în tăcere, n-au nevoie de răspuns. Îl știu cu toții. Se trag în lături, cufundați în gânduri fuliginoase. Abu se apropie de Ed, care se uită posac la hartă.

— Cum crezi că o să fie?

— Drumul? Probabil la fel de anevoios.

— Nu, insistă băiatul. Plaja.

Ed ridică din umeri.

— Tata obișnuia să-mi spună că nu mai e nimic de găsit. Zicea că plajele lumii s-au transformat în întinderi mocirloase lipsite de margini.

— De unde putea să știe el asta, dacă nu s-a dus să vadă marea?

Băiatul dă din cap, fără să știe ce să mai spună. Bărbatul stă şi se uită la hartă, privește atent, de parcă acolo, în hârtia tocită, s-ar găsi un indiciu ascuns.

— Ce o să mâncăm după ce vom termina proviziile?

— Nu știu. O să mai căutăm și probabil că o să găsim ceva. Ed se ridică. Haideți! Plecăm, le spune tuturor. În felul ăsta mai câștigăm câteva ore de mers pe lumină.

Pornesc la drum și stratul fin de pulbere cedează moale sub tălpile lor. Cărăușii trag ca niște boi în jug. Firi ostoite, care-și acceptă destinul într-o lume cu zarea ca funinginea. Odată exista un soare care aprindea focul culorilor; exista o lună care adormea maslele lumii.

Zile prea scurte, nopți prea reci. Câmp deschis, cenușă cernută fără rost peste pământ. Abu stă noaptea lângă foc, se încălzește la jarul sleit de culoarea focului și ascultă în tăcere vocile șoptite ale bărbaților, ținând fragmentele de hartă întinse pe genunchi. Ştie și pricepe, fără măcar să-l asigure cineva, cu fiecare zi parcursă sunt tot mai aproape de finalul proviziilor. Mai aproape de sfârșitul lor. Și poate că nu e un lucru chiar atât de rău pe cât s-ar crede.

Mănâncă cu multă zgârcenie. Copiii sunt nefericiți. Mira se plânge întruna, se simte tot timpul înfometată. Asta simt cu toții, copii și adulți deopotrivă, doar că numai fetița se vaietă. Nimeni nu poate să zică dacă face bine sau nu. Fețele lor sunt tigve învelite în piele. La fel și restul oaselor, numai că acestea din urmă nu sunt la vedere. Aproape că nu le-a mai rămas nimic de mâncare. S-au oprit, într-un târziu, și nu mai au nicio știință încotro s-apuce. Sunt cinci zile de când tot merg în gol. Prass stă în loc, ținând harta. Își ciulește urechile, dar nu aude nimic. Ed e cocoțat pe un stâlp de electricitate, care cine știe prin ce minune nu s-a prăbușit. Cablurile atârnă rigide și se pierd în cenușă, ca niște mațe uscate. Caută febril prin lentilele binoclului, dar în zariște nu se mai vede altceva decât câmpie. Cu toate astea, aerul este altfel. Aproape că poate să-l simtă pe limbă, gustul acela sărat, ca de saramură. Şi deodată o zărește. Acolo, în fața lui, destul de departe, e plaja plumburie. Dificil de găsit, ca o iubită ascunsă într-un milion de metri pătrați de așternuturi curate. Valurile plictisite se târăsc pe amestecătura de nisip

și cenușă. O spumă de sare noroioasă se întinde cât vezi cu ochii în lungul țărmului, pe linia în care unduirile puturoase ale mării se sparg. O pustietate cenușie. Mișcarea perpetuă, ritmată, a mării. Glasul unei creaturi din altă lume.

Coboară repezit și vestea apei înflăcărează inimi. Pornesc în cea mai mare grabă înspre plajă. Vor să vadă nisip, s-au săturat de cenușă. Vor să fugă în picioarele goale pe plajă, să înoate în mare. Și pe măsură ce înaintează, în placa de smog a orizontului apar siluete de vase strâmbate de intemperii și pustnicie, ca o frescă a nefirescului. O multitudine de vapoare și bărci îngrămădite unele în altele.

Două ore mai târziu s-au oprit. Stau cu toții la un metru, doi, de locul în care se sparg valurile gelatinoase ale mării. Cu pături din lână în spinare. Plaja nu mai e ce a fost odată, pentru cei mai în vârstă, pentru cei care au mai văzut-o. Călcâiele înfipte în compostul fals alcătuit din nisip și funingine. Nu prea departe de mal, câteva bărci dedublează jocul molatic al valurilor. Resturi de tot felul tremură prin apă. Oase, cutii de conserve mâncate de sare și rugină, reziduuri lemnoase. Ceva mai în larg butoaie goale, țoale rupte și putrezite de la atâta stat în apă sărată. Cioburi de sticlă spartă, chiar în buza țărmului, aproape de degetele lor. Chihlimbarii, translucide, verzui, stacojii.

— Ce o să facem acum? întreabă Abu.

Ed își strânge și mai mult pătura peste umerii ce par ca două vârfuri boante de sulițe.

— O să continuăm să luptăm.

— E o luptă dificilă.

— Dar noi suntem supraviețuitori. Poate chiar ultimii din lume. Nu poți să știi niciodată. Nu ne putem permite să abandonăm lupta.

— Da! Nu putem. Crezi c-o să mai găsim ceva acolo, în larg, pe vapoarele alea?

— O să luăm bărcile și o să căutăm. Mâncare sau lucruri care ne pot fi de folos. Acum, că avem apă, am putea să încropim un soi de tabără pe plajă. Refluxul ar fi ca un fel de depozit incognito. Pare o zonă bună. Curenții marini împing ambarcațiunile înspre țărm. Am putea să folosim lemnele care nu au putrezit pentru încropirea unui adăpost. Mă gândesc că ar fi o variantă. Nu o să putem merge la nesfârșit.

— O să fim reciclatori, șoptește băiatul ca pentru el.

— Ce o să fim? se miră Ed.

Abu zâmbește. Se ridică, lasă pătura să cadă. Se descalță și-și suflecă pantalonii. Și deși e rece, amestecătura vâscoasă de apă și funingine, atunci când îi linge pielea palidă a degetelor de la picioare, pare o viețuire dintr-o altă lume. Un alint rupt dintr-un vis.

Sfârșit

Rangkook

de Constantin D. Pavel

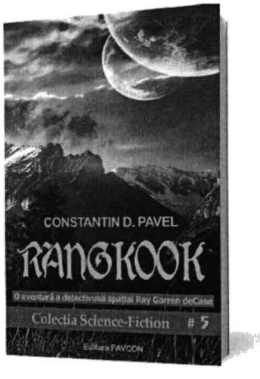

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *# 5*
Comandați-o la: *www.selfcoach.ro*

Secretul emisferei

de Traian Bădulescu

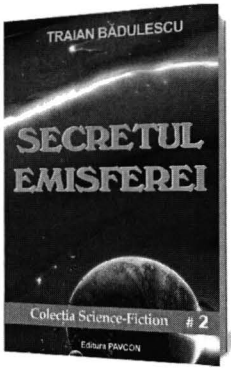

"Un univers urban plin de necunoscut, de ireal și fantastic!"

"Dacă nu te mai așteptai la ceva nou în privința călătoriilor în timp, a venit vremea să te pregătești pentru o teribilă aventură de gen!"

Utopii şi distopii care păstrează nealterat stilul science-fiction-ului românesc de sfârşit şi, evident, început de mileniu, încărcat de substanță, viu şi incitant.

În această culegere de povestiri şi nuvele, Traian Bădulescu, un autor format la școala inconfundabilă a Cenaclului Planetar Science-Fiction, din București, confirmă peste ani prin talentul său literar! Lasă-te purtat, pagină după pagină, în universul ba întunecat şi teribil, ba luminos şi plin de speranță, creat în jurul unei societăți aflate, mai mereu, la limită!

Titlu: *Secretul emisferei*
Autor: *Traian Bădulescu*
Nr. pag.: *160*
Colecția Science-Fiction: *# 2*
Comandați-o la: *www.selfcoach.ro*

"...s-a întâmplat într-un început de Decembrie,
într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma
Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și
șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit
de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios,
greu deloc și grațios ca puful de gâscă.
La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt
s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase.
Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că
praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea –
inexorabil, învelind lumea într-o
plapumă de funingine."

ISBN 978-606-8879-01-7

www.colectiasf.ro